

GERALD DURRELL

Rokonom, Rosy

FORDÍTOTTA BORBÁS MÁRIA

A FEDÉLRAJZOT
ÉS AZ ILLUSZTRÁCIÓKAT RÉBER LÁSZLÓ KÉSZÍTETTE

REGÉNY
EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 1973

A FORDÍTÁS A KÖVETKEZŐ KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT

GERALD DURRELL:

ROSY IS MY RELATIVE

WORLD BOOKS, LONDON, 1969

COPYRIGHT © GERALD DURRELL 1968

A KIADÁSÉRT FELEL AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓ IGAZGATÓJA

FELELŐS SZERKESZTŐ: SZÉKELY MAGDA

A SZÖVEGET AZ EREDETIVEL EGYBEVETETTE: VERMES MAGDA

TIPOGRÁFIA: LOVÁSZ GYÖRGY

MŰSZAKI VEZETŐ: SIKLÓS BÉLA

KÉSZÜLT: 47500 PÉLDÁNYBAN, 15,4 (A/5) ÍV TERJEDELEMBEN

BEMBÓ BETŰVEL, ROTÁCIÓS OFSZETNYOMÁSSAL

EU 20-d-7273

73.9940.66-14-2 ALFÖLDI NYOMDA, DEBRECEN

EGY NAGYBÁCSI RÉMTETTE

Mit sem sejtve rohamléptekkel közeledő végzetéről, Adrian Rookwhistle ingujjban állt a tükör előtt, s nagy elmélyültséggel grimaszokat vágott. Adrian minden reggel hét órakor így állott padlásszobájában, s eszmét cserélt tükörképével. A tükör nagy volt, a kerete aranyozott, lapja pedig szürke és ragyás, akár kemény tél végén az elnyűtt korcsolyapálya. Adriant is, a szobát is szürke borongásba vonta, mintha sűrű pókhálón át nézné az ember a jelenetet. Adrian bizonyos ellenszenvvel bámulta tükörképét.

– Harminc év! – szólt vádló hangon. – Harminc év... túl vagy immár életed delelőjén! És mit láttál? Mit tettél? Semmit! – Zordul nézte magát a tükörben, utálta rakoncátlan fekete haját, amit maga az özönvíz sem bírhatott volna rá, hogy lelapuljon; utálta nagy, meglehetősen érzelemdús fekete szemét, utálta széles száját. Visszataszító ábrázat, gondolta Adrian. Félig leeresztette szemhéját, ajkát pedig – már amennyire tőle telt – gúnymosolyra húzta, s mélyeket lélegzett az orrán át, úgyhogy orrcimpája felettébb kielégítő módon kitágult.

– Gazfickó – sziszegte –, bocsásd szabadon a hölgyet, mert tüstént kardélre hánylak! Faragatlan tuskó vagy bár, mégis ismerned kell híremet: Franciaországban sincs nálamnál merészebb kardforgató!

Elhallgatott, és a tükörképét bámulta; ha mégoly elfogulatlanul tekinti is magát, el kell ismernie, így szemre egyáltalán nem valószínű, hogy Franciaországban ne volna nálánál merészebb kardforgató. Kaland! Ó, igen, régóta vágyik már kalandra a szíve – de hát ilyen arccal mire számíthat az ember? Igaz, volt egy eset, egyetlenegy (s Adrian még a gondolatba is belepirult), amikor megragadta a kínálkozó Alkalmat – illetve azt, amit ő Alkalomnak gondolt –, s megfékezett egy lóvonatot, amelyet elragadtak a megbokrosodott lovak. Mint utóbb kiderült, a lóvonat nem omnibusz volt, hanem tűzoltókocsi, és rendeltetésszerű járatban volt éppen. Adriannak eltört a lába, de mit számított az ahhoz a fejmosáshoz képest, amelyben a rendőrbíró részesítette, merthogy a kigyulladt ház közben porig égett!

Adrian Sebastian Rookwhistle tiszteletes úr és neje, Rowena Rookwhistle asszony frigyének volt gyümölcse. Pillanatnyi elmezavarban

nemzették, egy hosszú, unalmas, és teljes egészében az isteni parancsolatok teljesítésének szentelt házasság során. Adrian abban a meggyőződésben nőtt fel, hogy atyja messze földön az egyetlen halandó, aki bejáratos egyenesen a Mindenhatóhoz. Atyja bizonyos zavarral vette tudomásul Adrian színre lépését, anyja némi örömteljes meglepetéssel.

Neveltetése Meadowsweet községben oly békés, oly makulátlan és oly unalmas volt, hogy Adrian a legkeservesebb erőfeszítés árán sem volt képes visszaemlékezni gyermekkorára. Meadowsweet afféle apró, isten háta mögötti falucska, ahol a beszélgetés két témája az időjárás meg a termés, módja pedig holmi tagolatlan dörmögés, s ahol mind a mai napig lelkesen emlegetik a világrengető szenzációt, amikor, tíz esztendeje, Raddle gazda tehene ikerborjaknak adott életet. Itt növekedett Adrian, szórakozása nem volt más, mint hogy harangozhatott a templomban, hetente egyszer teadélutánon vehetett részt a lelkészlakban, s látogathatta a helybéli parasztlakosság ama beteg egyedeit, akiket leromlott állapotuk megakadályozott abban, hogy elhárítsák Rookwhistle tiszteletes úr fárasztó pártfogását.

Midőn Adrian betöltötte huszadik esztendejét, atyját és anyját egyetlen csapás révén veszítette el, a Mindenható ugyanis (kétségtelenül egy szórakozott pillanatában) elmulasztotta tájékoztatni Rookwhistle tiszteletes urat, hogy a Meadowsweet és Hellebore faluk közötti hidat elmosta az ár. Adriantól így az ég elvette atyját, anyját és a lelkészlakot. Mint kiderült, atyja megtakarított pénze szerény, mondhatni elhanyagolható összegre rúgott, s Adriannak megélhetés után kellett néznie. Így történt tehát, hogy az 1890-es esztendő perzselő nyarán felfegyverezve egy atyai jóbarát ajánló soraival, Adrian felkerekedett a sürgő-forgó, csengő-bongó, füstös-kormos nagyváros felé, ahol is segédi alkalmaztatást nyert Bindweed, Cornelius és Chunter urak (az előkelő világ fűszer- és csemege szállítói) jó hírnévnek örvendő áruházában. Fejedelminek mondható, tizenöt shillingnyi heti bérért töltött el itt hősünk tíz serény, ám eseménytelen esztendőt. Érezte azonban, hogy az élet többet tartogat számára, semhogy mindörökre eltemetkezzék Bindweed, Cornelius és Chunter urak csemegeáruházában. Az utóbbi időkben olyannyira eluralkodott elméjén ez a meggyőződés, hogy másra jóformán gondolni sem tudott, s Adrian most imígyen szólott tükörképéhez:

– Másnak – motyogta, míg fel-alá járkált szobájában, s olykor egy-egy oldalt pillantást vetett a tükörbe, vajon akihez beszél, ott van-e még –, másnak izgalmas, érdekes étet jut osztályrészül. Mással különleges dolgok történnek... más kalandokat él át. Velem miért nem történik soha semmi?

Megint a tükörhöz léptetett. Szemhéja leereszkedett. Ajka gúnyos mosolyra húzódtott.

– Figyelmeztettelek, ripők! – szólt, s hangját megremegtette az alig palástolt szenvedély. – Bocsásd szabadon a hölgyet, mert pórul jársz!

Fél kézzel belekaszált a levegőbe, s leverte a hajkefáját a padlóra.

Annyira lenyűgözték gondolatai, hogy nem is figyelt fel

a közeledő lassú, sajátosan dobogó-szuszogó zajra, mely pedig háziasszonya ritka látogatásainak egyikét volt hivatva hírül adni. Dörömbölés hallatszott a padlásszoba ajtaján, s Adrian ijedtében elejtette képzeletbeli kardját.

– Itt van, Rookwhistle úr? – tudakolta reszelős baritonján Mrs. Lavinia Dredge, mintha mindenre számítana, csak arra nem, hogy albérlőjét a szobájában találja.

– Ó, hogyne, Mrs. Dredge – rebegte Adrian, és gyorsan körülpillantott a szobában, hogy háziasszonya nem lelhet-e benne kivetnivalót. – Fáradjon beljebb.

Mrs. Dredge betaszította az ajtót, nekitámaszkodott, és úgy fújtatott, mint valami tengeri szörny, amint éppen felmerül vagy ezer lábnyi mélységből. A jóasszony csontos volt, mint egy jobbfejta igavonó, marcona vázán pedig dús, omló hurkákban függött a túlsúly. Hatalmas tömegét míderének bonyolult vászon- és gumiszerkezete tartotta kordában, úgyhogy Mrs. Dredge teste minden egyes lélegzetvétellel ijesztoően csikorgott és nyöszörgött. Fekete haját magasra tornyozta, s hajtűk valóságos erdejével tartotta féken, vaskos nyakán láncok, függők, csüggők tömege csilingelt, csattogott, valahányszor a hölgy dús keble megemelkedett.

Adriant elfogta a rémület Mrs. Dredge e kora reggeli megjelenésére. Minő szörnyű bünt követett el vajon? Határozottan emlékezett, hogy megtörülte a lábát, amikor este hazajött. Talán elmulasztotta kitenni a macskát? Nem, nem mulasztotta el. Vajon a fürdőkádat kimosta-e?

– Öhm... khm... engem tetszik keresni? – kérdezte Adrian, s miközben kimondta, már tudta is, hogy jókora ostobaságot kért. Mrs. Dredge aligha vonszolta volna fel dagadozó természetét három lépcsőfordulón, ha nem őt keresi. Ám a brit társalgóművészet szép példajaként Mrs. Dredge beismerte, hogy valóban Adriant keresi. Ezek után ráncokba szedte orrát és felső ajkát, s hangosan és hevesen körbeszimatolt, úgyhogy jól fejlett bajsza is beleremegett.

– Remélem, Rookwhistle úr, nem cigarettázott idebent? tudakolta vésztjósloán.

– Ó, dehogy, Isten őrizz! – tiltakozott Adrian, s azon törte a fejét, vajon kellőleg elrejtette-e pipáját a szúrósan fürkésző kökényszemek előtt.

– No jó- mondta Mrs. Dredge, s nagyot sóhajtott, ami igencsak muzikális nyikorgást váltott ki állványzatából. – Mr. Dredge soha rá nem gyújtana a házban.

Mrs. Dredge-dzsel való kapcsolatának hajnalán Adrian értesült róla, hogy a hölgy élete párja elhalálozott (valószínűleg fulladásos halállal, gondolta Adrian). Mrs. Dredge azonban eltökélten hitt a túlvilági életben, s csökönyösen úgy emlegette hitvesét, mintha ma is ott járna-kelne közöttük. Ez meglehetősen zavarta Adriant, s egyik kedvenc lidérces álma az volt, hogy egy szép napon szemtől szemben találja magát Mr., Dredge-dzsel – aki bizonyára takarosán ki van tömve lószőrrel és üvegszemmel bámul rá-, amint ott trónol a hallban vagy a lépcsőfordulón.

– Feljöttem – folytatta Mrs. Dredge –, gondoltam, megnézem, hogy nem-e aludt el.

– Ó, igazán nagyon köszönöm – mondta Adrian. Sehogy sem tudta, mire vélje e hirtelen és példátlan gondoskodást.

– No meg – folytatta Mrs. Dredge, és apró fekete szemét vádlón rászegezte – jött egy levele is.

Adrian sok mindenre számított, de legkevésbé erre. Anyja és atyja halála óta senkitől sem kapott levelet. Egy-két barátja olyan közel lakott, hogy nem volt szükség írásos érintkezésre.

– Levelem? Bizonyos benne, Mrs. Dredge? – kérdezte döbbsen Adrian.

– Hát – mondta megingathatatlanul Mrs. Dredge. – Levele jött, magának címezték. – S hogy minden kételyt eloszlasson, hozzátette: – Borítékba van.

Adrian csak bámult. Mrs. Dredge elvörösödött, és ingerülten ráförmedt:

– Mr. Dredge vékaszámba kapja a levelet –, jelentette ki gögösen –, hát csak megismerem, hogy ez is az!

– Ó, hogyne, hogyne, természetesen – vágott közbe sietve Adrian. – De hát milyen különös... Vajon ki írhat nekem? Igazán nagyon köszönöm, Mrs. Dredge, hogy feljött és megmondta. Végtelenül sajnálom, hogy fáradozott.

– Nem tesz semmit – jelentette ki fejedelmileg Mrs. Dredge, és körbekormányozta tömegét, nagyjából a lépcső irányába. – Mr. Dredge mindig azt mondja, tegyük meg felebarátunknak, amit ő is megtenne nekünk, ha módja volna rá, aminthogy bizonyára nincsen.

E szentencia végeztével nagy súlyosan lenyikorgott a lépcsőn, Adrian

pedig becsukta az ajtót, és tovább rőtta a szobát. Ki a csuda írhat neki? Ahogy felvette gallérját és nyakkendőjét, és bevergődött a kabátjába, arra a következtetésre jutott, hogy más nemigen pazarolna rá fél penny ára bélyeget, mint Bindweed, Cornelius és Chunter urak, tudatván, hogy nem tartanak többé igényt szolgálataira. Rossz előérzettel csörtetett le a lépcsőn, be a konyhába. Mrs. Dredge mindennapi birkózómérkőzését folytatta, teljes erőbedobással, a tányérokkal, serpenyőkkel és egyéb konyhaeszközökkel, amelyeket az asszonyok általában jóbarátnak tekintenek, Mrs. Dredge azonban olybá vette őket, mint adáz ellenségeinek egyesített csapatát. Adrian leült, s íme: tányérja mellett megpillantott egy borítékot, amelyen takaros, kürt, kalligrafikus betűkkel valóban az ő neve és címe díszelgett. Mrs. Dredge odagázolt a tűzhelytől, hatalmas kezében serpenyő, benne egy véreshurka-pástétom elszenesedett maradványa, melyet Adrian tányérjára lapátolt. Háziasszony is, albérlő is lopva köhécselt, amikor a szomorú sorsú pástétom halvány, kék füstje megbirizgálta az orrukat.

– Mr. Dredge szereti a véreshurka-pástétomot – közölte némileg védekezőn Mrs. Dredge.

– Szerette? Akarom mondani szereti? – kérdezte Adrian, s beletúrt villájával az elszenesedett maradványokba. – Biztosan nagyon tápláló eledel.

– Úgy bizony – bólintott elégedetten Mrs. Dredge. – Az tartotta benne a lelket.

Adrian szájába illesztett egy villahegynyit a forró, ízetlen, csizmatalp-állagú eledelből, s megpróbálta az elragadtatás kifejezését erőltetni arcvonásaira.

– Finom, mi? – tudakolta Mrs. Dredge, aki sasszemmel figyelte kosztosának minden rezzenését.

– Ínycsiklandó! – pihegte Adrian, amint épp csúnyán megégette a nyelvét. Mrs. Dredge súlyosan letelepedett, és az asztalra nyugtatta dús keblét.

– No – kérdezte, szúrós fekete szemét a levélre szegezve –, hát nem nyitja ki?

– Ó, dehogyisnem! – kiáltott fel Adrian, aki legszívesebben egyáltalán nem is nyitotta volna fel a levelet. – Mindjárt, mindjárt. Igazán kitűnő ez a pástétom, Mrs. Dredge!

Mrs. Dredge figyelmét azonban nem lehetett holmi gasztronómiai megjegyzésekkel elterelni.

– Talán igen fontos – vélte.

Adrian felsóhajtott, és kézbe vette a borítékot. Úgysem lesz nyugta, amíg el nem olvassa a levelet, és nem közli háziasszonyával a tartalmát. Érezte magán Mrs. Dredge szúrós pillantását, miközben feltépte a borítékot, és széthajtogatta a benne rejlő két lapot.

Már az első szavak lekötötték figyelmét, a levél ugyanis így kezdődött:

Kedves Öcsém!

Adrian halványan emlékezett rá, hogy amikor úgy tízesztendős lehetett, Amos bácsi váratlanul betoppant a lelkézlakba, három komor farkaskutya és egy zöld papagáj társaságában, mely utóbbi korlátlanul bírta a nyelv rövid és velős szavainak teljes szótárát.

Adrian emlékezett, hogy a bácsi kedves, bőbeszédű ember volt, akinek váratlan érkezése és papagájának nyelvi adottságai még Sebastian tiszteletes úr keresztyéni türelmét is keserves próbára tették. A bácsi néhány rövid nap után éppoly rejtélyesen tűnt el, ahogyan érkezett. Apja később azt mondta Adriannak, hogy Amos bácsi a család fekete báránya, “nincs benne erkölcsi tartás”, és mivel a téma szemmel láthatólag kényes volt, Adrian nem is emlegette többé bácsikáját.

Most; ahogy Amos bácsi levelét olvasta, majd kiesett a szeme, s úgy érezte, forog vele a konyha, és mintha az egész gyomrát, pástétomostól, mindenestől egyszerre ügyesen kioperálták volna.

Kedves Öcsém!

Valószínűleg elfelejtetted már azt a néhány napot, amelyet évekké elelőtt abban a visszataszító lelkézlakban töltöttem,

mit atyád és anyád csökönyösen otthonának tekintett. Mivel azóta tudomásomra jutott, hogy elhunytak – s meg kell vallanom, e tény nem töltött el nagy bánattal, hiszen a szüleiddel folytatott mindenkori beszélgetések során mindketten határozottan tudtomra adták, hogy életük egyetlen célja: megtérni az Úr kebelére. Nos, e körülmények folytán, úgy látszik, te vagy egyetlen élő rokonom. Amennyire emlékszem, elég rendes kölyök voltál akkoriban, bár nem tudhatom, hogy az azóta eltelt évek során szüleidnek nem sikerült e mindenféle maszlaggal teletömni a fejedet.

Nos, akárhogy is, e percben nem áll módomban vitába szállni a sorssal. A helybeli lódoktor közölte velem, hogy napjaim meg vannak számlálva. Ez a gondolat nem rémít meg túlságosan, mert igen mozgalmas életet éltem, és jóformán valamennyi kellemesebb bünt elkövettem.

Mindössze egyvalami izgat: partnernőm sorsa. Együtt töltöttük az elmúlt tizenennyolc évet, társam volt jóban-rosszban. Épp ezért nem szeretném, ha elhalálozásom után ott maradna a világ prédájául, s nem volna mellette férfi, aki gondoskodik róla. Igen, férfi, mert meg kell mondanom, a vele egyeneműekkel sosem jött ki valami fényesen.

Sokat töprengtem a dolgon, és végül arra az elhatározásra jutottam, hogy te – mint egyetlen élő rokonom –, te leszel az a személy, akire ezt a kötelességet ráruházhatom. Ez a feladat nem jár anyagi megterheléssel, ha ugyanis elmegy a Citybe, a Cottonwall Street 110 alá, Ammassor és Twist urak bankházába, felveheted a nevedre elhelyezett 500 fontot. Kérlek, fordítsd ezt az összeget arra, hogy Rosy továbbra is megszokott életstílusát folytathassa.

A búcsújelenetek mindig kényelmetlenek, úgyhogy Rosyt most rögtön elindítom hozzád; ne legyen tanúja a szívszorító látványnak, amikor kilehelem lelkemet. Levelem kézhezvételével egyidejűleg bizonyára már meg is érkezik.

Akármit mondott rólam az apád (és valószínűleg a szintiszta igazat mondta), legalább ez az egy jócselekedet kitelt tőlem egyébként igen kielégítően romlott életem során. Apád a maga együgyű módján mindig istápolója volt az árváknak és elhagyottaknak, s szívből remélem, hogy ezt a tulajdonságát te is örökölted. Kérlek ezért, tégy meg minden tőled telhetőt Rosyért. Az egész dolog meglehetősen megrázkódtatást jelent a számára; kérlek tehát, igyekezz enyhíteni fájdalmát.

*Szerető nagybátyád
Amos Rookwhistle*

Utóirat: Sajnos, Rosyban – s úgy érzem, ezért bizonyos mértékig engem terhel a felelősség – van bizonyos hajlandóság az iránt, amit apád (ki csalhatatlan ösztönrel talált rá mindig a megfelelő közhelyre) “az alkohol ördögé”-nek titulált. Nagyon kélek, ellenőrizd szeszfogyasztását, mivel az ital túlzott élvezete esetén Rosy kissé nehezebben kezelhető. Ámbátor, fájdalom, ez többekre jellemző ezen a világon.

A. R.

MÁSODIK FEJEZET

KESERVES VÁRAKOZÁS

ADRIAN ELŐTT HIRTELEN elsötétült és elkomorult a világ; jéghideg csermely futkározott fel-alá a gerincén, fittyet hányva a nehézkedés törvényének. Fülének tompa zúgásán át felrémllett Mrs. Dredge hangja:

– Nos? Hát miről szól?

Szentséges ég – gondolta Adrian –, ezt nem mondhatom el!” – Ezt a... ezt a... levelet... öhm... papám barátja írta... – nyögte ki végül, vadul elrugaskodva az igazságtól. – Úgy gondolta... öhm... biztosan örülök, ha hírt kapok a falumból...

– Tíz év után? – horkant fel Mrs. Dredge. – Jó sokáig tartott, míg rászánta magát!

– Öhm... bizony, hogy múlik az idő... – nyögte Adrian. Összehajtogatta a levelet és a legbelső zsebébe dugta.

Mrs. Dredge-et azonban nem lehetett kifizetni holmi kis mellébeszéléssel. Hisz amikor ő amúgy istenigazában nekilátott elmesélni Mr. Dredge megboldogulásának hiteles történetét, alább nem adta másfél óránál. A levél tartalmának ez a fölöttébb vázlatos ismertetése tehát korántsem elégítette ki a jóasszony kíváncsiságát.

– No, és hogy vannak odahaza? – érdeklődött.

– Ó... – hebegte Adrian –, mindenki kitűnő egészségnek örvend...

Mrs. Dredge csak várt, és szúrós fekete szemét kérlelhetetlenül albérlőjére szegezte.

– Néhány ismerős megházasodott – folytatta elszántan Adrian –, néhánynak meg gyereke született.

– Úgy érti – tudakolta Mrs. Dredge, és szemében némi remény csillant –, hogy azoknak született gyerekük, akik megházasodtak, vagy a többinek?

– Ezeknek is, azoknak is – vágta rá gondolkodás nélkül Adrian. – Illetve... akarom mondani, dehogyis, úgy értem, azoknak, akik megházasodtak! Szóval mindenki nagyon... öhm... boldog, és én... khm... írok is majd mindenkinek és gratulálok.

– Márminthogy azoknak gratulál, akik megházasodtak? – kérdezte Mrs. Dredge, mert szeretett tisztában lenni a dolgokkal.

– Igen – mondta Adrian –, és természetesen azoknak is, akiknek gyereük született.

Mrs. Dredge felsóhajtott. Szerinte egyáltalán nem így kell valamit elmesélni. Bezzeg ha ő kapja azt a levelet, féltő gonddal adagolta volna a tartalmát vagy egy héten át, és mindennap megörvendezettte volna Adriant néhány ínycsiklandó újsággal, adalékkal!

– Hát – mondta bölcs beletörődéssel és feltápáskodott, legalább esténként lesz majd mit csinálnia.

Adrian tőle telhető gyorsasággal tüntette el a véreshurka-puding cseppet sem csábító maradványait, s még akkor sem ocsúdott fel a levél okozta döbbenetből, amikor reggelijét leöblítette néhány korty teával, és felkelt az asztaltól.

– Már megy is? – kérdezte csodálkozva Mrs. Dredge.

– Igen, azt gondoltam, útközben beugrom egy percre Mr. Pucklehammerhez – mondta Adrian.

– Csak ne sokat időzzön nála – intette szigorúan Mrs. Dredge. – Az az illető gonosz hatással van a magafajta derék, igyekvő fiatalemberre.

– Igen, már én is gondoltam – mondta megadóan Adrian. Mr. Pucklehammert legbensőbb barátai közé sorolta, ám e pillanatban képtelen lett volna vitába szállni háziasszonyával.

– Aztán idejében itthon legyen vacsorára – figyelmeztette Mrs. Dredge. – Igen szép tőkehalat vettem.

Adrian úgy érezte, a csalátek nem bír kellő vonzóerővel. – Pontos leszek – ígérte, és menekült a házból, mielőtt még Mrs. Dredge újabb késleltető hadműveletet eszelhetett volna ki.

Mr. Pucklehammer ács volt és koporsókészítő; jókora telepe vagy negyedmértöldnyire feküdt Mrs. Dredge rezidenciájától. Néhány esztendeje Adrian egyszer betévedt Mr. Pucklehammer műhelyébe, mert apróbb javításokat akart eszközölni öreg utazóládáján. A két férfiúban első látásra kölcsönös rokonszenv ébredt, s ez idő jártával tartós barátsággá szilárdult. Adrian visszahúzódó természet volt, nehezen barátkozott, de Mr. Pucklehammert valósággal lelkiatyjának tekintette. Most egyetlen vágy fűtötte: lemenni a műhelybe minél hamarabb, s megvitatni barátjával a levél tartalmát, amely, félő, alapjában rendíti meg Adrian nyugodt, rendezett világát. Adrian bízott benne, hogy Mr. Pucklehammer megmondja majd, mitévő legyen.

Ahogy szaporázta a lépést, mindjobban egyetértett boldogult atyjával Amos bácsi jellemét illetőleg. Hogy vetemedhet valaki ilyesmire?! Nem beszélve a pénzről – mert az összeg gavalléros, azt meg kell hagyni –, hogy

sózhat valaki mit sem sejtő unokaöccsére egy meghatározatlan korú és alkoholistá hajlandóságú nőszemélyt? Ez embertelen eljárás, igenis! S most újabb szörnyű gondolat derengett fel Adrianban, és oly hirtelen torpant meg, hogy keménykalapja a földre pottyant. Mintha atyja olyasmit mondott volna egyszer, hogy Amos bácsi cirkuszokban és vásárokon működött! Mi lesz, ha erről a Rosyról kiderül, hogy holmi kötél tánco sféle, vagy ami még rosszabb: afféle elvetemült, kétes erkölcsű fehérszemély, aki száguldó ló hátán áll csillogó bugyiban? Az is rémes, ha az ember életébe hirtelen belöknek egy kötél tánco snót, de ha egy részeges kötél tánco snót löknek be az életébe, azt már nem ehet ép ésszel elviselni. Hogy tehetett ilyet a bácsikája? Adrian felszedte keménykalapját, s egy iramodással már ott is termett Mr. Pucklehammer udvarán.

Mr. Pucklehammer egy frissen elkészült koporsón üldögélt, és fél liter sörből és egy országos méretű sajtos szendvicsből álló reggelijét fogyasztotta. Mr. Pucklehammer tömzsi kis ember volt, képe akár egy nyájas bulldogé. Ifjabb éveiben számos foglalkozást végigpróbált, többek között birkózó- és súlyemelő bajnok is volt. Ez utóbbi mesterség annyira kifejlesztette izmait, hogy csomókban álltak rajta mindenütt, akár a leégett gyertyán a viasz, mozogni azonban csak igen nehézkesen tudott.

– Hahó, öcskös – üdvözölte Adriant, és nyájasan intett a szendvicsel. – Ennél egy falatot? Egy korty sört? He?

– Nem, nem – tiltakozott Adrian. Alig bírt szuszogni, és belesápadt gondjaiba. – Tanácsot szeretnék kérni.

– He? – szólt Mr. Pucklehammer, és felhúzta busa szemöldökét. – Mi lelt, öcsém? Kísértetet láttál?

– Sokkal nagyobb a baj – jelentette ki drámailag Adrian. – Végem van! Olvasd csak el! – s azzal a levelet Mr. Pucklehammer elé lökte, aki nagy érdeklődéssel vette szemügyre.

– Nem tudok olvasni – jelentette ki végül egyszerűen. – Valahogy nemigen került rá időm, hogy megtanuljak. Olvasd csak fel, fiacskám.

Adrian szenvedélytől elfulladás hango n olvasta fel Amos bácsi levelét. Amikor a végére ért, csönd lett. Mr. Pucklehammer szájába rakta a sajtos szendvics jelentős hányadát, és elgondolkodva rágta.

– Hát mit csináljak? – szólalt meg végre Adrian.

– Mit csinálj?! – kérdezte Mr. Pucklehammer, és meglepetten lenyelte a szendvicset. – Mi mást, mint amit a bácsikád kíván!

Adrian döbbsenten bámult barátjára, s azon tűnődött: lehetséges vajon; hogy Pucklehammer félreértette a levelet – vagy talán elment a józan esze?

– De hát hogyan? – kérdezte, szinte kiáltva. – Hogy vehetnék

magamhoz egy idegen nőszemélyt... egy részeges idegen nőszemélyt?! Mrs. Dredge semmi pénzért be nem engedi a hazába... És az állásom?! Úristen, ha megneszelik a dolgot, repülök! És mi lesz, ha a nőről kiderül, hogy holmi kötélrancosféle?!

– Hát az meg mért volna baj? – érdeklődött Mr. Pucklehammer higgadtan. – Ismertem olyat magam is. Helyes, bögyös perszóna volt. Csupa flitterbe járt. Szemrevaló fehérszemély.

– Uramisten – sóhajtott megtörtén Adrian. – Remélem, nem fog ide talpig flitterben megérkezni?

– Mi tagadás – morfondírozott Mr. Pucklehammer –, mi tagadás, szép pénz az az ötszáz font, igencsak szép pénz. Hisz ha ennyi pénzhez jutsz, otthagyhatsz az állásodat... hányszor mondtad, hogy az a szíved vágya!

– No és mi lesz az alkoholkedvelő műlovarnövel? – kérdezte maró gúnnyal Adrian.

– Mi lenne? Szépen megéltek kettesként évi százhusz fontból, és négy év alatt félretesznek annyit, hogy belefoghatsz valami jó kis vállalkozásba – mondta Mr. Pucklehammer. – Ha amolyan vásári akrobata az illető, felcsaphattok bábosnak. Van is nekem egy jó kis bábszínpadom, olcsón megszámitánám.

– Semmi szándékom az elkövetkező négy évben bábszínházadit játszani egy nagydarab, talpig flitterbe öltözött részeges nővel – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Adrian. – Igazán adhatnál valami használhatóbb tanácsot is!

– Nem értem, fiam, mit háborogsz – mondta szigorúan Mr. Pucklehammer. – Szép summát örököltél, s a tetejébe egy asszonyszemélyt. Sok fiatalember szívesen cserélné veled.

– Bárcsak egy cserélne! – sóhajtott kétségbeesetten Adrian. – Aki hátralevő éveit egy részeges kötélrancosnővel óhajtja leélni, csak szóljon – megkaphatja.

– A bácsikád nem azt írja, hogy az illető állandóan részeg mondta tárgyilagosan Mr. Pucklehammer. – Meglehet, igen derék teremtés. Várj, míg megérkezik, aztán majd meglátod, miféle.

– Pontosan el tudom képzelni, milyen, és egyáltalán nem vagyok elragadtatva a gondolattól – mondta Adrian. – Hiszen még a családnevét se tudom!

– Tudod a keresztnévét, és az bőségesen elegendő – jegyezte meg bölcs nyugalommal Mr. Pucklehammer. – Mindjárt barátságosabban fog kezdődni a kapcsolat.

– De én nem óhajtok barátságos kapcsolatba kerülni vele! kiabálta

Adrian. Aztán iszonyú gondolat ötlött fel benne. Uramisten, ha ez a nő akkor érkezik meg, míg én dolgozom, és beleszalad Mrs. Dredge-be!

– Hm – mélázott Mr. Pucklehammer. – Mondasz valamit, fiam. Ezt jobb volna elkerülni.

Adrian fel-alá járkált, és kétségbeesetten törte a fejét, miközben Mr. Pucklehammer eltüntette maradék sörét és megtörölte száját.

– Megvan – szólt végre Adrian. – Ma van a napja, amikor Mrs. Dredge kimegy meglátogatni Mr. Dredge-et a temetőben. Rendszerint csak estére ér haza. Ha üzenhetnék a boltba, hogy beteg vagyok, vagy valami, akkor otthon maradhatnék, és várhatnám ezt a Rosy perszónát!

– Jó ötlet – bólintott Mr. Pucklehammer. – Ide hallgass, elszalajtom Davey gyereket a boltba, mondja meg, hogy beteg vagy. Erre ne legyen gondod. Most pedig jobb lesz, ha szépen hazaballagsz, és szemmel tartod a házat. Ha szükséged van rám, engem itt találsz.

Hősünk tehát, elátkozva a percet, amikor kalandra vágyott, visszatért Mrs. Dredge rezidenciájához, és ott ólálkodott a sarkon. Nagy megkönnyebbülésére hamarosan előbukkant Mrs. Dredge, talpig gyászban, lila malomkerék-kalapban, kezében óriási rózsacsokorral, amely kegyeletének heti adója volt Mr. Dredge sírján. Dagadó fekete vitorlákkal úszott végig az utcán, mint egy vészterhes kalózhajó, s csakhamar eltűnt a kanyarban.

Adrian róttá az utcát, fel-alá, s elméjében vadul kergetőztek, a gondolatok: hogyan mászhatna ki a csávából. Csupa eszelős vad, kivihetetlen gondolat. Elszökik a tengerre. Ezt szinte azon nyomban elvetette, hiszen a lépésben haladó lóvonat emeletén is már tengeribetegség környékezte – nem, az óceán nem int hívogatólag Adrian Rookwhistle felé. Adj a ki magát Mr. Dredge-nek, és közölje, hogy Rookwhistle úr sajnálatos módon elhalálozott? Csábító megoldás, de sajnos kénytelen volt bevallani, hogy sikeres keresztülviteléhez nem elegendő az ő szerény színjátszó képessége.

“Hiába – gondolta a végsőkéig csüggedten, és nyirkos tenyerét megtörölte a zsebkendőjével. – Nincs más hátra, szigorúan kell bánnom vele. Közlöm majd, hogy fiatal ember vagyok, pályám kezdetén, s hogy utam e szakaszán nem vállalhatom a felelősséget egy idegen nőért. Fogja az ötszáz fontot és menjen. De mi lesz, ha könnyekben tör ki, hisztériás jelenetet rendez, vagy uram bocsá’! – ha éppenséggel részeg, és nekem támad?” Adrian homlokát kiverte a veríték erre a gondolatra. Nem, csakis a keménység; udvarias lesz, de kemény. Szívből remélte, hogy meglesz a kellő bátorsága az udvarias keménységhez, ha majd eljő az óra – s azzal

Adrian megint megindult az utcán, fel-alá, fel-alá.

Oly iszonyú idegfeszültség lett úrrá rajta, hogy ha csak egy levél hullott le a fáról, már halálra rémült. Épp ott tartott gondolatban, hogy ám jöjjön inkább a megsemmisülés, az is jobb, mint ez a várakozás, amikor egy stráfkocsi kanyarodott be az utcába. Irdatlan nagy alkotmány volt, nyolc, végsőkéig elcsigázott igásló húzta, a bakon pedig egy köpcös, mérges emberke ült, sárga keménykalapban, vörös-sárga kockás mellényben. Adrian agyán átfutott a gondolat: vajon mit szállít ez az éktelen alkotmány? A stráfkocsi nyilván közeledett rendeltetési helyéhez, mert a sárgakalapos előhúzott mellényzsebéből egy papírt, és összehasonlítottatta a házak számával, amelyek mellett elhaladt. Azután, Adrian nagy meglepetésére, épp Mrs. Dredge háza előtt állította meg lovait. Mi a csudát vásárolhatott a háziasszony, aki pedig úgy a fogához veri a garast? A stráfkocsi akkora, hogy akár egy ház is beleférne. Adrian odaballagott a kocsishoz, aki épp hatalmas zsebkendőjével törölgette homlokát.

– Jó reggelt – üdvözölte Adrian. Majd szétvetette a kíváncsiság.

A fuvaros jól fejébe nyomta kalapját, és megsemmisítő pillantást vetett Adrianra.

– ...gelt – mondta kurtán. – Ha ugyan jó reggelnek lehet mondani. Énszerintem pocsék.

– Talán... khm... talán erre a címre hozott valamit? – érdeklődött Adrian.

– Igen – mondta a fuvaros, a papírt tanulmányozva. – Mármint ha egy bizonyos Mr. Rookwhistle itten lakik.

Adrian hátrahőkölt; kiverte a hideg veríték.

– Rookwhistle... biztosan így hívják? – kérdezte elhaló hangon.

– De így ám – mondta a kocsis. – Rookwhistle. Mr. A. Rookwhistle.

– Én vagyok Mr. A. Rookwhistle – rebegette Adrian. – Mit... – Ha! – mordult fel a fuvaros, és gonosz tekintetet vetett Adrianra. – Szóval maga vóna Mr. Rookwhistle? Hát akkor vegye át a küldeményt, de tüstént.

Hátracsörtetett a stráfkocsi mögé, Adrian meg a nyomában s látta, amint a fuvaros a kocsi tömör ajtajával vesződik.

– De hát mit hozott? – kérdezte Adrian kétségbeesetten. Felelet gyanánt a fuvaros kitárta a kétszárnyú ajtót, s Adrian hitetlen és rémült tekintete előtt felbukkant egy óriási, ráncos és határtalanul nyájas elefánt.

HARMADIK FEJEZET

A MEGLEPETÉS

TESSÉK- MONDTA ELÉGEDETTEEN a fuvaros. – Ez a magáé.

– Lehetetlen – suttogta Adrian. – Nem lehet az enyém... Nekem semmi szükségem elefántra...

– Hát ide figyeljen – mondta emelt hangon a fuvaros. – Én egész éjjel úton voltam, hogy leszállítsam magának ezt a böhöm nagy jószágot. Ha maga Mr. A. Rookwhistle, akkor magáé a jószág.

Adrian már-már arra gondolt, hogy a reggel óta kiállt megpróbáltatások elvették az eszét. Már az is elég baj, ha az embernek egy kötél táncosnő zúdul a nyakába, de hogy épp egy elefánttal áldja meg a sors...! Aztán egyszerre iszonyú gyanúja támadt.

– Mi a neve? – kérdezte rekedten.

– Rosy – mondta a fuvaros. – Nekem legalább úgy mondták. Neve hallatára az elefánt szelíden topogni kezdett, s aprócska sikkantást hallatott. Olyan volt, mint egy kis méretű klarinét dürrögése. Az állat elülső lábait láncsal erősítették a kocsihoz, s valahányszor mozdult, a lánc dallamosan megcsendült. Csábosan Adrian felé nyújtotta ormányát, és gyengéden ráfűjt. Uramisten, gondolta Adrian, bár inkább részeg kötél táncosnő volna!

– Ide hallgasson – mondta a fuvarosnak –, mit csináljak én ezzel?

– Az már a maga gondja, pajtikám – mondta alig palástolt kárörömmel a fuvaros. – Engem felfogadtak, hogy szállítsam le őtet, és le is szállítottam őtet. Mivel én még ma nem reggeliztem, hát legyen szíves kipakolni a kocsiból, hadd menjek.

– De hát nem hagyhat itt engem az utcán egy elefánttal! protestált Adrian.

– Már mér ne? – kérdezte egyszerűen a fuvaros.

– Ide csak nem vihetem! – mutatott Adrian kétségbeesetten Mrs. Dredge tenyérszerű kertjére. – Kezdjük azon, hogy be se fér... és letiporná a virágokat.

– Akkor köllött vón meggondolni, mikor megrendelte – válaszolta erre a fuvaros.

– Hiszen én nem rendeltem! A bácsikám hagyta rám örökbe! – kiáltott fel Adrian, és arra gondolt, milyen valószínűtlenül is hangzik ez az egész.

– Nemigen lehetett magának jóakarója az a bácsi – vélte a fuvaros.

– Drága uram, gondolkodjék józanul! – rimázkodott Adrian. – Nem hagyhat itt nekem csak úgy ukmukfukk egy elefántot!

– Drága uram ide, drága uram oda – mondta a fuvaros, és a hangja megremegett, arca pedig lassan bíborvörösre vált –, engem arra fogadtak fel, hogy szállítsak le egy elefántot. Verem is a számár fejemet a falba, mért vállaltam el, de elvállaltam, hát itt vagyok. Egész éjjel nem volt megállásom. Ahány kocsmá előtt elmentünk, ez a jószág kis híján felborította a kocsimat. Huszonöt éve fuvarozok, uram, de ilyen átkozott, komisz fuvarom még nem volt, annyi szent. Most pedig átadom a fuvart, de azonnal. Szíveskedjék átvenni az árut, és én már itt se vagyok!

Még ha sikerülne is valahogy beszorítani Rosyt Mrs. Dredge előkertjébe vagy az udvarba, mégis, hogy magyarázza meg egy elefánt hirtelen felbukkanását? Azt aztán igazán nem remélheti, gondolta Adrian, hogy Mrs. Dredge netalán nem veszi észre Rosyt! Márpedig valamit tenni kell, méghozzá sürgősen, mert a fuvaros hajthatatlan, s különben is, egyre lilább lesz, és egyre ingerültebb. Adriannak hirtelen támadt egy ötlete. “Pucklehammer!” – gondolta. Pucklehammer telepe! Oda kell vinni Rosyt!

– Ide figyeljen – mondta kétségbeesetten a fuvarosnak –, elvinné még egy darabig ezen az úton? Egy barátomnak van egy nagy udvara, oda bevihetjük.

A fuvaros mélyet sóhajtott. – Uram – mondta mély érzéssel. – Én leszállítottam magának az elefántját. Engem arra fogadtak fel, hogy ide szállítsam, én innen tovább nem viszem.

– De hiszen csak egypár lépés! – kérlelte Adrian. – És különben is, kap érte egy aranyat.

– Az már más – mondta a fuvaros. Becsapta a kocsi ajtaját rá Rosyra, aki az imént felcsippentett ormányával egy kis szalmacsóvát, és azzal legyezgette magát. A fuvaros csettintett lovainak, azok nekirugaszkodtak, s a súlyos alkotmány végigdübörgött az úton, Adrian meg lázasan ügetett mellette, s igyekezett meggyőzni magát, hogy Mr. Pucklehammernek igazán az a leghőbb vágya, hogy elefánt legyen az udvarán. Kint hagyta a fuvarost az utcán, ő meg beóvakodott a telepre. Mr. Pucklehammer még akkor is a koporsón üldögélt, s a következő fél liter sörét iszogatta.

– Hahó, fiacskám – szólt nyájasan. – Megjött a komédiásné? – Pucklehammer – szólt halkan, igen nagy önfegyellemmel Adrian. – Segítened kell nekem. Te vagy az egyetlen, akihez fordulhatok ebben a...

ebben a lidérces álomban!

– De hát mi történt, édes fiam?

– Megérkezett... – lehelte Adrian.

– No és miféle? – tudakolta nagy érdeklődéssel Mr. Pucklehammer.

– Hát... Rosy... egy elefánt!

– Elefánt? – füttyentett Mr. Pucklehammer. – Az áldóját! Most aztán törheted a fejedet!

– Így is megfogalmazhatjuk – mondta hűvösen Adrian.

– Elefánt – ismételte elgondolkodva Mr. Pucklehammer. – Hát nem mondom, ez egy kicsikét erős.

– A számból vetted ki a szót – bólintott Adrian. – Pillanatnyilag fogalmam sincs, mit kezdek vele, de azt tudom, hogy az a szerencsétlen ember, aki idáig hurcolta, érthető módon szabadulni szeretne tőle. Mrs. Dredge kertjébe nem fér be, úgyhogy kénytelen voltam idehozni. Megengeded, hogy egy darabig itt maradjon az udvarodon, míg ki nem gondolom, mit csináljak vele?

– Hát persze, persze, fiacskám, hozd csak be – mondta készségesen Mr. Pucklehammer. – Van itt hely elég. Elefánt ugyan még sohse volt nálam, ha jól meggondolom, no de nem baj, elkél egy kis változatosság!

– Hála Istennek – sóhajtott forrón Adrian. – Mérhetetlenül hálás vagyok! – Kiment a ház elé, ahol a fuvaros már úgy izzadt, hogy majd elolvadt, és több zsebkendőt ronggyá törölgetett.

– Minden rendben – közölte Adrian. – Bevihetjük.

A fuvaros kitárta a stráfkocsi ajtaját, Rosy pedig, barátait megpillantván, barátságos kis visítást hallatott.

– Ihol a kulcs – nyújtott a fuvaros Adriannak egy kulcscsomót. – Mindegyik béklyóhoz egy.

– És szelíd? – tudakolta idegesen Adrian, mert rádöbrent, hogy mindmostanáig nemigen volt dolga elefántokkal.

– Meglehet – mondta a fuvaros. – Majd kiderül hamarosan. – Talán kéne hoznom neki valami ennivalót – vélte Adrian –, hogy lekössem a figyelmét. Mit eszik az ilyen?

– Zsömlét – közölte Mr. Pucklehammer, aki nagy érdeklődéssel szemlélte Rosyt.

– Ej, miket beszélsz – mondta ingerülten Adrian. – Honnan szerezzek annyi zsömlét?

– Mit szólna vajon zabhoz? – javasolta a fuvaros.

– Nem, nem, zsömlét eszik az, nem mást – kötötte az ebet a karóhoz Mr. Pucklehammer.

– Ugyan hagyják már abba ezt a zsömlézést – kiáltott fel kétségbeesetten Adrian. – Zsömle nincs, és kész!

– Mit szólna vajon egy sajtos szendvicshöz? – kérdezte Mr. Pucklehammer. – Mindjárt hozok egyet, s megkínáljuk. Már fordult is, hozott egy hatalmas sajtos szendvicset, és átnyújtotta Adriannak. Az igen óvatosan maga elé tartotta a szendvicset, mint valami szűrőfegyvert, s centiméterenként közelített Rosy idomtalan, szürke tömegéhez.

– Nesze, Rosy – mondta rekedten. – Finom sajtos kenyérke... Kapd be szépen!

Rosy abbahagyta a himbálózást, és pislogva figyelte Adrian közeledtét. Amikor lőtávolságba érkezett, kinyújtotta ormányát, s igen fürgén és ügyesen leemelte Adrian fejről a keménykalapot, s a maga boltozatos koponyájára illesztette. Adrian riadtan hátraugrott, elejtette a szendvicset, és teljes súlyával rálépett a fuvaros lábára, ami cseppet sem derítette fel a jó ember rózsásnak amúgy sem mondható kedélyét. Adrian felszedte a szendvicset, és megint megközelítette Rosyt.

– Nesze, Rosyka – mondta elcsukló hangon. – Finom szendvics... – Az elefánt lanyhán nyújtotta ormányát, Adrian reszkető kezéből kivette a szendvicset, és beledugta a szájába, amely – Adrian döbbsen szemében – akkorának tűnt, mint egy nagyobbacska hordó. Halk őrlő és öblögető zajok tanúsították, hogy az elefántok szeretik a sajtos szendvicset. Míg Rosynak tele volt a szája, Adrian gyorsan térdre ereszkedett, kinyitotta a lakatokat, és leszedte Rosy lábáról a béklyót.

– Na, ezzel megvolnánk – mondta, és hátrált. – Gyere szépen, Rosy... na, hogy jön ki a jó kislány...?

Rosy mélyet sóhajtott, levette a kalapot, legyezgette vele magát, de ezenkívül semmiféle tanújelét nem adta, hogy el akarná hagyni a stráfkocsit.

– Én, kérem, türelmes ember vagyok – lódított a fuvaros –, de míg maguk itt a lábamon ugrálnak, meg szendviccsel tömik eztet az elefántot, hadd mondok meg, hogy én még ma egy falatot se ettem.

– Hiszen én próbálom csalogatni – mondta gondterhelten Adrian –, de hát egy ekkora jószágot erőszakkal igazán nehéz volna kihozni!

– Megkínálhatom egy szendviccsel meg egy korsó sörrel? kérdezte Mr. Pucklehammer a fuvarostól.

– Uraságod igazán lekötelez – enyhült meg szemmel láthatólag amaz. – Nagy-gyon lekötelez, igazán.

S miközben a fuvaros meg Adrian ott állt és bámulta Rosyt, aki megint csak himbálózott, szívet tépő sóhajok közepette Mr. Pucklehammer bement

a házba, majd csakhamar visszatért egy szendviccsel meg egy korsó habzó sörrel. Mi volt azonban a derék fuvaros öröme e létfontosságú javak láttán Rosy lelkesedéséhez képest, amint a söröskancsót megpillantotta! Hosszú, kitartó trombitálást hallatott – Adrian majd hanyatt esett ijedtében –, s menten kibotorkált a kocsiból az utcára. Mr. Pucklehammer földbe gyökerezett lábbal állt, míg Rosy, szüntelenül trombitálva, ormányával megragadta a söröskancsót, s legott hordónyi szájába döntötte az isteni nedűt.

– Egy gonddal kevesebb – nyilatkozott a fuvaros –, no de mi lesz most már az én seremmel?

– Most legalább annyit tudunk, hogy megeszi a szendvicset és megissza a sört – mondta Adrian –, bár őszintén szólva nem hinném, hogy élete végéig beérné ezzel az étrenddel.

– Igazán nem szeretném, ha rosszat gondolnának felőlem szuszogott a fuvaros –, de engem istókucse jobban érdekel a magam gyomra, mint ezé a dögé!

Rosy kecsesen átnyújtotta Mr. Pucklehammernek az üres kancsót, és reménykedve a nyomába szegődött, míg az visszament az udvarra. Végre, gondolta, egy értelmes emberi lény, aki, úgy látszik, tudja, mi kell neki – elhatározta hát, hogy egy percre sem vesztí szem elől. Rosy lassan, tekintélyesen, épp csak egy icipicit dülöngélve haladt, füle ütemesen csapkodott. Örömteljes kis sikkantásokat eregetett, s ahogy Mr. Pucklehammer sarkában bevonult az udvarra, Adrian gyorsan becsapta mögötte a kaput, aztán nekitámaszkodott a kapufélfának, és megtörölte homlokát. Az első lépést megtették.

Rosy felfigyelt ugyan az udvaron bondorodó fehér forgácshalmokra, a farakásokra, a vadonatúj koporsók tömött sorára, de azért töretlenül szemmel tartotta Mr. Pucklehammert, hisz nyilvánvalóan ő a kútfeje ennek a habzó gyönyörűségnek. Végül mégis sikerült barátainak egy óvatlan pillanatban beszökniük Rosy elől a házba. Ott azután Mr. Pucklehammer újabb söröket és sajtos szendvicseket állított elő, s az étel-ital szívderítő hatására még a fuvarosnak is szinte nyájas kedve kerekedett.

– Vicces ember lehetett az a maga bácsikája – szólt oda Adriannak.

– Én nem egészen így mondanám – mondta keserűen Adrian. – Csak a magasságos ég a megmondhatója, hogy most mihez kezdek.

– Adj el – tanácsolta a fuvaros, és újratöltötte kancsóját. – Adj el valami cirkusznak. n, ha magának volnék, azt csinálnám.

– Nem tehetem – magyarázta Adrian. – Hisz épp ez a bökkenő. Ötszáz fontot is örököltem vele, hogy abból viseljem gondját.

– No, abból elég sok zsömlére futja – bólogatott a fuvaros mély megértéssel.

– Azért csak eszik mást is, nemcsak zsemlét – mondta panaszosan Adrian. – Káposztát, meg ilyesmit. Ezt ki kell majd kísérletezni.

– Sose aggódj, fiacskám – mondta Mr. Pucklehammer. – Kéthárom napig bátran ellehet nálam, aztán közben csak kitaláld, mit csinálj, ellátom addig, ne félj.

Ez idő tájt történt, hogy Rosy úgy döntött, a koporsók ugyan érdekesek a maguk módján, de nem kötik le teljesen egy elefánt figyelmét. Közelebb ballagott hát a házhoz, és bekukkantott az ablakon. Nagy örömeire mind a három barátja ott ült a szobában, s kedvenc italát fogyasztották. Kedélyes, sörközi hangulat, oldott baráti légkör lett úrrá a kis csoporton, s ez ellenállhatatlan vonzerőt gyakorolt Rosyra. Valósággal fellelkesítette. Hogy fognak örülni, ha csatlakozik hozzájuk! Megkocogtatta hát az ablakot az ormánya hegyével. Finom, úrihölgyhöz illő célzás volt ez, hogy maga is szívesen ünnepelné velük együtt az alkalmat, bármi legyen is az. Barátai azonban olyannyira elmerültek a beszélgetésben, hogy őt észre sem vették. Ez már igazán nem szép dolog, gondolta Rosy. Végére a hosszú és fárasztó utazás után mindössze egy fél liter sörrel üdíthette fel magát, ő meg, tessék, ott nyakalják egy ormánynyújtásnyira, és őt még csak meg sem invitálják! Rendes körülmények között Rosy felettébb türelmes elefánt volt, de most kihozta sodrából a látvány, amint a fuvaros egyik korsó sört a másik után zúdította le a torkán. Ormánya hegyét a felhúzható ablaktábla alá illesztette, és megrántotta. Pompás ripegés-ropogás közepette engedett az egész ablak, s Rosyt annyira felvidította a vállalkozás sikere, hogy ormányával benyúlt a nyíláson, és harsányan trombitált.

– Uramisten! – kiáltott fel Adrian. Idegei romokban heverték. – Adj neki még egy kis sört, Pucklehammer, aztán zárd be valahova!

– Ha ez így meg tovább – jegyezte meg jóindulatúan a fuvaros –, az egész dohányt serre meg reperálásra költheti! Mr. Pucklehammer kiment a konyhába, s egy nagy bádoglavórt színültig töltött sörrel. Amikor kivitte az udvarra, Rosy gyönyörteljes sikkantásai majd megsiketítették az egész társaságot. Belemártotta ormányát az isteni nedűbe, felszívta, s holmi kisebbfajta vízesés robajával zúdította a szájába. A lavór csakhamar kiürült, és Rosy apró, elégedett böffenések kíséretében az udvar árnyékos felébe totyogott és pihenni tért.

– No, én mennék – szedelőzködött a fuvaros. – Köszönöm alássan a szíveslátást.

- Szóra sem érdemes – szabadkozott Mr. Pucklehammer.
- Magának meg, uram – fordult Adrianhoz a fuvaros –, tiszta szívemből kívánok sok szerencsét. Mert ahogy ezt a kis jövevényt elnézem, ugyancsak szüksége lesz rá!

NEGYEDIK FEJEZET

ORSZÁGÚTON

MR. PUCKLEHAMMER KIKÍSÉRTE a fuvarost, hogy baja ne essék az udvaron, aztán visszament a házba. Adrian tenyerébe ejtett fejfel, komoran szemlélte üres söröskancsóját.

– Egyszerűen semmire se jutok – panaszkolta keservesen. Fogalmam sincs, mihez kezdhetnek.

– Igyál még egy korsó sört – ajánlotta Mr. Pucklehammer, mert életfilozófiája egyszerű volt és célirányos. – Sose emészd magad... majd csak kigondolunk valamit.

– Igazán nagyon kedves, hogy így nyugtatgatsz – mondta idegesen Adrian –, de az elefánt az enyém, nem a tied. Egyelőre még azt sem tisztáztuk, mivel él.

– Zsömlével – vágta rá Mr. Pucklehammer, akit nehéz volt kizökkenteni a kerékvágásból. – Hidd el, fiacskám, nagyon szépen meglesz zsömlén.

– Gondolod, hogy van abban valami, amit a fuvaros mondott? – morfondírozott Adrian. – Talán ráakadok egy cirkuszra valahol, ahol jól érezné magát, és az igazgatónak odaadnám az ötszáz fontot, hogy fogadja örökbe Rosyt... mit gondolsz; vajon mit szólna ehhez a törvény?

– Hogy a törvény mit szólna, azt én nem tudom – mondta elgondolkodva Mr. Pucklehammer, és az ajkát rágcsálta. – De, megoldásnak mindenesetre megoldás.

– Csakhogy hol talállok én cirkuszt? – tűnődött Adrian. Utoljára hét-nyolcesztendőskoromban láttam ilyesmit.

– A tengerparton – vágta rá habozás nélkül Mr. Pucklehammer. – A tengerparton egymást éri a sok cirkusz, vurstli, miegymás.

– De hiszen a tenger ötven mérföld ide! – kiáltott fel Adrian. – Hogy vigyem el odáig?

– Gyalog – felelt meg Mr. Pucklehammer. – Neked se árt egy kis testmozgás. Az egyszer biztos, hogy itt örökre nem maradhat. Nem mintha nekem utamban volna, azt ne hidd, csakhogy az ember aligha tarthat elefántot az udvarán, hogy a szomszédok a szájukra ne vegyék. Ugyancsak pletykás népség lakik errefelé.

– Hát akkor nincs más hátra, muszáj lesz megmondanom Mrs. Dredge-nek is, meg az üzletben is, hogy a bácsikám a végét járja, és egy időre el kell utaznom. Az üzletben nemigen fogok hiányozni... meg aztán úgyis rég nem voltam szabadságon. Mit gondolsz, körülbelül mennyi idő alatt jutok el vele a tengerpartra?

– Hát az attól függ – vélekedett bölcsen Mr. Pucklehammer.

– Mitől? – firtatta Adrian. – Hány mérföldet tesz meg egy nap alatt egy elefánt?

– Nem is csak erre gondolok – mondta Mr. Pucklehammer –, hanem, ugye, tekintetbe kell venni, hány kocsmáig esik útba.

– Az ám – sóhajtott Adrian. – Ezt egészen el is felejtettem. – Mondok én neked valamit – szólt Mr. Pucklehammer. Láttad, ugye, azt a kis kordét, ami kinn áll a csúriben? Ha azt én egy kicsit helyrekalapálom, meg összeeszkábálok holmi istrángfélét, Rosy egész jól elhúzhatja. Belepakolhatod a holmidat, meg egy kis sört, ennivalót, miegymást...

– Sört azt nem – jelentette ki Adrian. – Sört többet nem engedek a közelébe!

– Hát akkor ennivalót – bólintott Mr. Pucklehammer. – Felrakodsz, aztán neki a nagyvilágnak!

Adrian gondjai közepette is úgy érezte, valami lelkesedésféle mocorog a lelke mélyén. Hisz világleletében kalandra vágott!

És ki kívánhatna érdekesebb kalandot, mint útra kelni egy elefánt társaságában? Amióta nagybátyja levele megérkezett, most először derengett fel Adrianban, hogy talán, talán mégsem olyan keserves a helyzet... Valósággal felvillanyozta a gondolat, hogy Rosyval elballaghat egészen a tengerpartig!

– Ha három nap alatt odaérek – gondolkodott hangosan, akkor, gondolom, még egy hét beletelik, míg megfelelő cirkuszt találok. Böven számítva, két hét az egész, de annál már semmiképpen se több.

– Én is úgy gondolom – bólogatott Mr. Pucklehammer. Ha minden jól megy, annyi idő bizonyosan elég lesz.

– Rajta! – kiáltott Adrian. Felugrott, s egy röpke pillanatra megint csak nem volt nálánál merészebb kardforgató Franciahonban. – Nekivágunk!

– Ez a beszéd! – mondta Mr. Pucklehammer. – Szívesen veled tartanék, csak hát a műhelyt nem hagyhatom itt. Pedig biztosan jó multság lesz. No, lássunk hozzá. Előszedem a kordét, kipucoválok, átmázolom, holnap már indulhattok is.

Adrian az ablakhoz lépett és kikukucskált. Rosy békésen szunyókált, füle olykor meg-meglebbent, s a gyomra olyanokat kordult, mint a távoli

mennydörgés.

– Megint éhes – mondta gondterhelten Adrian. – Hallgasd csak, hogy korog a gyomra szegénykének.

– Ej, sose aggódj – mondta Mr. Pucklehammer. – Majd arról én gondoskodom.

Kimentek az udvarra, lábujjhegyen, hogy fel ne zavarják Rosyt, s a meglehetősen rozoga kordét kivonszolták a csúrból.

– Íme – mutatott rá büszkén Mr. Pucklehammer. – Egypár ecsetvonás, és olyan lesz, mint az új. No, fiacskám; állj neki és mosd le, én meg kerítek valami ennivalót ennek a fehérszemélynek.

Adrian kihozott két vödör meleg vizet meg egy súrolókefét, s csakhamar buzgón csutakolta a kordét, és hozzá halkan füttyörészett. Annyira elmerült munkájában, hogy majd elájult, amikor egyszer csak egy meleg, szürke és erősen sörszagú ormány tekeredett nyájasan a nyaka köré. Még nem szokott hozzá, hogy az elefánt óriás tömege ellenére is lényegesen kisebb nessel közlekedik, mint, mondjuk, egy kisegér. Rosy ott állt mögötte, és jóindulatúan nézett le rá. Elgondolkodva szusszant egy sörszagút Adrian fülébe, és üdvözlésül aprót sikkantott.

– Ide figyelj – mondta Adrian szigorúan, és lefejtette nyakáról az ormányt. – Jobb lesz, ha nyugton maradsz. Elég bajt csináltál eddig is. Menj szépen a helyedre, Rosyka, és aludd ki magad.

Rosy válasz gyanánt beledugta ormányát az egyik vödörbe, és jókora adagot szippantott belőle. Azután gondosan célzott, és a vizet a kordé oldalára fröcskölte. Megint megszívta ormányát, megint spriccelt. Adrian tátott szájjal bámulta.

– Hát ha mindenáron segíteni akarsz, az más! – mondta végül.

Hamarosan rájött, hogy ha megmutatja, melyik részt akarja megmosni, Rosy odaáll, és amíg rá nem szólnak, egyfolytában zúdítja oda a vizet. Adriannak nem is akadt más dolga, mint a vödröket újratöltögetni. Rosy olyan erővel lövellte ki ormányából a vizet, hogy hamarosan nyoma sem maradt kosznak, pókhálónak, és a kordé valósággal megfiatalodott. Közben megérkezett Mr. Pucklehammer is; hátán dagadozó zsákot cipelt.

– Zsömlét nem kaptam – mondta kissé csalódottan, hogy nem tudja igazát bizonyítani az elefántok étrendjét illetően, de szereztem egy jó zsák száraz kenyeret.

Kinyitották a zsákot, kivettek két jókora barna cipót. Adrian Rosy felé nyújtotta, bár egyáltalán nem volt róla meggyőződve, hogy ez az enyhén átjásztott ínycsfalat megnyeri Rosy tetszését; hanem az elefánt örömteljeset sikkantott, egy falásra eltüntette mind a két cipót, és olyan

buzgón rágta-nyelte, hogy az ember csak bámult.

– Na tessék – mondta Adrian. – Megoldottuk az abrakproblémát. – Kiborította a maradék kenyeret a zsákból, és Rosy mohón nekiesett.

– Meg kell hagyni – mondta elismerően Mr. Pucklehammer –, derék munkát végeztél ezzel a kordéval.

– Nem annyira én, inkább Rosy.

– Rosy? – visszhangozta Mr. Pucklehammer. – Vajon tud-e még egypár mutatóványt ezen kívül is?

– Talán okosabb lesz, ha most nem bolygatjuk a mutatóványait – vélte Adrian. – Először, azt hiszem, elballagok a bankba, és rendezem a pénzügyeket.

– Helyes – bólintott Mr. Pucklehammer. – Rosyt bátran itt hagyhatod. Jól megszünk kettecskén. Majd én szépen átmázolom közben a kordét.

Adrian néhány óra múlva tért vissza Mr. Pucklehammer telepére, s már messziről harsány énekszó fogadta; barátja dalolását Rosy barátságos rikkantásokkal kísérte. Belépett az udvarra, és megpillantotta Rosyt: békésen hevert, Mr. Pucklehammer nekitámaszkodott, és szerenádot zengett a bal fülébe. Tetőtől talpig festékesek voltak mind a ketten, s az üres lavór – a fenekén némi habbal –, meg az ugyancsak üres félliteres söröskorsó beszédesen bizonyította, hogy Mr. Pucklehammer és Rosy mindent megtett barátságuk elmélyítése érdekében. A munkások állapotának figyelembevételével ugyancsak meglepő volt, hogy a kordé pompázatos színekben ragyogott; Mr. Pucklehammer szemmel láthatólag szabadjára engedte lappangó művészi ambícióit. A kordé pipisárga színben tündöklött, a rúdja merész bíborban. A küllőkön ízléses arányban váltakozott a pávakék és az arany, és az egész alkotmány csillogott, akár a gyémánt.

– Hahó, fiacskám! – kiáltott Mr. Pucklehammer, és kissé bizonytalanul feltápáskodott. – Épp dalolgatunk egy kicsit a... hukk... a kis hölgygel... sze-szeret ő is énekelni. No, mit szólsz a kocsinhoz, he?

– Óriási! – kiáltott lelkesen Adrian. – Gyönyörűen megcsináltad!

– Tudtam én mindig, hogy művészszer folyik az ereimben – mondta borúsán Mr. Pucklehammer –, de hát ma... hukk... manapság nincs keletje a művészetnek. Megkaptad a dohányt?

– Meg – bólintott Adrian. – Mindenféle papírt, miegymást kellett aláírni, azért maradtam el ilyen sokáig.

– Hát, én a helyedben – Mr. Pucklehammer előhúzta óráját, és üres tekintettel meredt rá –, én iszkolnék hazafele, s kíméletesen közölném Mrs. Dredge-dzsel a hírt.

– Hát igen, muszáj lesz – sóhajtott Adrian. – De nagyon kérlek ne nagyon itasd Rosyt jó? Tudod, mit írt a bácsikám!

– Egy korty serital még nem ártott meg senkinek – jelentette ki szigorúan Mr. Pucklehammer:

Adrian odasettenkedett szendergő védencéhez, és szeretettel megpaskolta a boltozatos koponyát.

– Jó éjszakát, Rosyka – suttozta.

Rosy kinyitotta félszemét, és hamisan kacsintott. Szakasztott, mintha mosolyogna! – gondolta Adrian. Mintha csak tudná hogy másnap nekivágnak a nagyvilágnak, és örülne neki. Rosy elégedetten lehunyta szemét, és elszenderedett megint, Adrian meg kilépett az udvarról, és kelletlenül baktatott Mrs. Dredge portája felé.

Mint várható volt, Mrs. Dredge egyáltalán nem lelkesedett a tervért. Szemmel láthatólag erősen kételkedett a haldokló bácsi létében, és olyan konok igyekezettel próbált a gyanús ügy mélyére hatolni, hogy pillanatokon belül tökéletesen összezavarta a jobb sorsra érdemes ifjút, de szerencsére magamagát is, úgyhogy egyikük sem tudta, miről beszél a másik. Végül is Mrs. Dredge kénytelen volt feladni, és kegyesen megengedte, hogy Adrian – akit addigra már heves fejfájás gyötört – nyugovóra térjen.

Másnap reggel Adrian takarosán becsomagolt bőröndjével elindult a műhely felé. Nyugtalan éjszakája volt, álmát részeg elefántcsordák kísértették, százszerű kordékat tapostak diribdarabokra, úgyhogy némiképpen megkönnyebbült, amikor az udvaron Rosy örömteljes üdvözlése fogadta, s egy nyájas ormány kanyarodott a nyaka köré. Rosy igazán derék, jóindulatú teremtes, gondolta Adrian. Lassan a szívébe lopózott az új rokon.

Mr. Pucklehammer segítségével felrakta a kordéba mindazt, amire az úton szüksége lehet. Jókorai élelmiszerkészlet – jobbára konzervdobozokban és üvegekben – Adrian számára, három zsák száraz kenyér Rosynak, pokrócok, egy fejsze, egy elsősegélykészlet (Mr. Pucklehammer adománya), benne mindenféle, rejtelmes és bizonyára igen hathatós kencefice, egy tekercs erős kötél, egy jókorai ponyva, ami alatt Mr. Pucklehammer szakértői véleménye szerint Adrian is, Rosy is elfér zivatar esetén, Rosy lánc, amennyiben történetesen úgy fordul a dolog, hogy meg kell béklyózni, valamint egy gondosan álcázott hordócska sör – Rosynak természetesen nem volt szabad tudni róla –, s végül, de nem utoljára: Adrian bendzsója. Néhány hónappal ezelőtt vette ezt a zeneszerszámot, de mind ez ideig nemigen sajátította el a kezelésmódját, mert csak akkor

gyakorolhatott, amikor Mrs. Dredge heti vizitjére indult boldogult hitveséhez. Mr. Pucklehammer remek gondolatnak tartotta, hogy Adrian ezt is magával viszi. Mi sem lehet vidámabb dolog, magyarázta, mint menet közben muzsikálni. Zene és ser – e kettővel az ember eljut akár a világ végére is!

Nagy sokára felraktak mindent, s némi nehézségek árán sikerült Rosyt befogni, vagyis inkább a kordét Rosyhoz erősíteni. A derékjószág nagy örömmel fogadta az új játékot kezes volt, akár a bárány. Adrian gyeplő helyett fülön fogta Rosyt, aztán párszor körüljártatta az udvaron, hadd szokja meg a jármot.

– No – mondta végül Adrian –, most már, azt hiszem, indulhatunk. Igazán nem is tudom, hogyan köszönjem meg ezt a rengeteg segítséget!

– Szóra sem érdemes, fiacskám – legyintett Mr. Pucklehammer. – Csak azt bánom, hogy én is el nem mehetek veletek. Remélem, jól mulattok majd. El ne felejts írni olykor-olykor, s tudasd, hogy megy sorotok.

– Hát persze – mondta Adrian. – Még egyszer nagyon köszönök mindent.

Mr. Pucklehammer gyengéden megveregette Rosy oldalát, aztán kitárta a nagykaput. Rosy kibotladozott az utcára, Adrian óvatosan vezette, a kordé ott nyikorgott mögöttük, Mr. Pucklehammer meg addig integetett, amíg el nem tűntek a szeme elől.

Adrian lehetőleg félreeső kis utcákon igyekezett kikerülni a városból, de azért így is forgalmas városrészeken kellett átvergődniök, ahol Adriannak módjában állt jelentékenyen gyarapítania elefántismeretét, és tanulmányoznia az elefántoknak az életre gyakorolt hatását. Hamarosan felfedezte például, hogy a lovak ugyancsak hajlamosak a tömeghisztériára, amikor váratlanul szemben találják magukat egy elefánttal. Akár omnibuszt húztak, akár hintót, az eredmény ugyanaz volt. Fűlsértő nyihogást hallattak, felágaskodtak, azután teljes sebességgel vágtaztak végig az úton, s rémült kocsisuk kétségbeesetten kapaszkodott a gyeplőbe. Rosy sehogy sem értette ezt a furcsa tünetet: ő világéletében értelmes, józan cirkuszi lovak között élt, zavartalan barátságban, úgyhogy túlzás nélkül állíthatjuk, hogy a városi lovak érthetetlenül rideg magatartása kellemetlenül érintette.

Adrian még valamit megtanult az elefántokról – egy arany volt a tandíj –, nevezetesen, hogy megeszik a gyümölcsöt és a főzelékfélét is. Befordultak egy sarkon, s szemközt találták magukat egy öregecske zöldségáruossal, aki épp a piacra tolta alaposan megrakott taligáját. Az ingerlő zöldségféleségek láttán Rosy vidám túlkölésbe fogott, és ügetni

kezdett. Rá sem hederített Adrianra, akárhogy cibálta a fülét, akárhogy ordítozott. Nem gondolt másra, csak a sors különleges kegye folytán elébe terülő gyönyörűséges lakomára. A taliga gazdája – amint karnyújtásnyira hirtelen megpillantotta az elefántot, amely ezerszínű kordét húz, és nagy sebességgel csap le rá, minden bizonnyal gyilkos szándékkal a szívében – kapta magát, sarkon fordult, és olyan sebesen inalt el, amit hajlott kora alapján senki sem tételezett volna fel róla. Rosy az izgalmi állapotában szokásos üvöltő-nyikorgó zajt hallatva megtorpant az elhagyott taliga mellett, s bárhogy protestált Adrian, nagy elégedettséggel gyömöszölte magába és nyelte a gyümölcsöt meg a zöltséget. Ezenközben Adrian kénytelen volt üzőbe venni a taliga jogos tulajdonosát, lecsillapítani az öreg felzaklatott idegeit, és megtéríteni a kárát. De akárhogy is, morfondírozott, ez annyit jelent, hogy Rosy jóllakott, s remélhetőleg most már békességben marad a hátralevő úton.

És ez így is törtérit, mert Rosy békésen kocogott tovább, gyomra olykor dallamosan megkordult, s egész lényén renyhe jóindulat tükröződött.

Elmaradoztak a házak, s nagy sokára egy domb tetejéről már csak messziről látták a fényes várost, előttük pedig ragyogó tavaszi napsütésben kitérült a vidék, erdők-mezők mesebeli zöld szőnyege, kék dombok közt kanyargó folyók, s földön-égen zengett a madárdal, kiáltozott a kakukk.

Adrian mélyen beszívta a tiszta, lóhereillatú levegőt.

– Hát itt vagyunk, Rosy – mondta. – Íme: ez itt a vidék. Azt hiszem, a legkomiszabbján túlvagyunk, öreglány.

Ó, mily keserves lesz hősünknek majdan ráébrednie, hogy ennél kapitálisabb számárságot nem is mondhatott volna!

ÖTÖDIK FEJEZET

BOTRÁNY A VADÁSZATON

MELEGEN SÜTÖTT a nap, tiszta kék volt. az ég, körülöttük a csalt tavaszi levelek fodros zöld krinolinjába öltözött, s úgy tört fel belőle a madárdal, mint zenélő dobozból a muzsika. Csodálatos ilyenkor a keskeny, zöld ösvényen járni; az árokparton vajsárga zuhatagokban omlik alá a kankalin, Rosy ott csoszog az út porában, a kerekek pörögnek-zörögnek, és kellemetesen surrog-nyikorog az istráng.

Adrian hamarosan levetette kabátját és a kordéra dobta. Félóra múlva a kabátot követte a mellény, a keménygallér meg a nyakkendő, s egy merész pillanatban Adrian felgyűrte az inge ujját. Meglepő jelenség lehetett, fekete nadrágban, csíkos nadrágtartóban, kackiásan félrevágott keménykalapban, de nem törődött vele. Megrészegítette a vidék látványa, illata, s előtte a kalandok útja húzódott.

Mennyire igaza volt Mr. Pucklehammernek, gondolta Adrian, amikor kiderült, hogy Rosy ugyancsak szívesen hallgatja az énekszót; s ahogy ott ballagtak kettecskén, jóbarátok, Adrian varietészámokat dalolt. Közönsége további szórakoztatására bendzsóját is előszedte. Meglehet, játékának művészi tökélye hagyott némi kívánnivalót, de Rosy hálás publikumnak bizonyult, úgyhogy igen kellemesen telt-múlt az idő.

Dél felé bent jártak már a zöld táj közepében. Adrian előzőleg tanulmányozta a térképet, s olyan útvonalat tervezett, hogy lehetőleg kis mellékösvényeken haladjanak, mert nemigen szeretett volna túlságos feltűnést kelteni. Következésképpen amióta elhagyták a várost, egy lélek sem akadt az útjukba. Mintha csak lakatlan földrészen járnának. A szokatlan friss levegőn Adrian hamarosan megéhezett. Rosy alaposan bereggelizett, úgyhogy most éppen csak csipegetett útközben a sövényről. Csakhogy ő maga nem éri be levelekkel. Hamarosan meg is pillantotta az eszményi helyet: óriási mező terült el szemük előtt, bársonyos zöldje ezernyi százszorszéppel pöttyögetett, s szelíden lejtett a folyó felé. Imitt-amott vén fák csoportja sötétlett, buja zöld lombjuk akár a fodorított paróka, s hívogató mélykék árnyuk elnyúlt a dús fűvön.

– Ez a jó hely, Rosy lány – mondta Adrian. – Itt letelepszünk és

harapunk valamit.

Egy alkalmas sövénykapun áterelte Rosyt a szép, sima gyepszőnyeg felé, nagy tölgyek árnyékába. Egy futamodásnyira susogott, csillogott a nádas partjai közt a folyó. Adrian kifogta Rosyt, és kicsomagolta az ennivalót. Csordultig töltött két söröskorsót a hordócskából, aminek láttára Rosy hosszú és izgatott trombitálást hallatott. Azután Adrian letelepedett a főre, és pillanatok alatt eltüntetett egy jókora darab húspástétomot, egy vaskos szelet sajtot, s hozzá egy fél cipót. Évekig élt Mrs. Dredge főztjén, s most ujjongva kóstolgatta az egyszerű eledlek egzotikus ízeit. Rosy szemügre vette a tölgyeket, letépett és elfogyasztott néhány ormányra eső gallyat, s oldalát kéjesen a fatörzshöz dörzsölte, nem csekély riadalmára a fa lombjában fészkelő szarkapárnak. Adrian hanyatt feküdt, szemhéja résén át látta csak a kék égre rajzolóód csipkefinom levélmintát, és szívét nagy békesség lepte el. Hiszen ez nem is lesz olyan rossz, gondolta. Hiszen ha jól meggondoljuk, nem is lehetne jobb! Hatalmasat ásított, behunyta szemét és elszenderedett.

Hamarosan felriadt, s egy pillanatig mozdulatlanul feküdt; fülelt: vajon mi lehetett az a hang, amire felébredt. Szarkák távoli pörlekedése hallatszott, pacsirta dalolt a magasban, de őt valami sajátos gurgulázás, csobogás riasztotta fel. Felült és ijedten körülnézett. Rosy sehol. Adrian elméjét iszonyú gondolatok rohanták meg: hova lett? Tán mit sem sejtő kunyhók békéjét háborítja? Avagy – és Adrian holtra sápadt – kocsmát talált...? Felugrott és rettegve körülnézett.

A folyó hús mélyéről hirtelen ezüstös vízoszlop szökött a magasba, s a nyomában felszínre bukkant Rosy. Hevert a mély vízben, máskor szürke bőre most feketén csillogott. Hevert, és mennyei boldogsággal élvezte a tocsogást; olykor víz alá dugta ormányát, és harsány buborékokat eregetett. Adrian megkönnyebbülten futott a folyóhoz, Rosy pedig felsikkantott örömében, amikor meglátta.

– Okos lány vagy, Rosy – mondta Adrian. – Hogy ízlik a fürdő?

Válasz helyett Rosy a másik oldalára hengeredett, kisebb árvizet támasztva eközben, és majdnem eltűnt a víz alatt.

– Tudod-e, Rosyka, egész szívesen veled tartanék – mondta Adrian. – Isteni lehet!

Lopva körülnézett, nem figyelik-e fürkész szemek, azután gyorsan levetkőzött, csak az alsónadrágját hagyta magán, mert tudta, mi az illem. Vad csatakiáltással végigrohant a fűvön és a, folyóba vetette magát. Jéghideg volt a víz, de igencsak üdítő, s amikor Adrian prüszkölve, fröcskölve felbukkant, odalubickolt Rosyhoz és a hátára mászott. Rosy

felnyúlt az ormányával, és gyengéden megsimogatta Adrian arcát, vizes haját.

– Pompás – lihegett Adrian, és megpaskolta Rosy fülét. Egyszerűen pompás! Micsoda világraszóló ötlet, Rosy! Micsoda elmés, micsoda intelligens teremtés vagy te!

Nagy nehezen lábra vergődött, táncra kelt Rosy széles hátán, s közben harsányan dalolt: – Pompás, pompás, egyszerűen pompás! –, egészen amíg meg nem csúszott, és hatalmas csobbanással beleesett a folyóba. Mikor köhögve, prüszkölve, nevetve felbukkant, Rosy szeretetteljes pillantást vetett rá apró, fényes szeméből, és lelocsolta egy ormányravaló vízzel. Félórát hancúroztak a folyóban, a környék szárcsáinak és fajdyúkainak nagy rémületére, s a parton fészkelő halászsas mondhatatlan bosszúságára.

– A legközelebbi faluban – mondta Adrian, amíg csuromvizesen kikászálódta a folyóból és leheveredtek a parton –, a legeslegközelebbi faluban veszek egy jó nagy súrolókefét, és addig sikállak, Rosylány, amíg te nem leszel a legtisztább elefánt széles Angliában!

Kimerültek a nagy játékban, s míg meg nem száradtak, a napon bóbiskoltak. Olyan csöndben feküdtek, hogy a mezőt átszelő róka már ott volt az orruk előtt, amikor észrevették.

– Hahó! – kiáltott Adrian, és felült. – De helyre legény vagy!

A róka megtorpant, fél lába a levegőben; s fülelt erősen. Azután Rosy meglebegtette fülét, és érdeklődően kinyújtotta ormányát. A róka riadtan felpattant, hátraugrott, aztán sarkon fordult, végigszáguldott a parton, belevetette magát a vízbe, és fürgén átúszott a túlsó partra. Ott kimászott, hevesen megrázta magát, s rosszálló pillantást vetve Rosyra és Adrianra, eltűnt a sövény mögött.

– Nem valami barátságos fickó, igaz-e? – kérdezte Adrian. – Biztos, amolyan magának való agglégény.

Épp rövid, de velős oktatásban óhajtotta részesíteni Rosyt a rókák természetrajzáról, amikor közeledő vadászok lármája hangzott fel.

– Úristen! – hökkölt meg Adrian. Egészen elfelejtette, hogy egy szál alsónadrágot visel. – Gyorsan... jaj istenem... fel kell öltöznöm...

Felugrott, és eliramodott a kordé felé, amelynek rúdja takarosán felaggatta a holmiját – de már elkésett. A mezőt kerítő magas sövény nyílásán át beözönlött a falka barnafehér zuhataga, izgatottan csaholva, nyüsztve, a sarkukban nagy tömeg vöröskabátos vadász, férfiak, nők, gyönyörű, ágaskodó, fényes gesztenyebarna paripákon. Ennél tökéletesebb lidércnyomást álmodni sem lehet, vélte Adrian. Már az is elég baj, ha az emberen rajtaüt a környék arisztokráciája, egy elefánt meg egy tulitarka

kordé társaságában – de ha az ember öltözéke mindössze egy alsónadrágból áll, hát a jövő alighanem bonyodalmakat tartogat.

És mindezeket tetézendő, Rosy, akit felüdített a lubickolás, a vadászok láttán hirtelen fellelkesült. Lehet, hogy a vadászkiáltás harsogását elefántordításnak vélte; az is lehet, hogy a kopók, a bíborvörös kabátok, a kavargó vásári hangulat a boldog cirkuszi időkre emlékeztették. Harsány és kiadós örömtrombitálást hallatva felcihelődött, és a mezőn át a vadászok üdvözlésére kocogott.

A falka egy kutyaként torpant meg döbbenetében. Tekintetükből félreérthetetlenül az volt kiolvasható, hogy ezt az eljárást tisztességtelennek minősítik. Őket udvariasan felkérték, hogy hajszoljanak és fogjanak el egy apró, vörös állatot, és erre a derült égből egyszerre csak egy iszonytató nagy szürke állat pottyán elébük, amelyet az ember csak lidérces álmaiban lát, és azt is csak nagyon kicsi kutya korában. Ugyanakkor a fényes szőrű paripák is megpillantották Rosyt. Nagyjából ugyanúgy hatott rájuk a látvány, mint a keményebb kötésű konflislovakra, s egy pillanat sem telt belé: a mező a megtévesztésig hasonlított egy, a sokévi átlagnál jóval véresebb öldöklés színhelyéül szolgáló csatatérhez. Hullottak a vadászok, akár az őszi falevelek, szétszórtan heverték vörös kabátjukban a zöld gyepon, s a lovasukat vesztett paripák vakrémületükben vadul nyargalásztak fel-alá, keresték az utat, hol menekülhetnének a mezőről a sűrű sövényen át.

Rosy boldog volt. Most már biztosan tudta, hogy ez itt valami nagyszabású cirkusz, és az egész kavarodás hozzá tartozik a produkcióhoz. Izgatott trombitálással kergette körbe-körbe a halálra rémült falkát, csak néha állt meg egy pillanatra; hogy ormányával bátorítólag faron veregessen egy-egy tébolyult lovat. Adrian vizes alsónadrágjában ott citerázott egy vastag törzsű fa mögött, és hön óhajtotta, bárcsak megnyílna alatta a föld. A jelenet túltett minden eddigi megpróbáltatásán, és egyáltalán nem vigasztalta az sem, hogy Rosy szemmel láthatólag istenien szórakozik és – hogy egészen enyhe kifejezéssel éljünk – figyelemre méltó lelkesedéssel veti bele magát a hajcihőbe.

Cirkuszi éveiben Rosy rendszerint azzal zárta műsorát, hogy áltámadást intézett az istállómaster ellen; a produkció egyik színfoltja ugyanis az volt, hogy Rosy színlelt ellenérzést táplált e kiváló férfiú iránt. Mivel a kopók már elszeleltek a nyíláson, s valamennyi ló egyetlen hisztérikus csomóba tömörült a mező túlsó végében, Rosy arra az egészen kézenfekvő következtetésre jutott, hogy a komédiának vége. Apró szemével végigvizslatta a környéket, s tekintete történetesen épp a fővadászmasterre

esett; ott hempergett a fűvön, tetőtől talpig sárosan, s minden igyekezetével próbált szabadulni a cilinderétől, ami esés közben úgy a fejébe nyomódott, hogy majd az orrát is eltakarta. Minden biztonnyal ő az istállómaster, gondolta Rosy, s tévedése annyival is érthetőbb, mert a fővadászmester daliás, jókötésű férfiú volt, s még a sár alól is kilátszott, hogy lángvörös kabátot és cilindert visel. Rosy odabaktatott hozzá, csak annyi időre állt meg, hogy harsányat trombitáljon, aztán gyengéden a Mester köré kanyarította ormányát, és a magasba emelte. Majd megállt egy percre, és szerfelett csodálkozott, hogy a mutatványt ezúttal nem fogadja zajos ováció.

Az egyik vadászhölgy, a méltóságos Petunia Magglebrood kisasszony, épp reszketegen feltápáskodott, amikor elébe árult a siralmas látvány: maga a Mester, amint egy elefánt elgondolkodva ide-oda lengeti. E szörnyű szentségsértés láttán iszonyú felháborodás gerjedt a fennkölt hajadon szívében; mintha egy keresztes vitéz azt látná, hogy egy komisz pogány alágyújtósna használja a Szent Kereszt szilánkját!

– Tedd le azonnal, ocsmány szörnyeteg! – sikoltott a méltóságos Petunia. – Teszed le?! – majd hangos, reszketeg nyögés tört fel kebléből, és ájultan hanyatlott vissza a gyepre. Rosy eddig egyre csak lóbálta a Mestert, mint valami óriásmacska egy bíborvörös egeret, s most tűnődve körülnézett. A méltóságos Petunia sikolya nemigen emlékeztetett a szokásos tetszésnyilvánításra, de hát ennél többet, úgy látszik, nem várhat. Ahogy körülmélt, megpillantotta Adrian holtra vált arcát, amint egy vén tölgy mögül kukucskál, odabaktatott hát hozzá, és elébe rakta a fővadászmestert, mint jól idomított vizsla a szezon első süketfajdját. Olyan energikusan rakta azonban le zsákmányát a fűre, hogy végre elmozdult a beszorult kürtőkalap, leesett és elgurult, ekképp felfedvén a tényt, hogy a Mester pompázatos fekete oldalszakállt és bajuszt mondhat magáénak, s hogy ábrázata a bíborlila szín legsötétebb árnyalataiban játszik, mely tünet a szemlélőben azt a meggyőződést ébresztette, hogy a Mestert közvetlen életveszély fenyegeti gutaütés képében, avagy a következő pillanatban lángot vet és füstté lesz. Csak ült ott, Adrianra meredt, és olyasfajta zörejt hallatott, amit még legbuzgóbb hívei is tagolatlan makogásnak minősítettek volna.

– Ehm... jó napot – mondta Adrian, mert okosabb nem jutott az eszébe. Nem is csodálkozott nagyon, amikor a Mester arca elfeketült. Kétségbeesetten küszködött légzőberendezésével, s végül sikerült némileg úrrá lennie megsanyargatott hangszálain.

– Hát ez mi? – tört ki száján a tompa üvöltés, ugyanis még kicsit

nehezen formálta a szótagokat. – Mi az, hogy “jó napot”?! A magáé ez a mocskos, tetves, elfajzott, idomtalan állat? He?

Reszketeg ujját Rosyra szegezte, aki közben tépett egy csokorra való hosszú szárú füvet, százszorszáppal vegyest, és most azzal legyezte magát.

– Órá gondol? – kérdezte Adrian, mintha eddig észre sem vette volna, hogy elefánt lappang a kertek alatt. – Hogy az enyém-e... hát igen, bizonyos értelemben azt lehet mondani, hogy az enyém.

– Mégis, mit gondol ön, uram? – üvöltött a Mester. – Tönkretapossa a mezőt egy ronda nagy elfajzott elefánttal... egyetlen öltözékben... megriasztja a falkát... megrémíti a hölgyeket... sőt, még a lovakat is... Hát mégis, mit képzeli ön, uram?!

– Igazán nagyon sajnálom – mondta bűnbánóan Adrian. Mi csak úszkáltunk egy kicsit, és nem is sejtettük, hogy a tisztelt társaság épp errefelé tart.

– Általában – tudakolta fagyos nyugalommal a Mester, általában, amikor beutazza a vidéket, amikor mások folyójában úszkál, amikor elijeszti a lazacot!!! – ilyenkor általában egy elfajzott elefánt az útítársa?!

– Általában nem – ismerte be Adrian –, de sajnos, ezt most egy kicsit hosszadalmas lenne elmagyarázni.

– Majd elmagyarázom én! – ordított a Mester, és talpra szökkent. – Ön elmeháborodott, uram, ön fékevesztett örült, ön közveszélyes, és lakat alá való! Itt kószál a vidéken, megzavarja a vadászatot, elijeszti a halakat, és egyáltalán nem volnék meglepve, ha kiderülne, hogy a madarakat is... Örült. Dühöngő örült. De én becsukatom önt, uram, ezzel az elfajzott bestiával egyetemben, be én! Beperlem önt csendháborításért, birtokháborításért, anyagi és erkölcsi károkozásért! Öt év kényszermunkát akasztatok a nyakába. Még az sincs kizárva, hogy gyilkossági kísérlet vádjával fogatom le, uram! Hát ehhez mit szól? He? Abban a percben, hogy visszaérek a faluba, magára uszítom a Törvényt. Csak figyelje meg.

– Kérem szépen – mondta rémülten Adrian –, én igazán mindent rettenetesen sajnállok, de tessék megengedni, hogy megmagyarázzam. Ugyanis az önök lovai meg a kutyák...

– Kutyák?! – hördült fel a Mester, és képe ismét bíborszínt öltött. – KUTYÁK?! Talán kopók, uram, kopók!

– Hát akkor a kopók – helyesbített gyorsan Adrian –... szóval csak az van, hogy egyszerűen nincsenek elefánthoz szokva.

A Mester hosszan, reszketegen felsóhajtott, s félelmetes tekintetét végighordozta a mezőn, ahol a vadászok, a ziláltság különböző fokain, épp ingatagon felkészülődtek, és megpróbálták kézre keríteni rémült lovukat.

– Azt elhiszem, hogy nincsenek elefánthoz szokva – mondta a Mester –, és áruljak el magának egy titkot, maga elfajzott gazember? NEM IS AZ A DOLGUK, HOGY ELEFÁNTHOZ LEGYENEK SZOKVA!

Ebben Adrian is kénytelen volt igazat adni neki. A Mester összekotorta cilindere maradványait, és a fejére tette.

– Amint visszaérek a faluba, lefogatom magát is meg azt az anyaszomorító vadállatot is, csak figyelje meg – közölte, azután elcsörtetett vert hadai után.

Mikor az utolsó vadász is lóra szállt és kikocogott a mezőről Adrian Rosyhoz fordult.

– Ezt jól megcsináltad! – mondta elkeseredve. – Már azt hittem, minden a legnagyobb rendben van, erre te összezavarod megint az egészet. Most mind a kettőnket letartóztatnak. Rád biztosan legalább ötszáz év kényszermunkát sóznak.

Magára kapkodta ruháját és befogta Rosyt a kordéba.

– Legjobb lesz minél messzebbre kerülni a falutól – mondta Adrian, miközben nekivágtak az útnak.

Ballagtak egy darabig, aztán keresztúthoz értek, ahol is jelzőtábla tudatta velük, hogy balra fordulva Fennel falujába érnek, jobbra pedig Monkspepper községbe. Adrian nem tudta, mitévő legyen. Fogalma sem volt, honnan indultak a vadászok, azt azonban tudta, hogy ő maga meg a kordé még csak elrejtőzhet a hatósági közegek elől, de Rosy már rágósabb falat. Végignézett a Fennel felé vezető úton, s meglátta, hogy nemsokára jókora erdő felé kanyarodik. Ez hatott. Erdőben mégiscsak jobban el lehet dugni egy elefántot. Keményen megmarkolta Rosy fülét, hogy gyorsabb iramra ösztökélje, s megindultak az úton Fennel felé.

HATODIK FEJEZET

FŐRENDI KAPCSOLATOK

NAGY VOLT A BÜKKFAERDŐNEK széle-hossza-magassága; a zöld törzsű fák bokáig harangvirágfátyolba burkolóztak, s oly sűrűn nőttek, hogy az úttól harminc méternyire már Rosyt is eltakarták. Hanem azért Adrian nem akart fölös kockázatot vállalni. Minél messzebb kerül a vadászoktól, annál kellemesebb lesz a közérzete. Hamarosan találtak is egy keskeny lovaglőösvényt, amely derékszögben eltért az úttól, és eltűnt az erdő mélyén – ezen baktattak aztán vagy egy mérföldet. Fent a fák lombja közt rekedten búgtak a gerlék, odalent nyulak cikáztak, riadt mókusok surrantak föl a fatörzseken – farkuk mint megannyi vörös füstgomoly – s méltatlankodva csörrentettek a két vándorra. Adrian lassan megnyugodott. Az óriási, hűvös erdő mélyén csak nem talál rájuk senki!

Az ösvény hamarosan tág, füves tisztásba torkolt, s ott ráleltek egy tavalyi szénakazal kissé züllött maradványára. Meleg volt és száraz, s Adrian úgy döntött, ennél különb éjszakai szállást nem is keres. Kifogta Rosyt, s egyesült erővel betolták a kordét a bokrok közé, hogy senki meg ne lássa. Azután Adrian kicsomagolta az elemőzsiát meg a pokrócokat, és útját a szénakazal felé vette. Rosy kissé szórakozottan követte, aztán hamarosan sarkon is fordult, visszatért a kordéhoz, óvatosan ormányába kaparintotta a söröshordót, és úgy szaporázott Adrian után. Az alaposan bebugyolálta magát a pokrócokba az édes illatú szalmaágyon, ott hevert, falatozott, Rosy meg őrködött mellette, s közben szelíden himbálózott. A hold felkúszott az égre, s lekacsintott rájuk, fénye beezüstözte a mezőt; messze, az erdő mélyén reszketeg huhogással felelgettek a baglyok.

Adrian hajnalban madárkórusra ébredt – valósággal visszhangzott az egész erdő. Fehérlett a harmatos mező, hűvös volt a reggel. Gyorsan megreggeliztek, ki-ki megivott rá egy fél liter sört. Íme, eltanulta Mr. Pucklehammer rossz szokását – mélézött Adrian –, sört iszik reggelire. Azután felszerszámozta megint Rosyt, s a tündöklő reggeli fényben útnak indultak. Rosy hatalmas, kerek lábnyomokat hagyott a harmatos fűvön. Három mezőn is átvágtak, de semmi ijesztőt nem láttak, itt-ott megvillant a

napfény egy-egy fácánkakas tollán – azután sövény-nyíláshoz értek, és megint előttük volt az út.

Épp ki akartak lépni a nyíláson, amikor Adrian patkódobogást hallott. Gyorsan csendre intette Rosyt (holott az feleannyi zajt sem csapott, mint ő), és óvatosan, kikukkantott a sövény mögül – arra számított, hogy valóságos lovasrendőr különítményt pillant meg, amint épp teljes vágásban őket üldözik. Nagy meglepetésére azonban csak egy igen előkelő fekete hintót látott, aranyozott kerekkel, ajtaján impozáns arany címerrel, s egy pár táncos léptű, pompás szürke húzta. Az ülésen egy férfiú dőlt hátra, halványlila kabátban, fehér térdnadrágban, s olyan fényes cilinderben, hogy a napsugár is hanyatt esett volna rajta.

Adrian úgy elbámult a közeledő hintó láttán, hogy nagy ostobán eleresztette Rosy fülét, az meg, abban a szent meggyőződésben, hogy az országút mindenkié (elefántokat is beleértve), kiballagott az útra, s húzta maga után a kordét. Adrianra most már nem hatott az újdonság erejével, hogyan reagálnak Rosyra a lovak. A két szürke megtorpant, felágaskodott, aztán magukkal ragadták a hintót, bármennyire igyekezett is halálsápadt kocsisuk megfékezni őket.

– Jenkins, kérem, mit csinál? – tudakolta unottan az ülésről a lilakabátos.

– Elnézést, mylord – hebegett a kocsis. –, de itten ez az állat...

A lilakabátos hátrabillentette tündöklő cilinderét, s előbukkant előkelő pofaszakállja és a leglángolóbb vörös színben pompázó göndör haja. Hosszú, sápadt, beteges arca volt, óriási szeme feltűnően ibolyaszínű. Szemmel láthatólag nem aggasztotta a veszedelem, hogy a hintó pillanatokon belül felfordulhat. Eltűnődve megtapogatta mellényzsebét, előhúzta monokliját, s óvatosan jobb szemére illesztette. A lovaknak most már sikerült a fejüket bedugni a sövény nyílásán, s a hintó hánykolódott, akár a lélekvesztő a háborgó tengeren.

– Ejnye – mondta a lilakabátos, mikor szemügyre vette Rosyt. – Elefánt... valódi elefánt. Ez... hm... ez kissé szokatlan.

Adrian kétségbeesett igyekezettel nyomogatta Rosy fejét: hátha sikerül megfaroltatnia, de Rosy ezúttal kivételesen megmakacsolta magát.

– Halló, kérem – szólt a lilakabátos Adriannak –, az öné ez az elefánt?

– Igen, sajnos... bizonyos mértékig... – rebegte Adrian, s egyre küszködött Rosyval.

– Nos... ez valóban szokatlan – mondta tűnődve a lilakabátos. – Ha meg nem sérteném: nem ön volt véletlenül az a személy, aki felbolygatta a monkspeperi hajtóvadászatot? Bizonyára ön volt... nemigen tartom valószínűnek, hogy egy megyében, egyidejűleg több elefánt is

tartózkodjék, nemdebár?

– Sajnos, én voltam – mondta Adrian –, de igazán csak tragikus félreértés történt. Mi nem akartunk semmi rosszat, de tetszik látni, hogyan hat Rosy a lovakra...

– Valóban – bólintott a lilakabátos –, szemmel láthatólag felzaklatja a lovakat. Remélem, kedves barátom, nem tekinti orcátlanságnak, ha arra kérem, szíveskedjék egy kissé odébb terelni, hogy elmehessünk mellette?

– Dehogy – mondta Adrian. – Megteszem, ami tőlem telik. Rosy azonban, mihelyt elfoglalta az utat, nem látta semmiféle ésszerű okát, miért kellene visszatérnie a mezőre. Jó darabig viaskodtak, s akkor Adriannak támadt egy ötlete. A kordéhoz lépett és Rosy kancsóját színültig töltötte sörrel. E csalétek segítségével sikerült is visszaédesgetni a sövény mögé. Most, hogy Rosy kikerült a látószögükből, a kocsis nagy nehezen ráncba szedte a szürkéket. A lilakabátos lenyűgözve szemlélte a produkciót, s amikor Adrian újra előbukkant, monokliját még szilárdabban szemébe illesztette, és előrehajolt.

– Mondja csak, kedves barátom – kérdezte –, az állat issza a sört, vagy csak lubickol benne?

– Issza – sóhajtott keserűen Adrian.

– Felettébb figyelemre méltó – bólogatott a lilakabátos. Sörivó elefánt...

– Végtelenül sajnálom, uram, hogy megriasztottuk a lovait – mondta Adrian. – Rosy igazán nem akar semmi rosszat.

– Ó, semmiség, kedves barátom – legyintett a lilakabátos. – Ne is beszéljünk róla. Igen szórakoztató élmény volt. Mondja csak, mást is iszik, nemcsak sört?

– Iszik – mondta velősen Adrian. – Mindent.

– Elképesztő! – kiáltott fel a lilakabátos, aztán ibolyakék szeme derűsen villant: – Ha így hatott a szürkéimre, csak azt bánom, hogy nem láttam, mit művelt a vadászaton!

– Meg kell hagyni, látványos volt – ismerte be vigyorogva Adrian. – Sose láttam még egyszerre ennyi vadászt lepotyogni a nyeregből.

A lilakabátos úr a hintóban kukorékolva nevetett, azután levette cilinderét, és kinyújtotta keskeny kezét. – Egyébként Lord Fenneltree vagyok, és szívből örvendek, hogy találkoztunk.

– Köszönöm, uram – motyogta Adrian. – Nevem Rookwhistle, Adrian Rookwhistle, ez pedig Rosy.

– Csinos nevek – mondta szórakozottan őlordsága, azután álmodozásba merült, és üresen bámult maga elé. Adrian még sosem látott eleven lordot, úgyhogy nemigen tudta, mit kell ilyenkor csinálni. Talán ez azt jelenti,

hogyan mehet isten hírével? Épp meg akarta emelni kalapját, amikor ölordsa hirtelen feleszmélt, monokliját szilárdabban illesztette szemébe, és szigorúan Adrianra nézett.

– Gondolkodtam – jelentette büszkén Lord Fenneltree, mint aki ritka természeti tüneményről számol be. – Ön netán szabadon rendelkezik pillanatnyilag az idejével?

– Hát... igen – mondta Adrian. – Épp a tengerpartra igyekszem.

– Tüneményes! – kiáltott lelkesen ölordsa. – El sem tudok képzelni ennél szerencsésebb találkozást!

– Csakugyan? – kérdezte Adrian. – Miért?

– Az estély – jelentette ki ölordsa kissé meglepő módon. – Az estély, kedves barátom, egy hónapja ez foglalkoztat, ébren és álmomban.

– Aha – bólintott Adrian. – Értem. – Holott egyáltalán nem értette, csak nem akart udvariatlan lenni.

– Nem gondolja, Jenkins – szólott ölordsa a kocsisához –, hogy az elefánt csodálatosan megfelelne az estélyen?

– Igenis, mylord – mondta faarccal Jenkins. – Ha úgy méltóztatik gondolni.

– Oly kellemes, ha rögtön megértik az embert – mondta Lord Fenneltree, és boldogan Adrianra mosolygott.

– Bocsánat – kérdezte Adrian –, tulajdonképpen mit kellene csinálnom?

– Azt itt nem tudjuk megbeszélni – mondta határozottan ölordsa. – Hintóban ülve meglehetősen fárasztó magas szintű eszmecsere folytatni. Ha ezen az úton továbbmegy még vagy egy mérföldet, baloldalt megpillantja a házat. Kérem, kedves barátom, látogasson meg és hozza el az elefántját is. Majd ebéd közben megbeszéljük a dolgot, helyes?

– Igazán nagyon kedves öntől – mondta Adrian.

– Semmiség – legyintett ölordsa. – Hazafelé, Jenkins. A hintó elhajtott, s Adrian nagy fejtörés közepette visszaballagott a mezőre, Rosyhoz.

– Fura ügy ez, Rosy – mondta, míg kivezette az útra. – Kis híján agyontaposol egy főrendet, erre meghív minket ebédre. Engem legalábbis meghívott, de biztos téged is megkínál egy kis káposztával vagy valamivel. Mi a csuda lehet az az estély, amiről szavalt? Fogalmam sincs, hogyan segíthetnénk neki. Na mindegy, Rosyka, csak ne feledd, hova készülünk, és viselkedj tisztességesen. Nem óhajtok lordgyilkosság vádjával törvény elé kerülni.

Hamarosan hatalmas kőoszlopokra függesztett, óriási, kétszárnyú, kovácsoltvas kapu elé értek; mindegyik oszlopot vicsorgó kőgriff őrizte;

foltokban lepte őket a zöld moha meg a sárga zuzmó. A kocsifelhajtó ápolt parkban kanyargott; a gyepet fenséges fák csoportja tarkázta imitt-amott, távolabb pedig, a nap fényében rózsaszínűn meg-megvillanó ikerablakokkal, ott magaslott Lord Fenneltree rezidenciája. A kapusházból egy öregember totyogott elő, homlokfürtjét csavargatva, s szélesre tárta a kaput.

– Jó napot, uram – mondta, s némi rosszallással tekintett Rosyra. – Őlordsága említette, hogy jön.

Adrian és Rosy, meg a mögöttük zötykölődő kordé végigcsörtetett a hosszú, kanyargós kocsifelhajtón. Ahogy közeledtek a házhoz, a zöld gyepet simára nyírt pázsitszőnyeg váltotta fel, virágágyak és tiszafa-sövények, amelyeket gondosan és igen ügyesen páva-, orrszarvú- és hasonló érdekes állatformákra nyírtak. Őlordsága a főbejárat lépcsőjén állt, és türelmetlenül várta vendégeit. Körülötte jó néhány lakáj, meg egy idősebb és jóformán teljesen gömbölyű komornyik; mindannyian alig leplezett izgatottsággal szemlélték Rosyt.

– Végre itt vannak – mondta Lord Fenneltree. – Pompás! Nos, drága barátom, kerüljön beljebb, és harapjunk valamit. Egyébiránt Rosy mit szeret a sörön kívül?

– Akármilyen gyümölcsöt vagy zöldségfélét – mondta Adrian.

– Raymond – fordult őlordsága a komornyikhoz. – Vezesse Mr. Rookwhistle-t és Rosyt az istállókhöz, azután mondja meg a kertészeknek, hogy hozzanak gyümölcsöt és zöldséget.

Rosyt az istállóudvaron bekötötték egy terjedelmes színbe, majd megjelent néhány kettész, és talicskaszámra hordták elébe a dús levű gyümölcsöt, friss zöldséget, úgyhogy Adriannak a nyála csorgott, Rosy pedig lelkesedésében harsány trombitaszóra fakadt. Volt ott őszibarack és szőlő, sárgarépa, káposzta és borsó, alma, körte, kajszi. Rosy rávetette magát az ínycfalatokra, Adriant pedig a komornyik visszakísérte a házba és bevezette az óriási sziesztaszobába, ahol Lord Fenneltree épp egy szófán hevert, körülötte egy falkára való, különféle szabású és méretű kutya.

– Jöjjön, barátom, foglaljon helyet – invitálta őlordsága. – Rögtön ebédelünk. Rosyt sikerült megfelelően elhelyezni?

– Igen – mondta Adrian –, és degeszre falja magát. Igazán nagyon kedves öntől, pedig Rosy majdnem agyontiporta. Nem is tudom megmondani, mennyire hálás vagyok.

– Nos – mondta erre őlordsága –, ha csakugyan olyan hálás, talán megkérhetem egy apró szívességre.

– Bármire! – kiáltotta készségesen Adrian.

– Ugyanis erről az átkozott estélyről van szó – magyarázta őlordsága, és lehunyta szemét, mint akinek fájdalmas már a puszta gondolat is. – Van ugyanis egy leányom, aki – még ha magam mondom is – meglehetősen szemrevaló. Nos, leányomnak veszedelmesen közeledik a tizennyolcadik születésnapja, melynek tiszteletére estélyt rendezünk. Drága nőm, aki, fájdalom, meglehetősen önfejlő és nagyigényű asszony, ragaszkodik hozzá, hogy költségek és eredetiség tekintetében ez az estély túltegyen minden hasonló eseményen, amely valaha is megyénkben lezajlott. A dolog pénzügyi vonatkozása természetesen nem jelent akadályt, de mostanáig egyszerűen képtelen voltam bármi eredetit is kieszelni. Mindaddig, amíg önnel össze nem hozott a jósors!

– Aha! – mondta óvatosan Adrian.

– Az jutott ugyanis eszembe – folytatta őlordsága –, hogy bizonyára végtelenül eredeti ötlet volna egy efféle estélyen felvonultatni egy hatalmas, szelíd, sörivő elefántot, nemdebár?

– Khm – mondta Adrian.

– Kérem, kérem, kedves barátom, mondja meg bátran, ha úgy érzi, hogy az ötlet nem tökéletesen eredeti! – kérte szívhez szólóan őlordsága.

– Hát, ha jól meggondoljuk, eredetinek talán eredeti – mondta Adrian. – Lehet, hogy én már annyira megszoktam Rosyt, hogy egyáltalán nem tartom eredetinek.

– Megértem – bólintott a lord. – Nos, én a következőket gondolom: az volna az elképzelésem, hogy Rosyt keleti származásának megfelelő kosztümbbe öltöztetnők, és én a hátán lovagolva lépnék a bálterembe, magam is természetesen megfelelő öltözékben. Amolyan maharadzsa jelmezre gondolok. Nos, mit szól hozzá, kedves barátom?

Adrian bólintott. – Azt hiszem, ezt szépen megcsinálná Rosy.

– Tüneményes! – kiáltott ragyogó arccal Lord Fenneltree. – Körülbelül egy hetünk van az előkészületekre. Nagyon kérem, legyenek addig mindketten a vendégeim. Szerencsére nőm és leányom fent van a városban, csecsebecséket vásárolni, úgyhogy könnyen megőrizhetjük titkunkat.

– Egész biztosan nagyszerűen fog sikerülni a terv – mondta Adrian.

– Remélem, kedves fiam, remélem – mondta őlordsága, és felemelkedett. – Most pedig harapjunk valamit.

Miután – a lord szavaival élve – haraptak valamit (pontosabban: spárgalevest, fehér borban és tejszínben főtt lepényhalat, fűrtet szőlővel, gesztenyével töltött szarvascomb, csemegének pedig tejszínhabos számócát), nekiláttak az előkészületeknek. Őlordságát magával ragadta az ötlet eredetisége, s elhatározta, hogy semmi költséget nem kímél. Három

helybéli szabót fogadtak fel Rosy pompás kosztümjének elkészítésére; három ácsot, hogy indiai sátrat építsenek. Ez utóbbi Adrian ötlete volt. Úgy érezte, könnyelműség volna hagyni, hogy Lord Fenneltree szórén ülje meg Rosyt, és isten tudja, mibe hajszolja, úgyhogy tapintatosan azt ajánlotta, a maharadzsza pihenjen kényelmesen sátra árnyékában, míg egy indus szolga (maga Adrian) vállalja Rosy kormányzásának kényes feladatát. Lord Fenneltree elragadtatása ennek hallatán még magasabbra hágott.

Rosy kosztümje valóban pompás lett. Fényes, mélykék bársonyból készült, ezernyi aranypityke és flitter csillogott-villogott rajta, s aranyfonállal telis-tele hímezték a Lord Fenneltree által előszeretettel hindu írásnak nevezett ákombákomokkal. Négy ember is alig bírta felemelni a pompás díszöltönyt, és erős fényben tíz lépésről is majd megvakította a szemlélőt az üveg meg az arany csillogása. Felettébb látványos volt a sátor is; kacskaringósan kifaragták, tetejét köröskörül aranyrojt szegélyezte. Bíborvörösre, sárgára és mélykékre festették, a kordé színeire, amely ugyancsak megnyerte Lord Fenneltree tetszését. A sátrat is aranypitykéből kirakott keleti minta díszítette. Őlordsága is, Adrian is, ha csak ránézett, majd elolvadt gyönyörűségében.

Ezután következett őlordsága és Adrian öltözkédésének elkészítése. Hosszas próbákon, tárgyalásokon méregették, krétázgatták őket a fejvesztett szabók. Főleg azért vesztették el a fejüket, mert eddigi működésük során soha sem kellett még ilyen jelmezeket készíteniük, és Lord Fenneltree pillanatonként változtatott valamit. Egyik szerencsétlen kecske egy teljes napig nyomta az ágyat, miután szembenézett Lord Fenneltree iszonyú haragjával – a boldogtalan ugyanis fehér turbán helyett bíborszínűt készített.

Végre elkészült a mesébe illő jelmez. Őlordsága ragaszkodott hozzá, hogy maga tervezze meg a kosztümöt, s mivel ugyancsak ködös elképzelései voltak a maharadzsák viseletéről, az eredmény talán nem elégítette volna ki egy jól öltözött keleti kényúr igényeit. Az öltözkéd a következő elemekből állt: hosszú, buggyos, karmazsinvörös bugyogó, bokában összefogva, hegyes orrú perzsa papucs, arannyal-ezüsttel kivarrva, pompázatos, lábszárközépig érő, jáspiszöld és borostyánsárga kabát. Az együtttest hófehér turbán koronázta, amelyen négy pávatoll lengett. A toll ötlete Adriantól származott, és a kertészet ifjabb tagjai napokig azzal időztek, hogy a parkban kószáló jobb sorsra érdemes madarak tollát fosztogatták. Adrian, mint elefánthajcsár természetesen nem homályosíthatta el a maharadzsza ragyogását, be kellett hát érnie kurta, aranyhímes, bíborszín mellénnyel, fehér bugyogóval és fehér turbánnal.

Mikor a jelmezek végre elkészültek, őlordsága hálósobájának rejtekén tartották meg a próbát, s Adrian akarva-akaratlan beismerte, hogy mindketten felettébb figyelemre méltó látványt nyújtanak. Hanem őlordsága mégsem volt megelégedve. Ahogy szemlélte magát a tükörben, látszott, hogy zavarja valami; elgondolkodva simogatta pofaszakállát.

– Tudja, édes fiam – szólalt meg nagy sokára –, valami nekem sehogy sem tetszik. Nem gondolja, hogy maharadzsa létemre kissé fehér a bőröm?

– Valóban – bólintott Adrian.

– Megvan! – kiáltott őlordsága, mint akinek sugallata támadt. – Bekormozott dugó!

Adrian még csak tiltakozásra sem nyithatta száját, már el is szalajtották a komornyikot a borpincébe, ahonnan csakhamar előbukkant egy tálcával, s azon mindenféle rendű és rangú dugóval. Két lakáj és egy gyertyatartó segítségével hamarosan kellő mennyiségű bekormozott dugót állítottak elő, és őlordsága nagy ügybuzgalommal nekilátott, hogy kikészítse magát.

– Kész! – kiáltott végül a lord, s diadalittasan fordult hátra a tükörből. – Nos? Hogy tetszik?

Adrian rámeredt. Lord Fenneltree arca mély koromfeketében pompázott, s óriási ibolyaszín szeme és lángvörös haja társaságában ez enyhén szólva döbbenetes látványt nyújtott.

– Fenséges... – mondta kissé bizonytalanul Adrian.

– A végső simítás a legfontosabb – jelentette ki őlordsága. Most magán a sor.

Már befeketítette Adrian fél arcát, amikor újra megjelent a komornyik.

– Elnézését kérem, mylord –, szólta a gömbölyded férfiú.

– Mi az, Raymond, mi az? – kérdezte ingerülten őlordsága, és kezében megállt a kormos dugó.

– Úgy gondoltam, tudatnom kell lordságoddal, hogy Lady Fenneltree megérkezett.

– Jóságos ég! – kiáltott fel elszörnyedve a főúr. – Nem szabad meglátnia... gyorsan, Raymond, gyorsan, menjen és mondja meg, hogy épp fürdünk, vagy valamit. Ne engedje feljönni... és főként ne említse az elefántot!

– Igenis, mylord – bólintott a komornyik, és visszavonult., – Nem értem, miért jöttek már haza – mondta őlordsága – miközben vadul csavarta le a turbánját. – Csak holnaputánra vártuk őket. Ide figyeljen, Rookwhistle, a feleségemnek semmi körülmények között nem szabad megtudnia, mire készülünk! Nőm nemigen bővelkedik humorérzékekben, s minden bizonnyal berekesztené az előkészületeket. Úgyhogy, drága fiam,

néma legyen, mint a sír, igen? Néma, miként a kriptá, helyes?

HETEDIK FEJEZET

SZEM-SZÁJNAK INGERE

ELEGENDŐ VOLT egy pillantást vetni Lady Fenneltree-re és Narcisse leányára, hogy Adrian lelkében komor balsejtelem támadjon az estéllyel, s kivált Rosy szereplésével kapcsolatban.

Lady Fenneltree királynői termetű hölgy volt, dús hajának egyetlen aranyszála sem őszült, arcéle nemes, szeme akár egy különlegesen elégedetlen óriáskígyóé. Tisztán, világosan ejtette a szót, hogy mindenki pontosan megértse parancsait, s a hangja mintha több száz főnyi testőrgárdához szólna. Hatalmas, finommívú lornyonja felnagyította szűrös szemét, miközben parancsait osztogatta, s hideg tekintete valósággal megbénította Adrian hangszálait. Narcisse ellenben atyjára ütött. Karcsú volt, persze imitt-amott kellemes domborulatokkal, óriási ibolyaszín szeme volt, és hosszú, vörös haja. Légies szépsége jóformán ugyanolyan dermesztő hatást gyakorolt Adrian hangszálaira, mint Lady Fenneltree vizsga tekintete.

Amikor a férfiak beléptek a sziesztaszobába, kissé ziláltnan, s arcukon a sebtében letörölt korom nyomaival, öladysége felemelte lornyonját, s olyan vad pillantást lövellt rájuk, hogy Adrian elfehéredett.

– Drágaságom, be örülök, hogy megjött – rebegte elhaló hangon a lord.

– Az ember nem is gondolná, azok után, hogy le se jött a fogadásunkra – mondta ridegen Lady Fenneltree. – Ki ez?

– Ah, igen! – kiáltott ölordsága. – Hadd mutassam be, szerelmem. Ez az úr Adrian Rookwhistle, régi kedves iskolatársam fia. Épp... khm... épp erre járt, úgyhogy meghívtam, maradjon itt az estélyre. Adrian, a feleségem, Narcisse leányom.

– Örvendek – mondta öladysége, ám a hangjából arra lehetett következtetni, hogy Adriant felőle akár azonnal megüthetné a guta.

– Nos – kérdezte kezét dörzsölgetve a lord –, jól érezték magukat a városban, hm? Sok szép csecsebecsét vásároltak, hm?

– Rupert – szólt metsző hangon öladysége –, szíveskedjék abbahagyni ezt a hangot; ön úgy beszél, mintha két szellemileg, fogyatékos iskolás

gyermekkel állna szemben. Mondhatom igen fárasztó napokat töltöttünk a városban. No de térjünk csak a tárgyra – ön hogy halad az estély előkészületeivel?!

Ölordsága nagyot nyelt. Adriannak megremegett a térde. Ez a rövid néhány szó meggyőzte: Lady Fenneltree egyáltalán nem az az asszony, akit boldoggá tenne, hogy egy elefánt toppan be az estélyre, legyen az bár a világ legelegánsabb elefántja. Hanem most már késő bánat; mást nem tehetett, csak ült némán, és átengedte a magyarázkodást a házigazdának.

– Előkészületek?! – mondta Lord Fenneltree. Belecsimpaszkodott kabátja hajtókájába, és igyekezett furfangos képet vágni.

– Khm... az előkészületek... nos, igazán nem szeretnék mindent kifecsegni, szerelmem. Érjük be annyival, hogy az előkészületek megfelelő iramban folynak, annak rendje és módja szerint. Meglepetést tartogatok, szerelmem. Ajkamon pecsét. Hat lóval sem húzhatják ki belőlem a nagy titkot!

Ami a körülmények ismeretében felettébb ajánlatos, gondolta Adrian.

– Hm! – mondá a lady, s e kurta szócskába több gyanakvást és rosszhiszeműséget sűrített, mint egy vérszomjas bíró. – Nos, ha már ilyen gyerekes dolgokban leli kedvét, ám legyen. Mindenesetre kellemes meglepetés, hogy nem ült ölbe tett kézzel a távollétünkben.

– Hová gondol, szerelmem – protestált felháborodva a lord.

– Hisz úgy dolgoztunk, mint a güzü... mint két güzü! Szavamra mondom, drágaságom, biztos siker lesz az estély!

Az elkövetkező két napot Adrian szörnyű lelki háborgás közepette töltötte. Semmiféle igyekezettel nem tudta rábírní ölordságát, hogy felfedje tervüket Lady Fenneltree előtt. A lordnak életében először támadt eredeti ötlete, s körömszakadtáig ragaszkodott hozzá, azt pedig tudván tudta, hogy ha öladysége megneszeli a dolgot, csírájában fojtja el a kezdeményezést. De ha a tervet fényes siker koronázza majd, még öladységének sem lehet oka panaszra.

Ilyen mindentudó személyiség elől meglehetősen nehéz volt eltitkolni a tényt, hogy az istállóban elefánt lakik. A lady tüstént észrevette, hogy az ebédlőasztalra nem kerül gyümölcs, ezt azonban Lord Fenneltree – egy különlegesen ihletett pillanatában – azzal magyarázta, hogy a gyümölcsösben új, és kiváltképp mohó csótányfajta ütötte fel a fejét, s ezzel a magyarázattal öladysége – mivel édeskeveset értett a természetrajzhoz – kénytelen volt beérni. Egyszerűen kirúgta a főkertészt, és ezzel a dolog el volt intézve. Ezután azonban rádöbrent, hogy a park pávaállománya elhullatta legszebb ékességét. Lord Fenneltree

magyarázatát – hogy ugyanis a pávák vedlenek gúnyos megvetéssel utasított el, mert ennyire azért még a lady is értett a természetrajzhoz. Egybehívták a vadőröket, s öladysége fenséges dörgedelemben részesítette, majd azzal a paranccsal bocsátotta el őket, hogy éjt nappallá téve járják a parkot, míg le nem fülelik a pávatollakat dézsmáló vadorzókat, s akkor aztán felszólítás nélkül löjjenek.

Ez idő alatt Adrian roskatag idegállapotán édeskeveset lendített az a tény, hogy éjfélkor kellett kelnie, hogy egy kicsit megjárassa Rosyt – ezt a sportot ugyanis meglehetősen kockázatosá tette az éberen örökdő fegyveres vadőrök jelenléte: Rosy maga sem volt túlságosan kezes. A dús étrend elkényeztette, úgyhogy valahányszor kifogyott az őszibarackkészlet, minduntalan harsány és éles trombitálást hallatott. A lord is, Adrian is, állandó rémületben élt, hogy Lady Fenneltree felfigyel a zajra, és a végére jár. Az estély előtti nap délutánján egy hajszál híja volt csak, hogy rajta nem vesztek. A társaság barátságos krocketmérkőzést játszott a ház mögötti puha pázsitszőnyegen, amikor az istállók irányából éles és méltatlankodó trombitaszót hozott felénk a szél. Öladysége épp meglendítette ütőjét, de most megdermedt, és Lord Fenneltree-re bámult, aki kétségbeesett igyekezetében, hogy elfojtsa Rosy hangját, harsány és hamis énekszóra fakadt.

– Mi ez a láрма? – kérdezte baljós hangon öladysége.

– Láрма? – kérdezte a lord, s merőben fölösleges hévvel vágott bele egy labdába. – Láрма? Tán az éneklésemre utal, szerelmem?

– Nem arra utalok – mondta zordonul a lady.

– Én nem hallottam semmit – mondta ölordsága. – Hát te, Adrian?

– Én sem... – hebegte Adrian, és legszívesebben a föld alá süllyedt volna. – Egy árva hangot sem.

– Úgy hangzott – mondta öladysége –, mintha trombita volna, vagy kürt, vagy egyéb afféle közönséges zeneszerszám, amit rezesbandákban használnak.

Rosy rosszalló és éles hangja megint csak elhatolt hozzájuk a szellő szárnyán.

– Tessék! – jelentette ki öladysége. – Ez volt az!

– Ez? – kérdezte elszántan Adrian. – Ó, ez bizonyára a hajtóvadászat.

Lady Fenneltree-t azonban nem lehetett egykönnyen meggyőzni. Félrebillentett fejjel hallgatózott, Adrian és a lord pedig visszafojtotta lélegzetét. Hanem a parkra áldott csend ereszkedett. Bizonyára befutott az őszibarack-utánpótlás.

– Hajtóvadászatról szólva – mondta hirtelen öladysége, hallotta-e,

Rupert, milyen minősíthetetlen eset történt? Egy vérszomjas férfi – kétségtelenül elmeháborodott –, egy óriási és szilaj elefánttal megtámadta a vadásztársaságot!

Adrian a lábára ejtette a súlyos krokettütőt.

– Ejha! – mondta Lord Fenneltree, és megpróbált zord kifejezést erőltetni arcvonásaira. – Valóban minősíthetetlen eset!

– És ami az egészben a legrosszabb – sziszegte öladysége, és olyan kegyetlenül belevágott a labdába, hogy három kapun is átsüvített –, az a férfi anyaszült meztelen volt!

– Csakugyan? – kérdezte érdeklődéssel Lord Fenneltree. Adrianra pillantott; aki a történetnek ezt a részletét jobbnak látta volt elhallgatni.

– Kimondhatatlanul undorító! – nyilatkozott a lady.

– Anyaszült meztelen? – kérdezte Lord Fenneltree. Láthatólag lenyűgözte az értesülés. – De hát miért mászkál valaki anyaszült meztelenül egy elefánttal?

– Az alsóbb néposztályok néha igen sajátos viselkedésre ragadtatják magukat – jelentette ki a lady –, különösen az alkohol hatása alatt.

A beszélgetés során Narcisse kisasszony mindeddig a levegőbe bámult. Most olvadó pillantást vetett Adrianra, és megszólalt:

– Én még sohasem láttam meztelen férfit!

– Narcisse! – kiáltott fel döbbenten Lord Fenneltree. – Szívből remélem is! Még bőségesen lesz rá alkalma!

Jóllehet a beszélgetés imigyen más irányba terelődött, s elvonta a lady figyelmét Rosy hangversenyéről, Adrian lelkében cseppet sem csöndesedtek a háborgó indulatok.

Most már biztosan tudta, hogy Lord Fenneltree terve kudarcra kárhoztatott. Mindentől eltekintve, Lady Fenneltree-től aligha lehet elvárni, hogy lelkesen ismerje fel háza dédelgetett vendégében azt a fiatalembert, aki anyaszült meztelenül megrohanta a helybeli vadásztársaságot. Adrian megpróbálta megértetni ezt a szempontot a lorddal, de házigazdája megingathatatlanak bizonyult.

– Engedje meg, hogy szépen elosonjunk Rosyval – rimánkodott Adrian.

– Ha a lady rájön a dologra, felrobban, mint a bomba!

– Eh, bolondság! – legyintett könnyedén a lord. – Várj csak, amíg a feleségem meglátja pompás bevonulásunkat a bálterembe – annyira el lesz ragadtatva, hogy egy hang sem jön ki a torkán. Adrian képtelen volt a körülményeknek olyanfajta kombinációját elképzelni, amelynek hatására Lady Fenneltree-nek egy hang sem jönne ki a torkán.

– De ha megtudja, ki vagyok – tódította Adrian –, és ha megtudja, hogy

Rosy kicsoda... és... és megtudja a gyümölcsöt meg a pávatollakat, meg a... – Hangja elhalt. Lenyűgözte a kép, amint Lady Fenneltree mindezeket egyidejűleg megtudja.

– Drága fiam – nyugtatta őlordsága –, te csak ne idegeskedj. Szavamra mondom, én még nem láttam ilyen aggályoskodó embert. Pedig az ilyesmi felettébb károsan hat az idegrendszerre. Ejnye, hát gondold csak el: amint az elefánt bevonul, a feleségem – aki, meg kell hagyni, igen éles eszű teremtes – abban a szempillantásban ráébred, hogy nincs még egy bálterem a megyében, amely elefánttal büszkélkedhetne. Nagy este lesz, édes fiam, nagy este!

S mint utóbb kiderült, az is lett, csak nem egészen úgy, ahogyan őlordsága elképzelte.

Felvirradt a nevezetes nap, s a ház zsongott, akár a felbolygatott méhkas. A bálterem, ahová Rosynak majd be kellett vonulnia, negyvenöt méter hosszú volt, és tizenöt méter széles: Egyik végén óriási, faragott tölgyfa szárnyas ajtó nyílt a kőburkolatú teraszra – ezen az ajtón át lép majd Rosy a terembe. Az ajtó fölött, mint a falra tapasztott fecskefészek, kis galéria ezen helyezkednek el a muzsikuskok. A szint huszonnégyszeres óriás csillár világítja meg; két sorban függtek a mennyezetről, csillogtak-villogtak, mint megannyi felfordított karácsonyfa. A bálterem padlóját addig sikálták, fényesítették, míg úgy nem csillogott, mint valami barna tükrű tó; a túlsó végében, szemközt a nagy ajtóval, hosszú asztalokat állítottak fel, rajtuk patyolat terítő. Volt ott minden, mi szem-szájnak ingere: dúsan rakott ezüst gyümölcsöstálak; hideg vadpecsenye; rák ragyogott aszpikban, mint valami borostyánkőbe börtönzött óriás, vörös rovar; ropogós héjú gigantikus húspástétomok, fajttyúkkal, fácánnal, fűrjjel töltve; füstölt angolna kunkorodott petrezselyem- és vízitormaágyon; hatalmas füstölt lazacok, fekete kaviárgyöngyökkel pitykézett elegáns majonéz-köpenyben; és középen az asztal legfőbb dísz: egy egész sült malac, csudálatosan felcicomázva, szájában piros almával. Az ingyencfalatok körül jókora puncsostálak, ezüst vödrökben a pezsgő, tekintélyes sorokban a bordeaux-i, oportói borok, az urak gyönyörűségére, s hogy a hölgyek is felüdülhessenek a valcer avagy a négyes fáradalmai után, jéghideg narancslé, limonádé, őszibaracklé, és habos fehér és rózsaszín fagylalthegek.

A nap előrehaladtával mind lázasabban dúltak az előkészületek. Adrian vagy az istállóban időzött, ahol Rosyval vette át újra meg újra a szerepét, vagy a bálteremben bolyongott, és gyomrát összeszorította a rettegés, ha a végeláthatatlan, tükörsima parkettára nézett.

Végre – kop-kop-kop – befutottak a holdfényes felhajtóra az első hintók, s ontották a jóvágású, pofaszakállas urakat, meg a színes-illatos hölgygomolyokat. A zenekar elfoglalta helyét a trubadúrgalérián, s halk, kellemes muzsikával fogadta a vendégeket. Adrian komor képpel itta a puncsot, és magában elátkozta bácsikáját, Lord Fenneltree-t és Rosyt, hogy ilyen képtelen helyzetbe sodorták. A második pohár hatására azonban jóleső melegség áradt szét bensejében, felhajtott hát egy harmadikkal is. Épp rászánta magát, hogy táncra kéri Narcisse-t, amikor zajosan az asztalhoz csörtetett egy hatalmas, pofaszakállas személy, és harsányan italt követelt. Adrian első pillantásra a csipkékben-fodrokban nem ismerte fel, de aztán egész testén jeges borzongás futott végig. A mellette álló férfiú nem volt más, mint a monkspepperi vadászok főmestere – szerencsére azonban ez idő szerint teljes figyelmét lekötötte a torkán lezúduló puncs, és egy pillantásra sem méltatta környezetét. Adrian gyorsan zsebkendőt kapott az arca elé, szerencsére észrevétlenül kisurrant a bálteremből, és kétségbeesetten Lord Fenneltree keresésére indult. Nagy sokára rá is talált, s némi nehézségek árán sikerült elcsalogatnia vendégeitől.

– Mi van... mi a baj? – kérdezte ingerülten a lord.

– Ide hallgasson – suttogetta vadul Adrian –, fújja le az egészet! Tudja, ki van itt?

– Kicsoda?

– Ki más, mint a monkspepperi fővadász! – mondotta Adrian.

– Tudom – mondta meglepetten őlordsága. – Én hívtam meg.

– Ön hívta meg? – kérdezte hitetlenül Adrian. – De hát nem tudja, hogy amikor legutóbb találkoztam vele, Rosy felkapta az ormányával, és lenyekkentette a földre? Mit gondol, mit mond majd, ha megpillantja Rosyt?

– Éppen arra spórolok! – dörzsölte a markát a lord.

– De hiszen... de hiszen avval fenyegetett, hogy becsukat! – Ej, már megint ez az aggályoskodás! Majd én lecsillapítom a derék Darceyt, sose félj – legyintett könnyedén a lord.

Adrian tapasztalatból tudta, mennyire képtelen a lord lecsillapítani tulajdon hitvesét is, úgyhogy élénken elképzelte, hogyan hat majd beavatkozása a Mester lelkiállapotára.

– Ejnye, édes fiam – mondta őlordsága –, ne idegeskedj már. Kérlek, uralkodj magadon. Nagy munka áll előttünk, hideg fej kell hozzá, hideg fej, józan fej. Félóra múlva szólítlak, s átöltözünk. Alig várom már a jelenésünket!

S elillant, mielőtt a riadtan hebegő Adrian visszatarthatta volna.

A hangulat már tetőfokára hágott; egyetlen hatalmas, hullámzó virágágy volt a bálterem, tükörsima felszínén siklottak a párok. Folyt a bor, a puncs; számos úriember, ki érkezésekor sápadt volt és közönyös, most virult, akár a rózsza, aki pedig rózsásan és virulón érkezett, az egyre lilább árnyalatot öltött. Kimerülten roskadtak le a sarkokban a hölgyek, buzgón járt kezükben a legyező, s elhaló hangon csipogtak fagyaltért vagy limonádéért. Adrian kedvetlenül szalajtott pezsgőért egy lakájt, s a következő félórában minden igyekezetével azon volt, hogy elfelejtse, mi vár rá. Hanem a pezsgő hidegen, ólmosan nehezedett a gyomrára, miként a sorsharag. Épp azon tűnődött, ne próbálkozzék-e ismét punccsal, amikor legnagyobb riadalmára egyszer csak felbukkant a semmiből a lord.

– Ütött az óra – suttogta őlordsága. – Eljön immár a mi diadalunk!

– Bárcsak úgy lenne – sóhajtott egy keserveset Adrian, miközben követte Lord Fermeltree-t fel a lépcsőn.

Őlordsága hálósobájában, a mennyezetes ágyra terítve csillogott-villogott a két jelmez, s az izgatottan sustorgó komornyik meg egy lakáj készen állt, hogy felsegítse rájuk. Félóra múlva Lord Fenneltree annyira indus küllemmel, amennyire egy vörös pofaszakállú és ibolyaszín szemű teremtménytől csak elvárható, leosont Adrian kíséretében a hátsó lépcsőn. Biztonságban kikerkeztek az istállóudvarra, ahol már ott ragyogott az olajlámpák fényében Rosy teljes felszerelése.

– Rajta! – suttogta izgatottan Lord Fenneltree. – Felöltöztetjük a sztárt, aztán kezdődhet a nagyjelenet!

NYOLCADIK FEJEZET

AZ ESTÉLY

ADRIAN ODAMENT a nagy színhöz, és kinyitotta az ajtót. Nyomban észrevette, hogy az édes szénaillathoz más, erősebb szag vegyül. Összevonta szemöldökét, s beleszimatolt a levegőbe: nagyon ismerős volt a szag, csak azt nem tudta, mi az.

– Rosy? – szólt be a sötétségbe. Mélységes csend honolt a színhözben. Hangját nem viszonzotta Rosy szokásos örömsikkantása.

– Rosy! – szólt újból, aggodalmasan. – Rosy, itt vagy? A csöndet hirtelen hangos, de igen méltóságteljes csuklás törte meg. Adrian lelkében rémes gyanú támadt, s ugyanakkor rádöbbsent, mi az az ismerős illat: rum! Felkapott egy lámpást, besietett a színhözbe, és megpillantotta Rosyt. Elegánsan a falnak támaszkodott, halkán csuklott, s elgondolkodva gurigázott egy kicsiny, de üres üveget. Adrian iszonyodva bámult rá. Fogalma sem volt róla, honnan szerezhetett Rosy rumot, ám kétségtelen: amíg a házban víg mulatság járta, Rosy a magányos színhözben csendes poharazgatással vigasztalódott. Kevés, ha azt mondjuk: Rosy nem volt olyan állapotban, hogy megjelenjék a nyilvánosság előtt. Volt olyan tökrészeg, mint bárki emberfia, akit Adrian valaha is látott. Ahogy Adrian ott állt és bámulta, Rosy fölszedett egy kis szénacsóvát, s egy-két sikertelen kísérlet után nagy nehezen a szájába dugta. Eltűnődve rágtá, majd finom kis böffenést hallatott. Adrian hirtelen óriási megkönnyebbülést érzett. Hát persze! Itt a megoldás! Aranyos, kedves, tapintatos Rosy, utolérhetetlen Rosy – a tizenkettedik órában megmentetted a helyzetet! Hisz ha előbb gondol rá, ő maga itatta volna le! Kisietett a színhözöl, a várakozó lordhoz.

– Kénytelen lesz mégis feladni – mondta diadalmasan Adrian. – Rosy elázott.

– Mit csinált? – kérdezte döbbsenten a lord. – Hogyhogy elázott...?

– Elázott... beszívott... pityókös... kapatos – magyarázta Adrian. – Szerzett valahonnan egy üveg rumot, és megitta.

– Drága öregem – hördült fel a lord –, ez katasztrófa! Úgy érted, hogy nem tud színhözre lépni?

– Úgy – mondta kurtán Adrian. – Még tisztességesen lábra állni se.

– Ez a vég! És ennyi fáradság után! – nyögött őlordsága. – Nem lehetne kicsit megtámogatni? Ha mondjuk két kertész közrefogná...

– Nem – mondta Adrian. – Mondom, hogy járni sem tud. E pillanatban Rosy kényelmesen kiballagott a színből, maga előtt rugdalva az üveget.

– Uramisten! – kiáltott fel a lord. – Magához tért!

Rosyn afféle különös, pillanatnyi fél józanság tört ki, ami gyakran megesik, ha valaki túlságosan mélyen néz a pohár fenekére, de Adrian hasztalan magyarázta ezt Lord Fenneltreerek. Elkecseregetten vitatkoztak, Rosy meg közben észrevette a kosztümjét, és derűs – bár kissé hamis – sikkantással odatotyogott és leheveredett, várva, hogy felöltöztessék.

– Na tessék – vágta ki diadalmasan a lord. – Mit mondtam? Nincs az égvilágon semmi baja. Hányszor megmondtam, édes fiam, hogy ez a te aggályos természeted nem vezet jóra...

– Akár hiszi, akár nem – jelentette ki vadul Adrian –, úgy elázott, mint a rongy. Ha így beviszi a bálterembe, én nem vállalom a felelősséget!

Lord Fenneltree Rosyhoz lépett, és gyengéden megpaskolta a fejét.

– Jól van, derék öreg Rosy – mondta. – Megcsinálod, igaz-e? Rosy válaszul csuklott egyet. Akárhogy protestált Adrian, a hatalmas, arannyal kivarrt leplet ráborították Rosyra, majd a hátára emelték és rögzítették a sátrat. Azután őlordsága felmászott a lajtorján, és főúri kényelembe helyezkedett.

– Rajta, fiacskám, ne lazálj – mondta Adriannak. – Elérkezett a pillanat!

Adrian szakasztott úgy érezte magát, mintha a vérpadra lépne, amikor elfoglalta helyét Rosy nyakán. Valami igen-igen halovány eshetősége azért talán van, hogy gyorsan bekormányozza Rosyt a bálterembe, s nyomban kifelé, így aztán őlordsága is jóllakik, és Rosyt is azonnali hatállyal el lehet tüntetni a színről. Szerencsére, Rosy a jámbor részeknek alfajához tartozott. Adrian buzdító kiáltásainak hallatán nagy nehezen talpra vergődött, és egy-két pillanattig málán ingadozott. Azután nekiindultak a ház körüli kocsúton a bálterem terasza felé. Rosy botladozó tendenciája némi dűlást eszközölt az út menti virágágyakban, de végül mégiscsak odaértek a szárnyas ajtóhoz, melynek kilincsét már tette készen szorongatta a komornyik meg a lakáj.

– Most, mylord? – kérdezte suttogva a komornyik.

– Most! – adta ki a parancsot Lord Fenneltree. Megigazgatta turbánját, és főúrilag hátrahanyatlott a sátor párnáin. A komornyik meg a lakáj kitérte az ajtót, s e jelre a zenekar elhallgatott. A vígan valcerező párok megtorpanak. Ahogy végignézték a nagytermen, a hatalmas ajtó keretében

keleti pompában csillogó, noha kissé tántorgó látvány tárult szemük elé. A bámulat kiáltásai hagyták el ajkukat, ők maguk pedig a táncparkettet; felsorakoztak a falak mentén, ütemesen tapsoltak, és izgatottan sutorogtak.

– Rajta! – suttogta a lord. – Vezesd be!

Adrian kurta fohászt rebegett, aztán hetykén megsarkantyúzta Rosyt, és várta, hogy mi lesz. Eltartott néhány pillanatig, míg Rosy szeme megszokta az óriás csillárok vakító fényét, és most, a rum gőzén át, hatalmas és tarka embergyülekezetet látott, akik – ő így képzelte – körülállja a porondot, és lélegzetviasszafojtva várják a mutatványát. Nemhiába volt Rosy öreg harcos. Örömteljes sikkantást hallatott, összeszedte magát, és fürgén beügetett a bálterembe. És ez lett a veszte.

A tükörsimára fényesített padló még egy józan elefántnak sem jelentett volna szilárd és biztos talajt – hát még ha figyelembe vesszük Rosy állapotát! Hátsó lába – mindig is az volt a gyenge pontja – kicsúszott alóla, és Rosy, nagy megdöbbenésére, hirtelen letottyant a hátsó felére. De még ez sem lett volna baj, ha nem olyan nagy kezdő sebességgel lép be a bálterembe, most ugyanis továbbszánkázott a sima parketten, míg Adrian remegve kapaszkodott a fülébe, vakrémülettel ráncigálta, és hiábavaló erőfeszítéssel igyekezett megfékezni eszeveszett száguldását. Lord Fenneltree kis híján fejre állt a sátorban; tagolatlan parancsokat üvöltözött, de senki sem segíthetett rajtuk. Hölgyek sikoltozása, urak döbbsent kiáltozása töltötte be a báltermet, míg Rosy, mint egy nagy rakás briliáns, egyre növekvő sebességgel zúdult végig hátsó fertályán ülve a termen, míg csak a túloldalt felállított hosszú asztalokba nem ütközött. Hömpölygött a padlón a puncs, a pezsgő, a nyolc különféle évjáratú nemes bor. Fagylalttal befröcskölt szarvascombok szóródtak szanaszét, gyümölcscsel, homárral, angolnával vegyest. Amikor Rosy fülsiketítő recsegés-ropogás kíséretében megállt, alapjaiban rázkódott meg a kastély. Hosszú, döbbsent némaság telepedett a teremre; nem szakította meg más, csak Rosy finom csuklása.

Lady Fenneltree, minden bizonnyal életében először, nem jutott szóhoz. A férje valami eredetit ígért – ám egy drágakövekkel borított, óriási elefánt, amint fékezhetetlenül végigszánkázik a báltermen két indus úriember kíséretében – hát ez még az ő legmerészebb elképzeléseit is felülmúlta. Amikor Rosy nagy robajjal nekiütközött az asztaloknak, a sátrát rögzítő kötelékek megpattantak, és az egész alkotmány a padlóra zuhant. Lord Fenneltree kikecmergett belőle; körülbelül olyan volt, mint egy ezerszínű óriáspillangó, amint éppen kigubózik. Lady Fenneltree nagy megdöbbenéssel felismerte, s nyomban visszatért a szava, méghozzá teljes

energiával:

– Rupert! – vakkantott a lady. – Mit jelentsen ez?

Erre a kérdésre elég nehéz volt válaszolni, de Lord Fenneltree megtette, ami tőle telt.

– Meglepetés! – pihegte, idegesen mosolygott, és széles karlendítéssel az étellel-itallal borított káoszra mutatott. – Íme, az ígért meglepetés, szerelmem!

– Meglepetés?! – kérdezte fojtott hangon a lady.

– Az, szerelmem. Végtére a megyében más bálon még nem fordult meg elefánt!

– És én tökéletesen megértem ezt a mulasztást! – mennydörögte Lady Fenneltree. – Lesz szíves azonnal eltávolítani ezt az állatot?!

Rosy mind mostanáig békésen üldögélt a hátsó felén. Az ütközéskor elszenvedett néhány apró horzsolás igazán semmiség volt ahhoz képest, hogy valóságos elefánt-paradicsomban kötött ki. Körös-körül patakokban csordogált és valósággal tavakat alkotott a sokféle ínycsók- és mámorító folyadék, benne szigetként virult mindenfajta ehető tárgy, úgymint homár, fagylalt és vadpástétom, amellyel eddigi élettapasztalata során még nem találkozott. Boldogan nyújtogatta ormányát, s amit csak elért, mindent végigkóstolt, tudomást sem véve Adrianról, aki még most is ott csimpaszkodott a nyakán, és kétségbeesett igyekezettel próbálta védencét felállásra bírni. Hamarosan azonban Rosynak is eszébe jutott, mit kíván az illem. Ezek a kedves, bőkezű emberek ilyen ízletes lakomát tálalnak elébe; igazán a legkevesebb, ha viszonzásul kicsit elszórakoztatja őket. Felszívott egy ormányra való pezsgőt, szíverősítőül, és megpróbált visszaemlékezni mutatóvívára, amelyekért oly hálás volt a mindenkori cirkuszi közönség. Érett megfontolás után úgy határozott, felül és pitizik.

Nem volt éppen a legszerencsésebb választás. Még jó, hogy Adrian az utolsó pillanatban elugrott, az alkohol ugyanis némiképpen befolyásolta Rosy egyensúlyérzékét, úgyhogy fülsiketítő robajjal hanyatt esett, és magával rántott egy óriás csillárt, amely ezernyi csillogó, csörömpölő diribdarabban záporozott a bálteremre. Mivel a csillárban nem kevesebb, mint háromszázötven jókora gyertya égett, a teremben felettébb látványos tűzvész támadt. A vendégek fejvesztetten kavarogtak, és keservesen jajveszékelték. A nők sorra elájultak, magukhoz tértek, megint elájultak, oly egyhangú rendszerességgel, hogy a férfiaknak épp csak arra volt idejük, hogy elkapják őket estükben.

Rosy egy kicsit csodálkozott. A pitizőmutatóvívát még soha, sehol nem fogadta ilyen tomboló lelkesedés. Oldalára hengeredett, feltápáskodott, és

lelkes tekintetét végighordozta a bálterem romjain. Úgy látszik, mindenki részt vesz a mutatványban. Adrian megragadott egy ezüstvödrt, tele jeges vízzel, és a vidáman lángoló gyertyákra zúdította. Sikeresen eloltotta ugyan a tüzet, ám egyszersmind csípős füst kezdett terjengeni a bálteremben. Lady Fenneltree most már gutaütésesen lilára vált dühében; megragadta ölordsa elegáns kabátjának hajtókáját, és teljes erejéből rázta, úgyhogy számos eddigelé ájult hölgy sürgősen magához tért, hogy semmit el ne mulasszon az érdekes látványból.

Rosy úgy érezte, igazán remekül sikerült az estély; pontosan ez az, amit ő szeret: töméntelen étel-ital, és mindenki részt vesz a vidám mulatságban. Gyorsan szippantott egyet egy arra csordogáló portóipatakából, és azon tűnődött, nem kellene-e megismételni a mutatványt. De azután úgy döntött, az ilyen hálás közönség mindent megérdemel, úgyhogy inkább megkísérelt fejre állni. Ez sem sikerült azonban sokkal különbül, mint a pitizés, és Rosy fölhemperedett. Egy pillanatig az oldalán hevert, finoman csuklott, és azon töprengt, vajon hol hibázta el.

Talán a zenekar sem a legszerencsésebben választotta épp ezt a pillanatot, hogy rázendítsen. Súlyos megrázkódtatást jelentett számukra az alanti tömegmészárlás, de hát ha ölordsa így akarja, ők igazán nem szólhatnak bele. Amikor azonban a zenészek, e hűséges és sokat próbált családi bútordarabok észrevették, hogy ölordsa és öladysége párharcba bonyolódott, amelynek során olyan kitételek hangzanak el, aminők legfeljebb ha a hálószoza falai és négyszemközt képzelhetők el – ezt már nem bírták elviselni. A helyzetet meg kellett menteni, rázendítettek hát egy derűs bécsi keringőre. Honnan is sejtették volna, hogy cirkuszi sikerei teljében Rosy mutatványának fénypontja volt ugyanez a keringő?! Ormányában egy kissé gömbölyded, ám tetszetős szőke tündérrel, igen ügyesen és rátermetten körbe-körbe keringőzte volt a porondot. Most, ahogy ott hevert, körüllebegte az ismerős dallam, és gondolatait a régi vágányra terelte. Talpra vergődött, és üres tekintettel körbebámult. Tetézendő a balszerencsét, épp Lady Fenneltree-n állapotodott meg a pillantása.

A Fenneltree-családfa bonyolult és semmiképpen sem hízelt az ismertetésének kellős közepén – mindössze a tizenötödik századig jutott még csak vissza – a lady hirtelen arra ébredt, hogy felragadják a levegőbe, és sebesen megpergetik. Rosy ezt szívderítő keringőnek szánta; és Lady Fenneltree fültépő segélykiáltásait lelkes helyeslésnek vélvén, boldogan tovább keringett. Nagyon meg volt elégedve magával. Eddigi pályája során még soha ilyen jól nem táncolt. Igaz, olykor meg-megbotlott, de olyan

magasra tartotta Lady Fenneltree-t, hogy nem eshetett baja. Mire Rosy meglehetősen szabálytalan körben megkerülte a báltermet, az egybegyűlt vendégsereg lenyűgözött, rémült pillantásától kísérve, a zenekar hirtelen rádöbbsent, hogy valósággal bűnpártolásban vétkes, ahelyett, hogy inkább lecsillapítaná a tomboló elefántot; hirtelen elhallgattak tehát. Rosy örült. Hiába, felette is eljárt már az idő... a bálterem nagy, és Lady Fenneltree nehéz. Úgy döntött, mára eleget szórakoztatta a vendégeket, most már befejezheti a mutatványt. Az eszméletlen ladyt elhelyezte egy szarvascomb, tizennégy üveg pezsgő és egy lazac földi maradványai tetejében, ormányát büszkén felemelte, és hosszan, diadalmasan trombitált.

A hatás leírhatatlan volt. A társaság szentül hitte, hogy ez az idomtalan szörnyeteg megkóstolta Lady Fenneltree véré, s most aztán lerohanja valamennyiüket. Egy pillanatra mindenkinek földbe gyökerezett a lába, ám a következő pillanatban megbolydult a terem. Akár a nyulak, szóródtak szét a vendégek, s mint kritikus pillanatokban mindig, az emberi elme most is a teljes zűrzavar áldozata lett. Sokan ahelyett, hogy menekültek volna Rosy elől, egyenesen feléje rohantak. Ezek között futott, testes alkatához képest meglepő fürgeséggel, a monkspepperi vadászok Mestere. Rosy még jelen állapotában is felismerte, és valósággal ragyogott örömeiben. Hiszen ez az a kedves ember, aki segített neki, amikor a mezőn mutatta be a tudományát! Örömteljes sikkantást hallatott, a Mestert rohantában elkapta ormányával, és magasra emelte. Adrian félt, hogy a jeles férfiú is Lady Fenneltree keserves sorsára jut, jobbnak látta hát közbelépni.

– Rosy! – harsogta túl a zűrzavart. – Azonnal tedd le! Rosy kissé meglepődött, hiszen a mutatvány java még hátravolt. Végso fordulatként ugyanis el akarta helyezni a Mestert a zenészek karzatán. De hát már kissé elfáradt ő is, és ha Adrian azt mondja, hogy dobja le a Mestert, hát igazán illik szót fogadnia. Úgyhogy kipödörte ormányát, és a monkspepperi vadászat főmestere teljes száz kilójával lezuppant a padlóra, nem csekély robaj közepette. Adrian lehunyta szemét, és rögtöni megsemmisülésért fohászkodott. Azután megint felpillantott. Lord Fenneltree állt mellette, és a kabátja ujját húzkodta.

– Drága fiam – suttozta a lord –, sajnos, azt hiszem, igazad volt. Hiba volt ez az egész dolog, nagy-nagy hiba...

S ahogy körülnézett a romokban heverő bálteremben, a sikoltozó, hisztérikus vendégeken, ahogy meglátta Lady Fenneltree-t, amint eszméletlenül hever, fejét egy lazacon nyugtatva, a Mester pedig, ugyancsak eszméletlenül (vagy talán holtan?!), ott fekszik a padlón – Adrian bizony kénytelen volt e megállapítással tökéletesen egyetérteni.

MENEKÜLÉS

ADRIAN KÉPTELEN VOLT tisztán visszaemlékezni, hogyan sikerült épségben elmenekülnie Fenneltree Hallból. Halványan motoszkált valami az emlékezetében, hogy ő meg a lord valahogyan kimenekítették Rosyt a báltermi romhalmazból, vissza az istállóba. Az is rémlett, hogy Lord Fenneltree azt mondta, szerinte mind Adrian, mind Rosy számára biztonságosabb lesz, ha “kisurrannak”, mielőtt akár a lady, akár a Mester, akár mind a kettő visszanyerné eszméletét; és legközelebb már csak arra emlékezett, hogy ő meg Rosy kettesben ballagnak a holdfényes úton, Fenneltree Hall mind messzebb marad el a hátuk mögött, és más hang nem hallatszik, csak a tarka kordé nyikorgása. Rosyn a másnaposság félreismerhetetlen tünetei mutatkoztak: alhatnékja volt, gyászosakat sóhajtozott, mert a kelletlen sétába beféjdult a feje. Adriannak is fájt a feje, de más okból. Majd még megmondogatja Rosynak a véleményét, de egyelőre szeretne minél messzebb kerülni Lady Fenneltree haragjától; gyorsabb menetre ösztökelte hát Rosyt. Szépséges éjszaka volt, a telehold magasan ragyogott, a csillagok harmatcseppektől ragyogó pókhálót rajzoltak ki az égen, hideg volt ugyan, de a gyors iram mindkettejüket felmelegítette.

Három órajárás után Adrian úgy érezte, most már viszonylagos biztonságban vannak, legalábbis éjszakára. Hanem azért szeretett volna másnapra is búvóhelyet találni; jól tudta ugyanis, hogy Lady Fenneltree keblében mindenre elszánt szív dobog s addig nem nyugszik, amíg őt meg Rosyt utol nem érik, el nem csípi, s vissza nem zsuppolják Fenneltree Hallba. Márpedig e percben Adrian minden dolgok közül legkevésbé a Lady Fenneltree-vel való meghitt csevegésre vágyott.

Az út most nyílt mezőkön, kicsiny ligetek között kanyargott; ez a vidék nem kínált semmiféle búvóhelyet. Nagy bosszúságára pedig egyszerre csak azt észlelte Adrian, hogy felfelé tartanak, hatalmas, vad mocsaras fennsík felé, ahol még egy ölebet sem igen lehetne elrejteni, nemhogy egy Rosy méretű fenevadat. Csak abban bízott, hogy egyszer a láb is véget ér s a túlsó végén erdőre bukkannak; haladtak hát tovább rendületlenül. A láb

azonban nem fogyott, sőt inkább mintha egyre nőne, míg a hajnal hideg fényében szét nem terült, ameddig a szem ellátott, minden irányban, bíboran, barnán, zölden, és megtagadott a vándoroktól minden búvóhelyet. Aztán, ahogy felkelt a nap, mintha lángra lobbant volna a vidék. A hanga meg a rekettye közül először csak kis páragomolyok bodorodtak fel, aztán a foszlányok fátyolfüggönnyé álltak össze. Percek múlva megsűrűsödött a kárpit, s a tájat elnyelte a szürke pára. Rosy már öt méterről is láthatatlan volt, de Adrian azt gyanította, hogy mihelyt magasabbra hág a nap, szétfoszlik a pára; arra gondolt hát, most kellene megpihenni, és harapni valamit. Levezette Rosyt az útról egy horpadásba, kipakolta a teaüstöt, kis tüzet rakott, s nemsokára forrt is vígan a víz. Adrian teát főzött, kenyeret és sajtot szelt magának, Rosyt pedig megkínálta néhány száraz cipóval. Rosy azonban csupán megvető pillantásra méltatta a kenyeret, lábával ide-oda forgatta, aztán mélyen sóhajtozott. Majd odaballagott a kordé végéhez, és ormányát a söröshordócskára fektette – Adriant pedig, Rosyval való ismeretsége során első ízben, elfutotta a méreg. Felugrott, odafutott Rosyhoz, és teljes erejéből rávágott az ormányára. Rosyt mélységesen meglepte istenének e barátságtalan cselekedete, hátrált, és közben az ütés okozta fájdalomhoz képest aránytalanul harsányat sivített. Meglepték, bántották, pedig ő nem akart mást, csak egy szippantás sört, épp csak megnedvesíteni kiszáradt torkát, enyhíteni feje sajgását, és tessék, erre Adrian fogja magát és megtébolyodik!

– Takarodsz a sörtől, te... te... te nyavalyás elefánt, te! – horkant rá Adrian. – Más sem jár abban az átkozott fejedben, csak az ital, az ital, az ital!

Rádobott egy pokrócot a hordóra, visszament a tűzhöz, mogorván leguggolt, és dühösen nézte Rosyt.

– Addig nem is nyugszol, amíg ki nem készítesz – mondta maró gúnnyal. – Nem elég, hogy betolakszol az életembe, hogy felforgatod, hogy megbolondítod a fél város lovait, halálra rémíted a monkspepperi vadászokat, és kis híján meggyilkolod a fővadászt, aztán feldúlod Anglia udvarházait, felkapod Lady Fenneltree-t és úgy megtáncoltatod, mint valami cirkuszi artistánét? Most már biztosan iszonyú vérdíjat tűztek ki a fejünkre. No és a kár! Csak-az a csillár megér vagy százötven fontot! De hát izgat ez téged? Mocorog benned csak egy szikrányi büntudat? Dehogyan! Mert tenéked csak azon jár az eszed, hogyan ihatnád le magad megint!

Elhallgatott, és dühödten megpiszkálta a tüzet. Rosy meglengette fülét, és ormányát lóbálta. Nem értette ugyan részletekig terjedő pontossággal,

hogyan ítéli meg cselekedeteit Adrian, de értelmes elefánt volt, és a hangból megsejtette, hogy Adrian, valami általa fel nem fogható okból, ingerült. Rosynak nagyon a szívéhez nőtt Adrian, és szerette volna megbékíteni. Vajon ha fejre állna, akkor Adrian megfeledezne egy percre a gondjairól? Épp ki akarta próbálni ezt az elméletet, de Adrian újra megszólalt, és Rosy udvariasan hallgatta.

– Tudod, mit csinálok én veled, átkozott állatja? Ha addig élek is, elvonszollak a tengerpartra, ott aztán odahajítlak az első embernek, aki elég bolond, hogy elvállaljon. Az már egy csöppet sem érdekel, mit csinálsz veled... azt csinál, amit akar... – Adrian elhallgatott, és azon törte a fejét, miféle kellően szörnyű sorsot eszeljen ki Rosynak. – Felőlem akár kimérhet szafaládénak! Vagy kitömhet és berakhat a múzeumba! Valószínűleg az volna még a legbiztonságosabb. De én nem bánom, akármi lesz veled, csak egyszer már lépj ki az életemből!

Adrian kifogyott a szuszából, Rosy pedig, bizonyítandó, hogy nagyon figyelt rá, meglobogtatta fülét, és aprót sikkantott.

– Hiába könyörögsz – mondta zordonul Adrian. – Elhatározásom szilárd. Halálos biztonsággal tudom, hogy mire nincs szükségem: elefántra – kivált egy végtelen befogadóképességű szeszkazán elefántra, amelyik úgy tántorog végig az országon, hogy csak rombolás és pusztaság jelzi az útját. Értünk csak le a tengerpartra – alászolgája, útjaink elválnak. Többet túrtem el, mint amit bárki emberfia ép ésszel kibírhat. Úgyhogy, amíg még van egy csöpp józan eszem, túlادok rajtad. Most pedig csend legyen, tessék megenni a kenyeredet. Eszed, nem eszed – nincs más.

S e szavakkal Adrian még egypár gallyat dobott a tűzre, pokrócba burkolózott, és úgy gondolta, szunyókál egy félórát, míg fel nem száll a köd. Testileg-lelkileg annyira kimerült, hogy jóformán rögtön mély álomba zuhant, és édesdeden aludt két óra hosszat. Amikor hirtelen felriadt, a köd már felszállt, és a látványt beragyogta a napfény. Felült, körülnézett, s olyat látott, hogy rémületében nyomban talpra szökkent. Vagy tizenöt méternyire, egy kis patak partján, színpompás, noha kissé ütött-kopott lakókocsi állt; ablakán szigorúan összevont piros-fehér kockás függöny. Rosy nekitámaszkodott a kocsinak, ábrázatán üdvözült boldogság, és úgy vakarózott, hogy a kocsi valósággal rengett belé. A kocsi belsejéből egy éles hang igyekezett túlvisítani Rosy reszelő vakarózását.

– Eredj innét, megparancsolom – sipította a hang. – Gonosz síri szellem el veled! Nabukodonozornak és Salamon tíz, pecsétjének nevében, takarodj! Erazmusnak és Prométheusz Szent Ötágú Csillagának nevében...

– Rosy! – ordított Adrian. – Jössz onnét rögtön?!

Rosy mélyet sóhajtott és hátat fordított a lakókocsinak. Úgy látszik, Adrian mostanában semmit sem enged meg neki, ami jó és kellemes. Adrian a lakókocsi ajtajához vezető lajtorja felé közeledett.

– Halló! – kiáltott. – Kérem szépen... Ne tessék haragudni...

– Takarodj! – sikoltotta a hang. – Takarodj, démon, mindenre, ami...

– Kérem, én nem vagyok démon – kiáltott vissza ingerülten Adrian. – Tessék szíves lenni kijönni, és mindent megmagyarázok.

– Hogyisne! – visított a hang. – Kelepcébe csalnál... Szegény, magányos öregasszonyt kicsalogatnád a házából, hogy elrabold a lelkét...? Takarodj, ha mondom!

– Jaj, hagyja már abba – mondta elkeseredetten Adrian. Nem vagyok démon, és nekem nem kell a kegyed lelke. Miért nem jön elő, hogy megmagyarázhatnám a dolgot?

– Ha nem vagy démon – kérdezte ravaszkásan a hang –, akkor hogy mozgattad meg a kocsimat?

– Nem én voltam, hanem az elefantom – magyarázta Adrian. – Csak odadörgölte az oldalát, ennyi az egész.

– És én ezt el is higgyem? – kérdezte a hang.

– Nyissa ki az ajtót, és nézzen ki, majd meglátja!

– Honnan tudjam, hogy tényleg elefánt? – tudakolta a hang. – Sose láttam olyat.

Adrian mélyet sóhajtott és lehunyta szemét.

– Asszonyom – szólalt meg nagy sokára. – Csupán mentegetőzni szeretnék a zaklatásért az elefantom nevében, amennyiben az oldalát az ön lakókocsijához dörgölte. Őszintén fájlalom, hogy nem hajlandó éppoly jó szívvel elfogadni a mentegetőzést, ahogyan az elhangzott. Most pedig ég önnel, én megyek.

– Nem, nem, ne menjen, már jövök! – visított a hang. – Sose láttam még elefántot!

Hosszú szünet következett, melynek során Adrian a lakókocsi mélyéből elmormolt varázsigéket hallott, majd az ajtó résnyire kinyílt, és egy, kusza ősz hajjal keretezett, mogyorónyi arc kukkantott ki: Mindez a legeslegapróbb öreg hölgyhöz tartozott, akit Adrian valaha is látott. Szakasztott olyan, mint egy miniatűr boszorkány, gondolta Adrian. Fakó fekete bársonyszoknya volt rajta, rongyos lila blúz, vállán vastag, fekete gyapjúkendő. Tetőtől talpig végigmérte Adriant, és fogatlan ínyével motyogott.

– Jó reggelt – mondta Adrian.

– Na? Hol van? – tudakolta az öreg hölgy.

Adrian Rosyra mutatott, aki néhány lépésnyire éppen egy rekettvebokrot akart tövestül kitépni, mert az a téves eszméje támadt, hogy a bokor ehető.

– Hiiiiiiiij! – sipított az öreg hölgy elbámulva. – No még ilyet! Hogy ez mekkora...!

– Egészen szelíd – magyarázta Adrian. – Csak épp vakarózott egy kicsit.

– Hát ilyet még nem pipáltam – mondta az öreg hölgy. – Csudás egy szerzet... igazán csudás.

– Nincs esetleg szüksége egy elefántra a... khm... a munkájához? – érdeklődött reményteljesen Adrian.

– A munkámhoz? – kérdezte méltatlankodva az öreg hölgy. – Én nem végzek semmiféle munkát!

Bebotladozott a lakókocsiba, majd megint előbukkant, kezében egy táblával, amit az ajtó melletti kampóra akasztott.

– Ez vagyok én – jelentette büszkén, és hüvelykujjával a táblára bökött. – A megye legprímább boszorkánya.

A táblán enyhén dülöngélő nagybetűkkel a következő szöveg állt:

FEKETE NELL, JÓTÉTBOSZORKÁNY
VARÁZSIGÉK, RÁOLVASÁS,
MÚLT- ÉS JÖVENDŐMONDÁS,
TYÚKSZEMTAPASZOK

– Ó! – kiáltott fel Adrian; meglepte hogy az öreg hölgy csakugyan boszorkány. – Milyen érdekes!

– Valóban – bólintott az öreg hölgy. – Épp úton vagyok a tuttlepennyi búcsúba. Maga is oda igyekszik?

– Nem, én a tengerpartra tartok – mondta Adrian. – Őszintén szólva, nem tudom egész pontosan, hogy hol vagyok. Meg tudná nekem mondani, hogyan kerülök oda?

– Enne valamit? – kérdezte Nell. – Éhgyomorra nem esik jól a járás.

– Igazán nagyon kedves – mondta Adrian –, de épp most reggeliztem.

– Hideg nyúlpestétom? – kérdezte Fekete Nell. – Hideg nyúlpestétom, házikenyer meg egy bögre tea? Hm?

A hideg nyúlpestétom hallatára Adriannak a nyála csorgott.

– Hát ha egészen biztos, hogy nem fog hiányozni...

– Van bőven – mondta Fekete Nell. – Gyűjtsen csak tüzet az üst alatt, már hozom is a pestétomot.

Úgyhogy Adrian, Rosy és Fekete Nell letelepedett reggelizni. A pástétom finom volt, valósággal szétomlott az ember szájában, benne sok rózsás falat nyúlhús, borostyánbarna kocsonyában, fűszerektől illatozón. Adrian még soha életében nem evett ilyen finomat, még Fenneltree Hallban sem. A harmadik szelet pástétom után már Rosyra is jobb szemmel nézett. A pástétom és a tea jótékony hatására Adriannak megoldódott a nyelve, és elmesélte Fekete Nellnek valamennyi megpróbáltatását, amióta Rosy belépett az életébe. Nagy meglepetésére Fekete Nell remek tréfának fogta fel az egészet, és amikor Adrian a bálról mesélt, az öreg hölgyek a könnyei potyogtak nevében, úgyhogy a végén Adrian is kénytelen-kelletlen elnevette magát.

– Jaj nekem! Jaj nekem! – kapkodott levegőért Fekete Nell, és az oldalát fogta. – Bárcsak én is láthattam volna!

– Így visszatekintve, valóban elég murisnak tűnik – mondta Adrian. – De akkor egyáltalán nem volt mulatságos. Fekete Nell megtörölte szemét, de még most is fel-felkacagott. Aztán belekotort zsebébe, és előhúzott egy csomag foltos, zsíros kártyát.

– No, nézzük csak – mondta. – Megmondom a jövődjét, megmondom, mit jósol a kártya, mit hoz magának a sors.

– Egyáltalán nem vagyok benne biztos, hogy kíváncsi vagyok rá – mondta Adrian.

– Szamárság – jelentette ki eltökélten Fekete Nell. – Persze, hogy kíváncsi rá; mindenki kíváncsi a sorsára. No, emeljen, aztán rakjon ki hatszor hat lapot.

Adrian ügyesen megkeverte a paklit, emelt, aztán kirakta a hat sor kártyát. Fekete Nell felfordította és elmélyülten tanulmányozta a lapokat, s közben magában motyogott.

– Hah! – kiáltott fel olyan hirtelen, hogy Adrian riadtan összerezszent, és a tarkóján felborzolódott a haj.

– Mi az? – kérdezte idegesen.

– Semmi – mondta Fekete Nell. – Nagyon homályos a jövője, nagyon-nagyon homályos.

– Hát akkor ne tessék vele törődni – mondta megkönnyebbülten Adrian.

– Dehogynem, már alakul – mondta Fekete Nell. – Tengeri utazást látok...

– Tengeri utazást? – kérdezte hitetlenkedve Adrian. Rosyval?!

– És veszedelmet is látok – fogta sottogóra hangját Fekete Nell. – Veszedelmet, meg égy kövér kis embert. Az nagy bajba keveri magát.

– Valami szépet nem lát? – tudakolta panaszosan Adrian. – Épp elég

bajba keveredtem az utóbbi időben.

– De igen, látszik valami szép is, de nagyon, nagyon homályosan – mondta Fekete Nell. – Még jó, hogy nem minden ügyfelemnek ilyen homályos a lapja, különben sose jutnánk semmire.

Zsebre tette a kártyát, előhúzott egy kurta fekete pipát, és meggyújtotta.

– Mondok én magának valamit – szólt, míg fújta a szürke, orrfacsaró füstöt. – Jobb lesz, ha útnak indul, fiatalember. Jó darabon lápvidéken vezet az útja, s akár a kopasz ember koponyája, olyan tar az egész, nem lesz hol eldugni az elefántját. Figyeljen jól a szavamra. Menjen még egypár mérföldet ezen az úton, hatot-hetet, mondjuk, akkor kanyarodjon jobbra. Csak amolyan kitaposott ösvényt talál, de az átvág egy horhoson, ott könnyebben elrejtőzhet. Aztán vagy húsz mérföldnyire az ösvény keresztezi a vasútvonalat, érti? Utána meg rögtön elágazik. Menjen a bal oldali úton, s hamarosan elérkezik egy fogadóhoz, úgy hívják: Zenélő Rinocérosz; egy Filigree nevű családé. Széles e vidéken nincsenek náluk rendesebb népek, s híres állatbarátok. Nyilván befogadják magukat, míg elül a veszedelem. Mondja csak, hogy a Fekete Nell küldte.

– Igazán, nagyon-nagyon kedves – hálálkodott Adrian. – Végtelenül lekötelez.

– Hát ha mink, útonjárók nem segítünk egymáson – mondta filozofikusan Fekete Nell –, akkor igazán nem tudom, melyik ember segítene a másikán.

Adrian tehát megint befogta Rosyt, és istenhozzádót mondott Nellnek.

– Semmi istenhozzád – mondta rejtélyesen az öreg hölgy. – Találkozunk, mi még, ha kopaszon nem, hajasan.

– Hogy tetszik mondani? – kérdezte zavartan Adrian.

– Semmi, csak vicceltem – mondta gúnyosan Fekete Nell. – No, minden jól.

Adrian és Rosy hát felkerekedett a napfényben úszó lápvidéken, s délre el is értek az elágazáshoz, amelyet Fekete Nell említett. Igaza volt; az ösvény enyhén ereszkedett, kanyargott, és sokkal több lehetőséget nyújtott a rejtőzésre, ha netán üldözőik beérnék őket. Egy kis tavacska partján ebédeltek, s a tó vize volt az egyetlen ital, amelyet Adrian Rosynak engedélyezett, az utóbbi nagy bánatára. Ebéd után továbbmentek.

Hamarosan eltűnt a nap a nyugati égen tornyosuló felhőrétegben, s azt aranyra, zöldre, vörösre festette. Bíbor alkonyfény telepedett a lápvidékre, apró denevérek cikáztak az ösvény fölött; ketyegtek, mint megannyi metronóm. Az ösvény most dombhátra tartott, s amikor felkapaszkodtak a dombtetőre, Adrian meglátta odalent a völgyben az ösvényt átszelő fényes

sínpárt.

– Itt vagyunk, Rosy – mondta Adrian. – Mindjárt megérkezünk.

A kordé nyikorgott, csikorgott, ahogy leereszkedtek a völgybe, és amikor a sínpárhoz értek, Rosy óvatosan átlépett rajta. Adrian utasítására lassan húzta a kordét, míg a kerekek egészen a sínig nem értek. Akkor Adrian nekiveselkedett, megemelte a kordét, Rosy meg rászólt, hogy húzza. A kordé felemelkedett, egy pillanatra a sín fölött lebegett, aztán lezötytyent. Akkor ébredt rá Adrian, hogy akárki tervezte a sít, nyilván az a gonosz szándék vezérelte, hogy kordékelepcének szolgáljon, mert a kerekek beékelődtek a sín pár közé, és nem mozdultak se előre, se hátra. Ha Rosy nekifeszült, a kocsirúd vésztióslón nyikorgott, úgyhogy Adrian attól tartott, menten kettétörik. Körülnézett, és a vágánytól nem messze megpillantotta egy korhadtnál talpfa maradványait a fűben. “Pompás emelő!” – gondolta. Rászólt Rosy, hogy maradjon veszteg, elment a talpfáért, s amikor éppen visszaért, meghallotta a közeledő vonat zakatolását.

Annyira elmerült erőfeszítésében, hogy átsegítse a vágányon a kordét, hogy az imént fel sem figyelt a távoli hangokra. Most azonban éles vonatfütty, hatalmas dübörgésszakatolás adta tudtára, hogy nyakukon a vonat. Adriant hirtelen elöntötte a hideg veríték, terhével végigtámolygott a vágányon, s érezte, hogy lüktetnek-csattognak a közeledő vonattól a sínek. Ki kell mozdítania a kordét! Már szinte a sarkában zakatolt-dübörgött a vonat, amikor Adrian a kordé hátuljához botladozott, és beékelte alá a talpfát. Nekiveselkedett és megemelte.

– Húzd, Rosy, húzd! – kiáltotta, és Rosy lépett egyet. A kordé felemelkedett, egy pillanatra megingott, aztán átbukott a sínen, ahogy a vonat üvöltve feltűnt a kanyarban, mint egy tűzokádó sárkány. A kordé biztonságban van, gondolta boldogan Adrian. Megfordult, hogy kiugorjon a sínek közül, de a vonat ugrás közben elkapta, és gonoszul félrepöndörítette. A hangásban kötött ki, véresen és élettelenül, mint egy rongybaba, a vonat meg érzéketlenül továbbogott, ablakaiból villóztak az arany fények, és akár egy elsüvítő meteor, szikraesővel szórta be a tájat. Eldübörgött a messzeségbe, nemsokára már a hangja is elhalt. Adrian pedig véresen, eszméletlenül, kifacsarodott tagokkal hevert a hangásban, és fehér arca csillagpötytyös égre bámult.

A ZENÉLŐ RINOCÉROSZ

AMIKOR ADRIAN KINYITOTTA a szemét, az volt az érzése, hogy vörösen izzó kötőtűkből vetett ágyon fekszik. Egész teste keservesen sajgott, jobb karja béna volt és sebes. Fölötte az égen egészen rendhagyó módon kergetőztek a csillagok, és ez egy kissé meghökkentette, míg rá nem ébredt, hogy a kordéban fekszik, s az lassan halad a sötét úton.

Vajon hogy került oda? – tűnődött Adrian. Végül arra a következtetésre jutott, hogy bizonyára Rosy (a hűséges, okos Rosy!) szedte föl, amint ott hevert sérülten, eszméletlenül, s ő rakta a kordéba. Megpróbált felülni, de kínzó fájdalom sajdukt belé, és Adrian elvesztette eszméletét.

Amikor magához tért, a kordé már állt, és Adrian feje fölött csodálatosképpen egy hatalmas cégtábla terült szét, amin ez állt: Fogadó a ZENÉLŐ RINOCÉROSZ-hoz, alatta pedig egy kis kép, rajta – sajátos együttes! – egy orrszarvú meg egy hárfa. Milyen okos ez a Rosy, gondolta ködösen Adrian, eltalált az úti céljukhoz. Ha Adrian érzékeinek csorbítatlan birtokában van, természetesen rájött volna, hogy Rosy a sikeres életmentés után teljes sebességgel igyekezett ormányiránt az ódon, sörben pácolt fogadó felé. Adrian iszonyú erőfeszítéssel, s meg-megtántorodva, ahogy belényilallt a fájdalom, valahogy lekecmergett az útra. Jobb karja ernyedten csüggött; eltörött egész biztosan. Lábából kiszállt minden erő; tántorgott, akár a részegek. Rosy apró, elégedett sikkantást hallatott, s meglengette fülét. A Zenélő Rinocérosz alacsony, hosszú, favázas épület volt, zsúpteteje akár a félresikerült pástétom kérge. Aranyos fény szűrődött ki a rácsos ablakon. Adrian, cikázva, mint a fecske, átbotaldózott az úton, és nekitámaszkodott a fogadó ajtajának. Megint rátört a rosszullét, és attól félt, elájul, mielőtt bejutna a barátságos fénybe. Megragadta a jókora réz kopogtatót, és mennydörgő indulót vert ki a tölgyfa ajtón, azután rárogyott a kilincsre, s megpróbálta leküzdeni rosszulléte hullámain, amelyek már-már elborították. Közeledő lépteket hallott, félrehúzták a reteszt, és az ajtó kitarult.

A fényben olyan kövér ember állt, amilyet Adrian keveset látott

életében. Ingujban volt, nadrágban, ormótlan nagy, dúsan hímzett posztópapucsán csupa-csupa napraforgó, körömvirág, krizantém és más tarka csoda. Képe kerek volt és pirosposzsgás, mint egy csecsemőé, óriási fejének búbját sápadt aranyhaj halovány koszorúja övezte. Számtalan tokáinak legalsó rétege alatt gigantikus pocak domborodott, hatalmasan, nemesen – mellette a golyvás galamb is girhesnek látszott volna. A kövér ember arckifejezése egy cseppet sem változott, ahogy Adrian rongyos, véres alakjára nézett.

– Jó estét – szólt nyájas, éles fuvolahangon. – Miben lehetek szolgálatára?

– Baleset – motyogta ködösen Adrian. – Elütött a vonat. Rosy odakint van.

A fogadót és a kövér embert elnyelte a feketeség, ahogy Adrian előrezuhant. A kövér ember figyelemre méltó fürgeséggel elkapta estében, vaskos karjával átfogta, s oly könnyedén emelte fel, akár a tollpíhét. Sarkon fordult és betotyogott a fogadóba, hóna alatt vitte Adriant.

Az ajtó óriási, kőpadlós konyhába nyílt; egyik végében tűzhely parázslott, pislogott, visszfénye megvillant a falon függő rézedények végtelen során. A kövér ember lefektette Adriant egy lószőrdíványra, meglazította a gallérját, azután a helyiség túlsó végében álló söntéspulthoz totyogott. Jókora pohárba konyakot töltött, visszament a díványhoz, felemelte Adrian fejét, és az ajka közé kényszerített néhány csepp italt.

Adrian köhögött, krákogott, ám a szeme kinyílt.

– Aha – mondta elégedetten a fuvolahangú kövér ember. Ez igen! No, most szépen, csöndben, nyugton marad, én meg betakarom.

Adrian összehúzott szemmel fürkészte az óriási konyhát, egyik végében a söntéspultot, a másikban az óriási tűzhelyet; a konyak melege átjárta bensejét, és mintha még kínzó fájdalmait is enyhítette volna. A kövér ember csakhamar megjelent, egy óriási, dagadozó dunyhával.

– Ez jó meleg lesz – fuvolázta, és a dunyhát gondosan bedugdosta Adrian körül. – Valódi pehely, libapehely. Ennél nincs is melegebb. Tibetben mindig ilyet viseltem.

Adriannak még szorongatott helyzetében is mosolyoghatnékja támadt, ahogy megképzett előtte a kövér ember a pehelydunyhában.

– Igazán nagyon kedves – mondta Adrian. – Röstellem, hogy ennyi fáradságot okozok.

– Ugyan, ugyan – fuvolázta a kövér ember. – Őszinte örömömre szolgál, drága uram. Igyék még egy csöpp konyakot. – Tartotta Adrian fejét, míg az felhörpintette a maradék italt.

– A konyaknak nincsen párja – jelentette ki a kövér ember. – Mikor Egyiptomban voltam, rendszeresen hozták a bárkák Franciaországból.

– Igazán sajnálom, hogy ezzel is terhelnem kell – mondta Adrian –, de Rosy odakint van.

– Ó, igen – mondta a kövér ember –, el is felejtettem. Pedig épp említette, mielőtt elájult. Milyen feledékeny vagyok, ejnye, ejnye; szegény kicsike! – s ekképp szólván, meglepő fürgeséggel sarkon fordult és az ajtóhoz hömpölygött.

– Ugyanis... – kezdte Adrian, de a kövér ember már eltűnt.

Ezután hosszú csend következett, amit csak Rosy sikkantása tört meg. Örömteljes sikkantás volt, de egészen más hangnemben, mint rendesen. Adrian szívből remélte, hogy jót jelent. Hirtelen felbukkant a kövér ember, rózsás csecsemőarcát ezernyi ráncba húzta a mosoly. Odaszökelte a díványhoz, kezét mintegy imára emelve, szeme ragyogott.

– Elefánt! – turbékolta éles hangján. – Igazi, eleven elefánt! Drága öregem, a világon semmit nem hozhatott volna nekem, aminek jobban örülnék! Nagrapore óta nem volt egyetlen elefantom sem! És képzelje, tetszem neki! Átkarolta a nyakamat az ormányával!

– Ó, igen, Rosy nagyon barátságos – mondta Adrian.

– Emlékszem – mondta álmodozva a kövér ember –, valamikor százegy elefantom volt. Ó, istenem, a régi szép idők... Tigrisvadászat, pompa, ceremónia...

– Végtelenül sajnálom, hogy félbeszakítom – szolt Adrian –, de azt szeretném kérdezni, nem lehetne valahol találni egy orvost? Ugyanis azt hiszem, eltört a karom.

– Drága öregem, amit csak óhajt! – mondta a kövér ember. – Csak maradjon egészen nyugodtan, majd idehozzuk a doktort. Sam mindjárt megjön, és akkor mindent elintézünk. Közben kérhetném azt a kivételes kegyet, hogy a pajtámban elhelyezhessem az elefántját?

– Természetesen – mondta Adrian. – Igazán nagyon kedves.

– Kérem, kérem – szabadkozott a kövér ember –, részemről a szerencse.

– A lánc a kordéban van – mondta Adrian –, és ha esetleg kaphatna valamit enni...?

– Kérem, ne legyen gondja semmire – mondta a kövér ember, és feltartotta kövér mutatóját. – Majd én mindenről gondoskodom.

Kisuhant, és Adrian hallotta, amint odakint éles hangján Rosyhoz beszél. Hamarosan nagy csörgés-zörgés közepette eltűnt a kordé a fogadó mögött, és tíz perc múlva már jött is vissza a kövér ember, lábujjhegyen szökellve a hatalmas, kőpadlós konyhában; olyan volt, mint egy jókora,

rózsaszínű jóindulatgomoly.

– Még egy kis konyakot? – fuvolázta. – Tompítja a fájdalmat.

Jókora adagot loccsantott két pohárba, s az egyiket Adriannak nyújtotta.

– Kedves egészségére, Mr... izé... – mondta Adrian.

A kövér ember elkerekedett szemmel bámult, komikusan, mint egy óriás csecsemő, akinek épp megszúrta a popsiját egy biztosítótű.

– Drága uram – fisztulázta –, hogy én milyen feledékeny vagyok! Hiszen még be sem mutatkoztam. Ez a sok izgalom, az elefánt, meg minden... Peregrine Filigree, szolgálatára. Olyan mélyen meghajolt, amennyire csak a pocakja engedte.

– Adrian Rookwhistle – mondta Adrian, mert nem akart lemaradni udvariasságban –, az ön szolgálatára.

– Pompás – mondta Mr. Filigree –, abszolút pompás. Most már nincs más dolgunk, mint várni, míg Sam hazaér. Véletlenségből nem éhes?

– Egyáltalán nem – rázta fejét Adrian. – Ahhoz nagyon is komiszul érzem magam.

A kövér ember elhatolt egy túlméretezett bőrfotelig, és biztonságosan beleprézelte magát.

– Most pedig meséljen, drága uram – szólott igen ünnepélyesen, összekulcsolva dundi ujjait. – Mielőtt elvesztette az eszméletét, azt mondotta volt, hogy önt leteperte egy fonat. Nomármost, jó tudom, ezen a világon minden lehetséges, ám azért mit sem áhítanék jobban, mint meghallani az eset részleteit.

– Nem fonat volt, hanem vonat – magyarázta Adrian, s elmesélte Mr. Filigree-nek a vágányon esett kalandjait. Melege volt, kábult volt, és a fájdalom mintha nem is őhöz tartozott volna. Azonkívül egy kissé részeg is volt, mivelhog Mr. Filigree nem fukarkodott a konyakkal.

– Sajátságos – mondta Mr. Filigree, ahogy ámulva hallgatta Adrian történetét. – Tökéletesen sajtátságos! Emlékszem, amikor kiadtam a rendeletet a nagy transzszibériai vasútvonal építésére, szüntelen bajaink voltak a farkascordákkal. Nemcsak, hogy megették a pályamunkásokat, de szüntelenül bele is akadtak a sínekbe. Csordaszámra, drága uram.

– Fanta... fantastikus – mondta kissé nehezen tagolva a szót Adrian. – Abszolút... fanatikus.

– Hah! – visított fel hirtelen Mr. Filigree. – Hallga!

Adrian mintha tompa patkódobogást hallott volna az útról.

– Ez Sam lesz! – kiáltott boldogan Mr. Filigree. Felugrott, és végigszökdécselt a konyhán, mint egy elszabadult léggömb. Kinyitotta az ajtót.

– Sam! Sam! – kiabált ki az éjszakába. – Gyere gyorsan, kaptunk egy elefántot! – Azután visszaszökdelt Adrianhoz, és boldogan rámosolygott. – Milyen izgalmas!

Adrian, ki tudja, milyen okból, úgy képzelte, hogy Sam magas, vézna és meglehetősen gyászos személy lesz, ellensúlyozandó Mr. Filigree gömbölyded csecsemőbáját; úgyhogy már-már azon tűnődött, vajon nem volt-e erősebb a konyak, mint gondolta – az ajtón ugyanis egy huszonhároméves-forma karcsú leány sétált be. Még hosszú szoknyája és a vállát burkoló vastag kendő sem leplezhette el alakjának kecsességét. Szív alakú arca volt, helyes, fitos pincsiorra, rövidre nyírt, gesztenyeszín, fürtös haja, s óriási szeme, amelyről Adrian csak később fedezte fel, hogy levélzöldje arannyal pettyezetett. A leány megállt az ajtóban, meglepetten pillantott Adrianra, ő pedig kínos hördüléssel ledobta a pehelydunyhát, és lábra akart vergődni.

– Nem, nem, nem! – fisztulázta kétségbeesetten Mr. Filigree. – Meg ne mozduljon! Sam, ezt a szegény embert elütötte a vonat, és egy csudaszép elefántot hozott nekünk.

A leány lassan lehúzta kesztyűjét, és megindult feléjük. Adrian párás tekintete úgy látta, inkább lebeg, mint jár, de ezt a konyaknak tulajdonította.

– Mi a csudáról beszélsz, apa? – kérdezte a lány.

– Van egy elefántja – mondta diadalmasan Mr. Filigree, mintha ezzel mindent megmagyarázna. – Gondold csak meg, Sam! Valódi elefánt, itt, minálunk!

A leány kurtán, kétségbeesetten felsóhajtott, azután Adrianhoz fordult és kezet nyújtott.

– Samantha Filigree vagyok – mondta, és a mosolyának láttán Adrian, ki tudja mért, a haja tövéig elvörösödött. – Sajnos, apám általában nem elég pontos. Talán lenne szíves pótolni a hézagokat...?

Adrian Mr. Filigree izgatottan emelkedő-süllyedő pocakjára szegezte szemét, és újból elmesélte balesetének hiteles históriáját. Samantha élesen felszisszent, amikor Adrian a történet végére ért, megfordult, és baljós tekintettel nézte végig apját, míg az kuszán, tétován lebegtette kezét, és egyre vörösebb lett.

– És te mit tettél mindezek után? – tudakolta a leány.

– Hogy mit tettem? – kérdezte Mr. Filigree a sértett ártatlanság hangján.

– Mindent, drágám, mindent! Megitattam konyakkal, az elefántot pedig bevittem a pajtába.

– Lehetetlen vagy – sóhajtott Samantha. Itt fekszik ez a szegény fiú, az

is lehet, hogy életveszélyesen megsérült, és te mást sem teszel, csak elefántokról locsogsz.

– Gondoltam, várok, míg hazaérsz, drágám – mondta békítő hangon Mr. Filigree. – Te sokkal jobban értesz az ilyesmihez.

Samantha lesújtó pillantást vetett rá, és Adrianhoz fordult.

– Rögtön hívok orvost. De előbb hadd nézzem, mennyire súlyos a sebesülése.

Ügyesen lehúzta a dunyhát Adrianról, és oly fürgén és személytelenül tapogatta meg a sebesültet, mintha csak egy ürücomb volna. Adrian az ajkába harapott, s hősies igyekezettel némán tűrte a fájdalmat, míg a lány gyengéden végigtapogatta a jobb karját.

– Igen – mondta végül a leány. A tölgyfa fiókosszekrényhez lépett, kihúzott egy fiókot, s elővett egy iszonyú nagy ollót. – A karja eltört, valószínűleg egy bordája is elrepedt, és tele van apróbb zúzódásokkal.

Visszament a díványhoz, értő kézzel forgatva az ollót.

– Kérem szépen – mondta Adrian, idegesen méregetve a villogó pengéket. – Nem gondolja, hogy meg kéne talán várni az orvost...?

– Ne beszéljen számárságokat – mondta hűvösen Samantha. – Le kell szednem magáról a kabátot, míg bele nem dagad a karja. Pokolian fájna, ha megpróbálnám rendesen levenni, úgyhogy azt hiszem, kénytelen lesz feláldozni a kabátját. Azzal igen ügyesen, és Adrian nagy meglepetésére teljesen fájdalommentesen, felvágta a kabátujjat, majd ugyanezt a műveletet elvégezte az ingujjal is.

– Tessék – mondta elégedetten a leány. – Most pedig feküdjön csak nyugodtan, megyek az orvosért.

– Még egy kis konyakot? – javallotta Mr. Filigree. Szemmel láthatólag nem volt ínyére, hogy a lánya túltesz rajta orvostudományban. – Emlékszem, Egyiptomban, mikor a rabszolgák potyogtak le a piramisokról, néha napjában kettő is, mindig konyakkal itattuk őket.

– Neki adhatsz – mondta szigorúan Samantha –, de te maradj csak józan. Félóra múlva itt leszek. – Hűvösen biccentett Adriannak, és kilebegett az éjszakába.

– Biztosíthatóm – mondta Mr. Filigree, és átnyújtott Adriannak egy pohár konyakot –, határozottan biztosíthatom, drága uram, hogy én még soha életemben nem voltam ittas. – Lopva az ajtó felé sandított, és a maga poharába is töltött egy kis konyakot. – A nők... – fuvolázta –, a nők az élet kritikus helyzeteiben hajlamosak elveszteni a fejüket, és olyasmit mondogatnak, amit maguk sem gondolnak komolyan. – Mohón felhörpintette a konyakot. – Az a törékeny természetük – magyarázta

komolyan. – Samantha jó gyermek, de amikor elveszti a fejét, bizony meglehetősen kemény szavakat használ. Ugyebár érti, hogy gondolom?

Adrian úgy vélte, Samantha sokkal kevésbé vesztette el a fejét, mint az apja, de jólneveltsége tiltotta, hogy ezt közölje is, úgyhogy csak komolyan bólogatott. Mr. Filigree megint belepréselte magát karosszékebe, hátradőlt, rózsás képe nyájas mosolyra derült.

– Mindig mondom Samnek – emelte fel intőn az ujját, mindig mondom, ha az ember követi az Írás szavait, nem érheti baj. “Vég magadhoz néhány cseppnyi konyakot vonatbaleset után.” Azt hiszem, Nabukodonozorban van, vagy valami hasonló helyen, csakhogy fájdalom, a nők oly törékenyek mihozzánk, erős férfiakhoz képest...

Mohón belekortyolt poharába, azután gyors pillantást vetett az ajtó felé, majd annyira előrehajolt, amennyire csak a pocakja engedte, és vésztiósól tekintettel meredt Adrianra.

– Észrevette már – kérdezte oly komolyan, hogy a hangja valósággal sivített, mint a denevére –, észrevette-e már, hogy a nők nem emlékeznek a múltra?!

Adrian most már meleg, rózsaszín konyakfelhőben lebegett, és nem tudta teljes figyelemmel követni Mr. Filigree fejtegetését.

– Hottetszett mo... monnani? – kérdezte.

– A nők – ismételte ünnepélyesen Mr. Filigree – nem emlékeznek a múltra.

– Én ahány nőt ismerek, mind emlékszik – mondta Adrian keserűen. – Még hozzá rendszerint a legrémesebb dolgokra.

– Aha! – szólt Mr. Filigree, és megint fenyegetőleg felemelte ujját. – A közelmúltra talán igen, de semmi régebbire.

– Hát mégis... mégis milyen régre emlékezzenek? – kérdezte Adrian. Hátradőlt és lehunyta szemét.

– Hogy milyen régre? Ha az ember nagyon akar – sipított Mr. Filigree –, akármilyen régre visszaemlékezhet! De hát a nők korlátolt értelmi képességei csak megnehezítik a dolgokat.

– Sakugyan? – kérdezte Adrian félálomban.

– Igen – szögezte le Mr. Filigree, és töltött magának még egy kis konyakot. – Még ha emlékeznek is, csupa ostoba, jelentéktelen apróságra, hogy teszem azt, milyen színt hordtak az udvarnál, vagy ki kinek volt a kedvese.

Adrian ezen eltűnődött egy darabig, Mr. Filigree pedig aggódalmasan figyelte.

– Tudja mit mo.... mondok? – kérdezte Adrian, hirtelen kinyitva

szemét. – Halvány fogalmam sincs, miről beszél.

Mr. Filigree keservesen felsóhajtott; számos tokája és terebélyes pocakja valósággal beleremegett.

– Uram, ön nincs magánál – mondta gondterhelten. Holnap, ha jobban lesz, majd mindent elmagyarázok. Most aludjon csak, nemsokára jön az orvos.

– Köszönöm – mondta Adrian. Behunyta szemét, és abban a pillanatban mély, békés álomba merült.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

INDUL A HAJLSZA

ADRIAN FEKÜDT az ágyában, és elégedetten nézte a ragyogó reggeli napfény játékát a tölgygerendás mennyezeten. Egy hete érkezett a Zenélő Rinocéroszba, és ez volt az első reggel, hogy úgy érezte, egészségesen ébred. Érkezése estéjén Samantha elhozta dr. Hunchmouldot, egy kurta, köpcös kis embert, aki úgy lépkedett, mint egy felhúzzható játék, és a lélegzet sípólva tört elő az orrlyukán. Samantha szokott hűvös ügyességével segített, Mr. Filigree szokott tehetetlenségével tiblábolt körülöttük, dr. Hunchmould pedig levetkőztette Adriant, három öltéssel összevarrt egy jókora vágást a combján, bekötözte repedt bordáit, törött karját meg csuklótól könyékig gipszkötésbe rakta. Adrian nem csekély fájdalmat állt ki, és végére ért erejének, mire a doktor végzett valamennyi művelettel. Mr. Filigree boldog volt, hogy végre valami hasznosat cselekedhet; felnyalábolta Adriant, a keskeny lépcsőn felcipelte a vastag zsúptető alatt megbúvó csöpp hálószobába, és lefektette. A következő két naptól alig maradt meg valami Adrian emlékezetében, legfeljebb az, hogy Samantha mintha mindig ott lett volna, felrázta a párnáját, tartotta a fejét, amíg ő hányt egy rózsabimbófűzérrel ékes éjjeliedénybe, hús, enyhítő italokkal itatta, mikor a láza felszökött. Adrian tétován eltűnődött, vajon mikor alhat a lány, hiszen valahányszor kinyitotta a szemét, Samantha mindig ott volt, ült az ágy mellett türelmesen, és nagy figyelemmel kézimunkázott. Most, hogy Adrian már jobban érezte magát, mélységes zavar fogta el a gondolatra, hogy mennyi fáradságot okozott a leánynak. Lábujaival egy hűvösebb pont felé tapogatózott, és megpróbált nyújtózkodni, de mindjárt meg is bánta, mert sajgott, húzódtott az egész teste.

Az ajtó felpattant; Samantha lépett be, tálcán reggelit hozott.

– Jó reggelt – köszönt mosolyogva. – Hogy van?

– Sokkal jobban – mondta Adrian, és elvörösödött, mint mindig, amikor Samantha rászegezte óriási zöld szemét. Voltaképpen azt hiszem, fel is kelhetnék. Roppant sajnálom, hogy már eddig is annyi fáradságot okoztam.

– Szamárság – pattogta Samantha, és Adrian ölébe rakta a tálcát. –

Tessék csak megenni a tojást. Friss; ma reggel hozta apa a faluból.

– Hogy van Rosy? – kérdezte szorongva Adrian.

– Kitűnően – mondta Samantha, és felvonta szemöldökét. – Miért? Talán csodálkozik?

– Általában nem kedveli a nőket – magyarázta Adrian.

– Engem rögtön megszeretett – mondta Samantha –, apát pedig egyszerűen imádja. Azt hiszem, valami elefántfélének nézi.

Szótlanul ült, és nézte, míg Adrian megette a tojást és megitta a teát; azután ügyes kézzel elvette a tálcát, és felrázta Adrian párnáját.

– Ma eljön a doktor és kiszedi a varratokat – mondta Samantha. – Úgyhogy maradjon csak szépen ágyban, majd ő megmondja, mikor kelhet fel.

– Ide hallgasson – mondta Adrian –, el kell mesélnem valamit. Volna öt perce?

– Kissé felhevült, úgy látom – nézte végig Samantha kritikus szemmel.

– Biztos, hogy nincs láza?

– Nem, dehogyan – mondta Adrian – csak... csak valami nem hagy nyugton.

Samantha leült, és ölbe tette a kezét.

– Nos? – kérdezte érdeklődve.

Adrian kezdetben hebegve, de később mind folyékonyabban – hisz Samantha teljes figyelemmel hallgatta, és nem szakította félbe – elmesélte, hogyan örökölte Rosyt, és micsoda iszonyú pusztítás jelezte útjukat végig a vidéken. Arra számított, hogy Samantha tekintetébe szent borzalom költözik, hiszen így is lett volna, ha bárki más ifjú hölgy hallgat végig egy ilyen illetlen történetet – ám mire elbeszélésének végére ért, Samantha belevörösödött az elfojtott nevetésbe, szeme csillogott, ajka meg-megremegett.

– Úgyhogy láthatja, most már egész biztosan köröz a rendőrség – fejezte be Adrian. – Isten tudja, mit csinálnak velem, ha elfognak, és még csak nem is tagadhatok. Ekkora bűnjelet, mint Rosyé, még egy rendőr is észrevesz. Úgyhogy sürgősen el kell jutnom vele a tengerpartra, és megszabadulnom tőle. Amíg itt vagyok, magukat is veszélyeztetem. Azt hiszem, az ilyesmit bűnsegédi bűnrészességnek hívják, vagy így valahogy.

Samantha felkacagott.

– Csudálatos! – kiáltott elragadtatva. – Nem elég, hogy sebesült hős, még körözött bandita is!

– Ez egyáltalán nem vicces – mondta gondterhelten Adrian.

– Nem, gondolom, magának biztosan nem – mondta Samantha, és

megpróbált némi együttérzést erőltetni arcvonásaira. – De én a maga helyében nem aggódnék annyira. Senki sem tudja, hogy ide került, Rosy pedig jó helyen van a pajtában. Majd apával este visszük ki sétáltatni a mezőre, ahol senki se látja. Apa így is jóformán egész nap kint van nála a pajtában. Most épp Rosy körmeit festi aranyra. Nem, maradjon csak nyugton, ne aggódjék. Várjuk meg, mit mond a doktor.

Dr. Hunchmould megérkezett, körülsípolta-szuszogta Adriant, itt megbökte, ott megkocogtatta, kiszedte a varratokat a combjából, aztán csak állt, nézte és a kezét dörzsölgette.

– Nos, ha akar, felkelhet – jelentette ki végül. – De semmi megerőltetés! Könnyű, tápláló étrend, mérsékelt testmozgás.

– Mikor lehet levenni ezt a gipszet? – tudakolta Adrian. – Körülbelül két és fél tonnát nyom.

– Még legalább négy hét – nyilatkozott dr. Hunchmould. Amikor a doktor távozott, Adrian nagy kinnal felöltözött. A térde remegett, egész teste merev volt, de végül sikerült lebotorkálnia a nyikorgó lépcsőn a nagy konyhába, ahol Samantha, vidám, tarka kötényben, épp felülvizsgált számos rézfazekat, amelyekből felettébb ínycsiklandó illatok szálldogáltak.

Adrian megállt a lépcső aljában, és egy percre elnézte a lányt. Nem, nem képzelődött; Samantha valóban lebeg. Éppoly kecses és fürgé mozgású, mint az apja. A tűz fénye megvillant a haján, a színe a rézedényekével vetekedett.

– Helló – mondta Adrian. A lány megfordult és rámosolygott, s ő úgy érezte, csomóra kötötték a gyomrát, és a vér az arcába szökött.

– Helló – mondta Samantha. – Hogy van?

– Kissé bizonytalanul – ismerte be Adrian. – Segíthetnék valamit?

– Nem – mondta a lány. – Gondoljon rá, mit mondott a doktor. Ha akar, kimehet a pajtába, beszélgethet apával és Rosyval.

Adrian nagy vonakodva – nemigen akarózott otthagynia a lányt – kióvakodott a fogadó hátsó ajtaján, végig a macskaköves udvaron, a pajtaig. Odabentről kihallatszott Mr. Filigree éles hangja, amint egyoldalú párbeszédet folytatott Rosyval.

– Azután pedig, tudod drágám – fuvolázta –, elérkeztünk arra a csodálatos bambusztisztásra, és a kellős közepén megpillantottuk a tigrist. Nomármost, én egy igen szép és bátor elefánt hátán ültem. Persze a világért sem akarom azt mondani, hogy akár szépség, akár bátorság tekintetében hozzád fogható lett volna, csak, mondjuk, megközelítőleg. A tigris ugrott, ő meg felemelte az ormányát, ugrás közben elkapta a bestét, és egy csapásra leterítette!

Adrian lenyűgözve hallgatta egy darabig, aztán belépett a pajtába. Rosy az egyik sarokba volt láncolva, mellette óriási kazal édes illatú széna. Előtte hatalmas favályú, színültig, tele karottával, almával, marharépával és más ingyenséggel, Rosy pedig kényesen csipegetett belőle. Mr. Filigree a lábánál kuporgott, fél kezében egy sajtár aranyfesték, a másikkban ecset. Rosy körme aranyosan fénylett a félhomályban. Olyan éles és izgatott örömharsonázással fogadta Adrian megjelenését, hogy Mr. Filigree, aki nem számított a vizitre, hanyatt esett, és kiborította a festéket.

– Helló, Mr. Filigree, helló, Rosy – üdvözölte őket Adrian.

– Drága fiam – sivította Mr. Filigree, és tehetetlenül kapálózott a szénában. – De örülök, hogy látom! Nem lenne szíves egy kicsikét segíteni? Bizonyos eséseknél olyan testhelyzetbe kerülök, hogy nehezen tudok segítség nélkül talpra állni.

Adrian megragadta Mr. Filigree tömzsi kezét, és nekiveselkedett. Mr. Filigree hatalmas zihálás, fújtatás közepette talpra vergődött.

– Hogy tetszik a kicsike? – kérdezte. – Ugye ez az arany köröm nagyon sikkes?

– Határozottan – bólintott Adrian. – Azóta sem volt ilyen elegáns, hogy eljöttünk Fenneltree Hallból.

– Csak az a kár, hogy nincs agyara – panaszolta Mr. Filigree. – Az enyémekeknek mind volt agyara, és mindet átfúrtuk (tökéletesen fájdalommentes eljárás!), és gyémántot, rubintot, ilyesmit illesztettünk bele. Nem is hinné, mennyire emeli az összhatást.

– Így is épp elég kárt tesz, hát még ha agyara volna – vélte Adrian, és megveregette Rosy ormányát, amit az gyengéden a nyaka köré kanyarított. – Hanem maguk ketten olyan jól megvannak, mint testtel a lélek.

– Bizony – fuvalázta izgatottan Mr. Filigree –, igen nagy bennünk az affinitás! Egyáltalán nem lennék meglepve, ha kiderülne, hogy Rosyban egyik kedvenc elefántom, Pu-Ting lelke lakik. Csak egy tigris kellene, mindjárt bebizonyítanám!

– Azt hiszem, tigris nélkül is épp elég bonyolult az élet – mondta Adrian.

– Talán igaza van – hagyta rá Mr. Filigree. – Csak tudja, ez a bizonytalanság annyira bosszant! Pedig milyen pompás fejezet lenne...

Samantha már megmagyarázta Adriannak, hogy Mr. Filigree a lélekvándorlás elméletének buzgó híve, sőt mi több: kis híján valamennyi előző életére pontosan emlékszik. Húsz éve ír egy könyvet régebbi életéről; a mű eddig mintegy negyvennyolc testes kötetre rúg. Meglehetősen csekély a valószínűsége, hogy valaha is befejezi, hiszen jószerivel naponta

eszébe jut egy-egy újabb adalék, amely óhatatlanul újabb fejezetet von maga után.

– Kimondhatatlanul izgalmas volna – merengett Mr. Filigree –, ha Rosytól hitelesített okiratot kaphatnánk amelyben kijelenti, hogy valóban Pu-Ting reinkarnációja...

– Sajnos, ez bajosan fog menni – mondta Adrian.

– Hát nem, sajnos, én is azt hiszem – sóhajtott Mr. Filigree. – No de drága fiam, milyen önző is vagyok én! Csak beszélek itt magának, ahelyett, hogy leültetném. Gyerünk be, igyunk egy pohár konyakot.

Már indult is a ház felé; útját arany festékfoltok jelezték. – Samantha – süvített Mr. Filigree, amint becsörtetett a konyhába. – Ráébredtem, hogy Rosy nem más, mint Pu-Ting! – Elhallgatott, kezét drámailag felemelve, és várta a hatást.

– Igazán? – mosolygott Samantha. – Most már csak egy tigris kell, hogy bizonyítani is tudjuk.

– Épp ezt mondtam én is Adriannak! – örvendezett Mr. Filigree. – Nem ezt mondtam, Adrian? Azt mondtam: “Most aztán nem kell más, csak egy tigris”!

– Én pedig azt mondtam – szólt Adrian, miközben hálásan belesüppedt egy székbe –, én azt mondtam, elég baj nekünk Rosy már így is, hátha még tigrisünk is lenne hozzá.

Samantha odalépett a székhez, és zöld szemével figyelmesen végigmérte Adriant.

– Nincs semmi baja? – kérdezte.

– Nincs. Csak még nem vagyok olyan erős, mint gondoltam.

Samantha Adrian homlokára tette hüvös kezét, Adrian pedig lehunyta szemét, és hőn kívánta, bárcsak az a kéz örökké ott maradna.

– Apa – mondta szigorúan a leány –, már megint agyonizgattad. Hozzál neki egy kis konyakot.

– Hisz épp ez volt a szándékom – jelentette ki méltóságteljesen Mr. Filigree. – Nem igaz, Adrian? Nem azt mondtam épp az előbb: “Menjünk be, és igyunk egy csepp konyakot”?

– Hát akkor ne beszélj, hanem hozd – mondta Samantha.

– Mindjárt kész az ebéd.

Mr. Filigree két jókora poharat teletöltött konyakkal, azután belegyömöszölte magát kedvenc karosszékébe, és nyájas jóindulattal hordozta körül tekintetét.

– Azt hiszem, írok egy fejezetet Rosyról, illetve inkább Rosyról mint Pu-Ting reinkarnációjáról – közölte. – Persze nemigen lehet bizonyítani, de

hát kérdezem: vajon hány tudományos tény lehet? Az ő dolguk, hogy megcáfolják, nem igaz? Különben is írva vagyon Mózes első könyvében: “Több dolgok vannak földön és égen, és van, amit lehet bizonyítani, van, amit nem.”

– Csakugyan – bólintott udvariasan Adrian.

– Én azonban bizonyítani tudom – mondta komolyan Mr. Filigree. – Ha rám néz, talán nem is hinné, hogy egy időben, még hozzá III. Richárd korában, gyertyamártó voltam, és volt egy Tabitha nevű macskám. Vidám, fehérjőszág, gömbölyű, mint a hólabda. Egyszer véletlenül forró viaszta cseppentettem a farkára. Szegénykém, természetesen megperzselődött. Mikor újra kinőtt a szőre, koromfekete volt. Fehér macska, és a farka fekete. És ha hiszi, ha nem, nemrégiben lent vagyok a faluban, és egyszer csak előbukkan egy jókora macska, és amikor meglát, azt sem tudja, hová legyen örömeben, hogy hízelegjen! Egy szemernyi kétség sem férhet hozzá, hogy Tabitha reinkarnációja!

– Valóban? – kérdezte Adrian. Most először villant fel benne némi érdeklődés a téma iránt.

– Bizony – bólogatott Mr. Filigree. – Gyönyörű, nagy, szürke macska, s mint utóbb kiderült, Henry névre hallgat. – De hát ha szürke és Henrynek hívják... – kezdte Adrian. – Ó, a szín bizonyára a korának tulajdonítható – legyintett Mr. Filigree, mintegy elhessegetve ezt a jelentéktelen eltérést. – És jól tudja, milyen buta neveket találunk ki egyesek. Semmi kétségem afelől, hogy ő az én Tabithám. Bőséges tapasztalataim során ez volt az egyik legdöbbenetesebb bizonyíték! Első pillantásra felismert: ez volt a perdöntő tény.

– Annak a ténynek viszont, hogy apa történetesen egy lazacot és egy fél hordó osztrigát cipelt, természetesen semmi köze nem volt a dologhoz! – mondta szárazon Samantha. Három tányérra gőzölgő gulyást mért, s a tányérokat a hosszú deszkaasztalra rakta. – Üljenek már asztalhoz, az isten szerelmére, kihűl az ebéd!

Adrian csak akkor vette észre, hogy iszonyúan éhes, mikor leült. Ínycsiklandó illatot árasztott a gulyás; a tányérjára halmozott sokféle zöldség közül apró, tömzsi galuskák kacsintottak rá; úgy fénylettek, mint megannyi gyöngyszem. Mr. Filigree tovább csiripelt, magyarázta Adriannak, hogyan lehet minden kétséget kizáróan megállapítani, amikor az ember reinkarnálódott lélekkel találkozik, Adrian pedig bólogatott, szabályos időközökben azt mondta: – Ühm – és közben mohón falta a pompás eledelt.

Amikor az utolsó csepp szaftot is kitörölték a tányérjukból, s

mindnyájan elégedetten és jóllakottan dőltek hátra, hangos kopogás hallatszott.

Samantha felállt, az ablakhoz lépett, és kikukkantott a függönyön.

– Adrian! – suttogta. – Gyorsan felmenni! Rendőrség! Adrian lábra vergődött, és tátott szájjal meredt rá.

– Gyorsan! – kiáltott Samantha, és a szeme villogott. – Vigye a tányérját is!

Adrian vakon megragadta tányérját, és feliszkolt a lépcsőn, aztán megállt a fordulóban, és visszafojtott lélegzettel, kalapáló szívvel hallgatózott. A kopogtató megint munkába kezdett odakint; Adriannak úgy rémlett, az ő koporsójára szögezik a fedelet.

– Megyek! – hallotta Samantha vidám, gondtalan hangját, azután nyílt az ajtó, s Adrian visszahúzódott a homályba, és fülelt.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

BÚCSÚ

– JÓ NAPOT KÍVÁNOK. Miss Filigree? – szólt egy mély, érzelemdús hang, amint Samantha ajtót nyitott.

– Igen, én vagyok.

– Hitchbrisket őrmester – mutatkozott be a hang. – Moleshire-i rendőrség. Beszélhetnék kegyeddel néhány szót?

– Természetesen – mondta derűsen Samantha. – Épp most ebédeltünk, de szívesen megkínálnám egy csésze teával.

– Hát ha nem nagy fáradság... – mondta Hitchbrisket őrmester, és követte Samanthát a konyhába.

Csontos görényképe volt, sűrű fekete haját középen nyílegyenesen elválasztotta. Biccentett Mr. Filigree-nek, aki még az asztalnál ült, tátott szájjal, és igyekezett felfogni a szédületes iramban pergő eseményeket.

– Jó napot, uram – mondta az őrmester. – Szép időnk van. – Gyönyörű – derült fel Mr. Filigree.

– Kérem, üljön le, őrmester úr – mondta Samantha, és egy csésze teát tett a hatósági közeg elé. – Miben lehetünk segítségére?

Az őrmester kigombolta zubbonya zsebét, előszedett egy jobb napokat látott noteszt, azután egy ceruzát. A ceruza hegyét gondosan megnyalta, majd megnyalta a hüvelykujját is, és végiglapozta notesztét, imigyen igyekeztén felfrissíteni emlékezetét. Olvasás közben hangtalanul mozgott az ajka.

– A dolog ugyanis úgy áll, kisasszony – kezdte nagy sokára –, hogy mink körözzünk egy bizonyos bűnös egyént, és énnekem az a meglátásom, hogy a kisasszony elősegítheti a nyomozást.

– Nem hinném – mondta szelíden Samantha. – Nemigen ismerünk bűnös egyéneket.

– Mármint a helyzet a következő – mondta Hitchbrisket őrmester, és elvörösödött –, hogy talán a kisasszony tudna útbaigazítást adni az illető egyén kézre kerítéséhez.

– Kérem, nagyon szívesen – mondta Samantha, és kedvesen

rámosolygott az őrmesterre. – Mi igazán mindig örömmel állunk a hatóság rendelkezésére. Apa, ne haragudj, kivinnéd az edényt, míg az őrmester úrral beszélgetek?

– Persze, drágám – fuvolázta Mr. Filigree, és kiballagott a piszkos edénnyel.

– Apám ugyanis – magyarázta suttogva Samantha – rendkívül érzékenylélek, nem szeretném megrémíteni.

– Értem én, kisasszony – bólogatott Hitchbrisket őrmester. – Az az igazság, hogy éppen a kedves édesapja miatt jöttem.

– Ó – sóhajtott rémulten Samantha –, de miért? Mit csinált?

– Á, kérem, semmit, semmit – mondta gyorsan az őrmester. – Nem csinált az öregúr semmit, csak éppen beszélt.

– Sajnos, nem egészen értem – mondta Samantha, és zöld szeme tűnődőn összeszűkült.

– Mert ugyanis a dolog a következőképpen áll – magyarázta az őrmester. – Ezt a bűnös egyént, nevezzük, teszem azt, Mr. X-nek, egy elefánt társaságában látták többfelé megfordulni a környéken.

– Elefánt?! – kérdezte Samantha, és a szeme elkerekedett.

– Az, kérem – bólintott az őrmester. – Elefánt. – Megint belekukkantott a noteszébe és ellenőrizte a tényeket. – Az illető egyén ellen feljelentés érkezett a monkspepperi vadásztársaság részéről, előre megfontolt szándékkal elkövetett súlyos testi sértésből kifolyólag, valamint Fenneltree Hallból, Lord Fenneltree birtokának háborítása és egyéb erőszakos bűncselekmények okából.

– Jóságos ég! – kiáltott fel Samantha. – Mi indíthatta ilyesmire?

– Vajon mi?! – sóhajtott gyászosan Hitchbrisket őrmester. – A bűnöző elme útjai kiszámíthatatlanok, kérem. No de hogy el ne térjünk a tárgytól, az illető egyént errefelé látták, és mivel ma reggel a kegyed édesapja lent járt a faluban, és Bill Plungemusket baromfityényszőnek beszélgetés folyamán kijelentette, miszerint öneki birtokában van egy elefánt, ugyebár, felvetődik a kérdés: vajon több elefánt is tartózkodik a környéken? Ezért aztán, gondoltam, feljönnék ide a kisasszonyhoz a tényálladék tisztázása végett.

Samanthának a torkában dobogott a szíve, de azért sikerült meglepett ábrázatot öltenie.

– Ha jól értettem; az édesapám azt mondta, hogy van egy elefántja?

– Igenis – bólintott rendíthetetlenül Hitchbrisket őrmester. – Már legalábbis Plungemusketnek azt állította. Samantha összevonta a szemöldökét. – Fogalmam sincs, miről beszélhetett. – Azután hirtelen

felderült az arca. Ó, tudom már!

Tőle telhetőleg vidáman felkacagott, felugrott, és kiszólt a konyhába.

– Apa! Gyere be, kérlek, egy percre.

Adrian, aki a lépcsőn hallgatózott, kis híján szívrohamot kapott. Tökéletesen elbűvölte Samantha ügyessége, hogy eltávolította a színről Mr. Filigree-t – és most képes megint behívni, miközben a hatósági közeg még javában ott van! Hisz ez az esztelen vakmerőség teteje!

Mr. Filigree nyájas mosollyal belebegett a szobába, mint egy pufók, jóindulatú kerub.

– Apa – mondta Samantha –, Hitchbrisket őrmester urat módfelett érdeklik az elefántok.

– Igazán? Hiszen ez pompás! – fuvolázta izgatottan Mr. Filigree. – Drága öregem, mennyire örülök, hogy rokonlélekre akadtam! Én is szenvedélyesen vonzódom az elefántokhoz! A magáéit hogy hívják?

– Nekem éppenséggel egy sincs – mondta Hitchbrisket őrmester. – A dolog ugyanis úgy áll...

– Ó, szegény ember! – sópánkodott Mr. Filigree. – Imádja az elefántokat, és nincs neki egy sem! Nekem bezzeg százegy is volt!

– Százegy...? – rebegette elhaló hangon Hitchbrisket őrmester.

– Százegy – bólintott Mr. Filigree, és felemelte tömzsi mutatóujját: – Százegy, kedves barátom, és valamennyi közt Pu-Ting volt a legkülönb. Drága öregem, csak látta volna tigrisvadászat közben! Élvezet volt nézni, mondhatom, felülmúlhatatlan élvezet!

– Khm... igen, uram, bizonyára... – köszörülte torkát Hitchbrisket őrmester. – Tessék mondani, mikor volt önnek az a sok elefántja?

– Nézzük csak – vontá össze szemöldökét Mr. Filigree. Szemmel láthatólag mélységesen igyekezett összpontosítani figyelmét. – Ha jól emlékszem, 1470-ben.

– 1470-ben? – hápogott Hitchbrisket őrmester, és a ceruzája fennakadt a levegőben.

– De az is lehet, hogy 1471-ben – mondta Mr. Filigree. – Sajnos, nem egészen megbízható a memóriám.

– Ugyanis apa egyik régebbi megtestesüléséről van szó magyarázta kedvesen Samantha.

– Ehm... khm... meg... megtestesülés – bólogatott Hitchbrisket őrmester. – Ahá...

– Igen, Nagarapore-ban – mondta Mr. Filigree komolyan. – Az volt csak az érdekes élet! Még ha nem nézem az elefántokat meg a tigrisvadászatokat, csak azt, ahogy évente a saját súlyomnak megfelelő

arannyal és drágakővel halmoztak el... Igazán felettébb érdekes volt!

Hitchbrisket őrmester becsukta noteszét, és a ceruzával egyetemben zsebre vágta.

Valóban nagyon érdekes, uram – mondta, és felállt. – Igazán érdekes. Hát én nem is zavarok tovább.

– Kérem, őrmester úr – szólott Samantha –, amint bármit megtudunk, rögtön értesítjük.

– Nagyon köszönöm, kisasszony – nézett a szemébe az őrmester.

– Ó, nem tesz semmit – mondta búbájosan Samantha. – Az ember igyekszik segíteni a hatóságoknak.

– Hát akkor én búcsúszom. Viszontlátásra, uram, jó napot, kisasszony – mondta Hitchbrisket őrmester, és kikullogott.

Samantha becsukta az ajtót, és nekitámaszkodott. Ajkáról a megkönnyebbülés sóhaja tört fel.

– 1471-ben volt – mondta hirtelen Mr. Filigree. – Most már biztos. Eredj, hívd vissza.

– Nem fontos, már megtudott mindent, amire kíváncsi volt – mondta Samantha. – De igazán, apa, légy szíves, ne mesélj mindenfélét a faluban!

– Ez nem mese – mondta komoran Mr. Filigree.

– Tudom, tudom – hagyta rá Samantha –, csak épp a falusiak nem hisznek a lélekvándorlásban, úgyhogy egy kicsit furcsállják a dolgot. Nagyon szépen kérlek, ígérd meg, hogy nem fogsz többet elefántokról meg más effélékről mesélni!

– Ahogy akarod, drágám – sóhajtott Mr. Filigree. – Talán igazad van.

– Persze hogy igazam van – mondta Samantha. – Egy szép napon még nagy bajba keveredsz.

A lépcsőhöz ment és felnézett. – Lejöhet, Adrian – szólt fel. – Elment már.

Adrian lejött, és közben a homlokát törölgette a zsebkendőjével.

– Maga csodálatos volt – mondta. – Azt hittem, menten szörnyethalok, ahogy hallgattam.

– Apát illeti a dicséret – mondta szárazon Samantha. – Még szerencse, hogy Indiában is járt a lelke.

– De hát ebből is láthatja, hogy igazam volt – mondta Adrian. – Abban, amit reggel mondtam. Veszélybe keverem magukat, és maga is csak tetézte a dolgot ezekkel a hazugságokkal.

– Szamárság – legyintett Samantha. – Senki sem tudja meg, hogy maga itt van.

– Előbb-utóbb rájönnek – mondta Adrian. – Akkor pedig maguk is nyakig lesznek a bajban, és azt igazán nem szeretném.

– Ejnye, hagyja már abba – szólt rá Samantha. – Micsoda buta beszéd! Nincs még olyan jól, hogy útnak indulhatna, és négy hét, míg leveheti a karjáról a gipszet. Legokosabb, ha békén marad, míg egészen rendbe nem jön.

– Megígéri, hogy elenged, ha jobban érzem magam? – kérdezte Adrian. Samantha zöld szemével fura pillantást vetett rá.

– Ha jobban érzi magát, és menni akar, én nem tartóztathatom.

– Nem arról van szó, hogy én menni akarok – hebegte Adrian. – Csak nem akarom bajba keverni magát, sem az édesapját, erről van szó...

– No majd meglátjuk – mondta Samantha. – És mivel annyira szeretne segíteni, hát jöjjön és törölgessen, míg én mosogatok.

A következő két hét valóságos lidércnyomás volt Adriannak. Valahányszor Mr. Filigree lement a faluba bevásárolni, mindig arra számított, hogy házigazdája egy csapat nyájas rendőr kíséretében tér vissza, akiket meghívott, hogy bemutassa nekik Rosyt. Éjjel álmatlanul forgolódott, és elképzelte, amint Samanthát letartóztatják bűnsegédi bűnrészességért, és óriási, komor tömlöcbe vetik, ahol nyirkos zárkában fog sínylődni, míg rézszínű haja őszbe nem vegyül, s elpusztul magányosan és nyomorúságosan. Hogy őrá magára valóban ráhúzhatják a vizes lepedőt, az egyáltalán nem zavarta. Samantha a tömlőcben – ez a gondolat kísértette, hogy álmából is felriadt rá, és kiverte a hideg veríték. Mert Adrian természetesen heves szerelemre lobbant a leány iránt. Ez persze újabb problémát jelentett agyongyötört lelkének. Hiszen még ha történetesen volna is mersze megvallani hő érzelmeit, hogyan környékezhette meg egy bűnöző (még hozzá egy veszedelmes elefánt társaságában szökésben levő és körözött bűnöző) házassági ajánlattal egy ilyen leányt, mint Samantha?

Végül nem állhatta tovább. Egyik nap korán lement, és a konyhában bukkant rá Samanthára, amint épp reggelit készített; a haja úgy fénylett, mint a frissen vert rézpénz.

– Jó reggelt – köszöntötte mosolyogva a leány. – Mindjárt kész a reggeli.

– Samantha, beszélnem kell magával – mondta eltökélten Adrian. A leány megfordult, és tűnődő pillantást vetett rá. A napfény megvilágította arcát, szemében apró aranypontok csillogtak-villogtak. Adrian nagyot nyelt, és érezte, amint eltökéltsége elpárolog. Hogyan is hagyhatna el egy ilyen gyönyörű, imádandó teremtetst?!

– Ide figyeljen – ismételte makacsul –, beszélnem kell magával.
– Ejnye, ejnye – mosolygott gúnyosan Samantha –, miért vagyunk ilyen zordak ma reggel?

– Elhatároztam – mondta Adrian eltökéltnak és férfiasnak szánt hangon –, elhatároztam, hogy ma este elmegyek. Samantha szeme tágra nyílt. – Ma este? – kérdezte. – Hát, maga tudja, mit csinál.

S azzal teljes figyelmét megint a serpenyőnek szentelte, amelyben, akár a miniatűr napok, ragyogtak a tükörtojások.

– Nem mintha én el akarnék menni – hebegte kétségbeesetten Adrian –, de minél tovább maradok, annál nagyobb a veszély, hogy rám találják. Ezt be kell látnia!

– Drága uram – mondta hidegen Samantha, még akkor is háttal, mert csak a tűzhellyel foglalatostkodott –, nekem igazán semmi közöm hozzá.

– Értse meg – rimázkodott szerencsétlenül Adrian. – Valahogyan szabadulnom kell Rosytól. Ha nem tudok megszabadulni tőle, akkor rájönnek, hogy én voltam az az ember a vadászaton, meg a kastélyban, meg minden; és egyetlen lehetőségem van, hogy megszabaduljak tőle: ha lejutok vele a tengerpartra.

– Tudja-e, mi az a kísérő szellem? – tudakolta Samantha.

– Kísérő szellem? Nem. Mi az?

– Boszorkányoknak volt valamikor – magyarázta Samantha. – Olyan teremtmény, amely mindenhova követte őket, és néha elvégezte helyettük a piszkos munkát. Macskák, meg effélék. Hát énszerintem Rosy a maga kísérő szelleme. A boszorkányok, ha valakit nem állhattak, kísérő szellemet uszítottak a nyomába, és akárhová ment az illető, mindenhol egy fekete kutya volt a sarkában, vagy egy kis majom, vagy hasonló.

– Milyen érdekes! – mondta Adrian.

– És a végén az illető szépen belebolondult! – mondta vidáman Samantha. – Ezért gondolom, hogy Rosy a maga kísérő szelleme. A bácsikája bizonyára fekete mágiával is foglalkozott ráérő idejében.

– Hát én pedig lerázom ezt a kísérő szellemet, ha addig élek is – mondta eltökélten Adrian.

Samantha földhöz vágott egy kanalat, és megpördült, hogy szembenézzen Adriannal. Szeme nagyobb és zöldebb volt, mint valaha, és csak úgy szikráztak benne az arany pöttyök.

– Maga... – pihegte, és egészen belevörösödött a dühbe maga aljas!

– De hát... de hát... mit vétettem? – hebegte Adrian. Egészen elkábult a rendszerint annyira nyugodt Samantha váratlan dühkitörésétől.

– Nem hagyta magára Rosyt a nagybátyja? – kérdezte Samantha.

- De igen.
- Nem hagyott magára pénzt, hogy gondoskodják róla?
- De igen.
- Nem a nagybátyja volt az utolsó élő rokona?
- De igen.

– Hát akkor, ha szigorúan vesszük, Rosy is a rokona, és egyáltalában nincs joga túladni rajta, mint valami kiszolgált kredencen! Maga igenis aljas!

Adrian csak állt, tátva maradt a szája, és valóságos ködön át bámult Samanthára.

– Én nem bánom – folytatta a leány. Levette köténytét és egy székre hajította. – Csak csinálja, amit jónak lát. Ha maga szerint helyes, hogy a rokonát eladja rabszolgának, akkor minél előbb tisztul a szemem elől, annál jobb.

Sarkon fordult és kifutott a konyhából, fel a lépcsőn. Adrian hallotta, amint odafent bevágódik a leány szobájának ajtaja. Ő meg csak állt kábán, míg az odaégett tükrötörés orrfacsaró szaga magához nem térítette, elhúzta hát a tűzről a serpenyőt, és közben alaposan megégette a kezét.

Mr. Filigree betotyogott a házba, és értő orral szimatolt a levegőbe.

– Ahá – mondta, és megnyalta a szája szélét. – Kész a reggeli.

– Ha reggelizni akar, alighanem kénytelen lesz kiszolgálni magát – szólt ridegen Adrian. – Samantha felment, és bezárkózott a szobájába.

– Istenem – mondta filozofikusan Mr. Filigree –, az ilyesmi előfordul, drága fiam. Előfordul.

– Mi fordul elő? – kérdezte mérgesen Adrian.

– Mindenféle – intett téován Mr. Filigree. – Zsörtölődés, perpatvar, cserfelés, égi háború. Villám és mennydörgés.

– Hát pedig énám senki ne mennydörögjön! – jelentette ki Adrian. – Én megyek.

– Nézzük csak – kukkantott Mr. Filigree a serpenyőbe, nézzük csak. Mintha ez a tojás elégett volna...

– De el ám, és erről is a kedves lánya tehet – mondta Adrian.

– Semmi kétség, semmi kétség. Ám mintha itt lappangana egy – mondta Mr. Filigree, és tömzsi ujját rászegezte a szóban forgó alanyra –, amelyik ép bőrrel menekült a katasztrófából. Akarná esetleg megosztani velem?

– Nem – mondta Adrian. – Én pakolok.

Fél karral csomagolni a vártnál nehezebbnek bizonyult, de azért valahogy behányta a holmiját. Még akkor is forrt benne a düh Samantha kitörése miatt, amit egészen illetlennek minősített. Végére ő csakis

Samantha érdekében akar szabadulni Rosytól; vagy talán nem? Hisz ő csak Samantha érdekét tartja szem előtt, és erre az a lány úgy viselkedik, mintha Adrian holmi elvetemült tömeggyilkos volna. No de majd ő megmutatja....!

Mérhetetlen bosszúságára rájött: begipszelt karral nem tudja befogni Rosyt, úgyhogy kénytelen volt Mr. Filigree segítségéért folyamodni.

– Azon tűnődöm – mondta Mr. Filigree, miközben szorosabbra húzta a kordét és a Rosy gömbölyded idomait összefűző szíjakat –, azon tűnődöm, vajon helyesen cselekszik-e, drága fiam?

– Ne kezdje most maga – mondta Adrian. – Eleget hallgattam már Samanthától.

– Hát én csak úgy gondoltam – mondta Mr. Filigree bűnbánóan –, én igazán nem akarok semmibe beleszólni, de az az érzésem, némi nehézséget okoz majd, ha be- és ki akarja fogni Rosyt.

– Majd segít, valaki – felelte Adrian.

Amikor elkészültek, Adrian egy pillanatig tétozott. Mr. Filigree aggódalmasan méregette nagy, kék szemével.

– Hát akkor – mondta végül erőltetett vidámsággal Adrian –, kész a kocsi, mehet!

– Nem akarna... khm... nem akarná elköszönni Samanthától? – sipította Mr. Filigree.

E pillanatban Adrian mit sem óhajtott kevésbé, mint Samanthát látni, de Mr. Filigree olyan rimánkodó tekintetet vetett rá, mint egy óriás csecsemő, amint a cumijáért esdekel, úgyhogy nem volt szíve megtagadni a kérést. Visszacörtetett a Zenélő Rinocéroszba, és feltrappogott a lépcsőn. Samantha ajtaja előtt megállt és megköszönte a torkát.

– Samantha – szólt be szilárd, kérlelhetetlen hangon. – Samantha, én vagyok az, Adrian.

– Egy pillanatig sem hittem, hogy Rosy – hallatszott Samantha hangja az ajtó mögül.

– Én most megyek – jelentette ki Adrian, és lendületes mozdulattal igyekezett jelezni az iszonyatos távolságot, amelyet a nap folyamán megtenni szándékozik. – Csak el akartam köszönni.

– Isten áldja – mondta nyájasan Samantha.

– Köszönöm a fáradságát – mondta Adrian.

– Szóra sem érdemes – mondta Samantha. – Valahányszor elgázolja a vonat, és történetesen épp itt van a közelben, csak nézzen be nyugodtan.

– Igen. Hát akkor én megyek – mondta Adrian. Az ajtó mögött csend volt.

– Azért megyek ilyen korán – mondta emelt hangon Adrian –, mert messzire kell még ma jutnom.

– Igazán nagyon szeretném, ha nem ordítogna az ajtóm előtt – mondta Samantha.

– Hát én megyek – mondta Adrian.

– Hogyne – szólt legmézesebb hangján Samantha –, siessen csak, mert még elkésik a rabszolgapiacról.

Adrian fuldoklott dühében a méltánytalan megjegyzés hallatán. Ledübörgött a lépcsőn, kicsörtetett a pajtába.

– Isten vele, Mr. Filigree – mondta. – Igazán végtelenül hálás vagyok mindenért, amit értem tett. Remélem, találkozunk még.

– Egész biztosan – mondta Mr. Filigree komolyan. – Ez egyszerűen elkerülhetetlen, drága fiam. Csak valami különös ismertetőjelről kell gondoskodnunk, mert tegyük fel, én például cserebogár leszek, maga meg miniszterelnök. Ismertetőjel nélkül pedig biztosan elkerüljük egymást. Elég egy vigyázatlan mozdulat, miközben én ott mászkok az állampapírokon, és helyrehozhatatlan kárt tesz bennem. Úgyhogy ha eljövendő életünkben találkozunk, én csak annyit mondok: “Emlékszik a Zenélő Rinocéroszra?”, maga meg elég ha ennyit válaszol: “Hogyne emlékeznék.”

Adrian már-már megjegyezte, hogy Mr. Filigree bajosan kérdezhetné, emlékszik-e a Zenélő Rinocéroszra, abban a valószínűtlen esetben, ha mint cserebogár állampapírokon mászna, ám úgy érezte, ezzel csak késleltetné indulását; biccentett hát, megfogta Rosy meleg, érdes tapintású fülét, és útra ösztökölte.

Vagy százméternyire megállt az úton és visszanézett. A Zenélő Rinocérosz úgy gubbasztott a zsúpfedél alatt, mint egy fekete-fehér teknősbéka. Adrian úgy vélte, valami mozdul Samantha ablakában, de nem volt benne biztos. Felsőhajtott, megragadta Rosy fülét, és tovább baktatott.

TIZENHARMADIK FEJEZET

TENGERI UTAZÁS

AZ ELKÖVETKEZŐ HÉTEN Adrian úgy érezte, ez életének eddig legkomiszabb időszaka. Éjjel mentek, nappal bújtak már ez is meglehetősen komisz dolog volt, de mindez gyerekjáték ahhoz képest, hogy ki és be kellett fogni Rosyt. Borzasztóan hiányzott Samantha is, és Adrian átlag tízpercenként keservesen szánta-bánta, hogy otthagya a Zenélő Rinocéroszt.

Végül már nem állhatta tovább a gipszkötést, úgyhogy gondosan megbéklyózta Rosyt az erdőben, jókora adag abrakot tett elébe, ő maga pedig a legközelebbi város felé vette útját. Addig kérdezősködött, míg egy doktorra nem talált, aki hajlandó volt lehántani a gipszet a karjáról.

Hősünk úgy érezte, irtózatosságtól szabadult. Merev volt ugyan a karja, de amikor megmozgatta, nem fájt, és tudta, hogy a törés összeforrt. Visszasietett az erdőbe, Rosyhoz, és amikor ezer színben játsza leszállt a nap, folytatták útjukat.

A virradat göröngyös ösvényen találta őket. Az út hegyháton át vezetett, sűrűn lepték a bokrétás csákóra emlékeztető istácbokrok, valóságos virágözön. Aztán elértek a hegyfokra, egy meredek sziklaszirt peremére, s alattuk kitérült a tenger. Reszketve csillámlott rajta a reggeli fény, buzgón sustorgott a víz a parti kavicsokon. Itt ugyan aligha lehet elrejteni Rosyt; mérföldekre sehol egy fa, de Adrian szívét mégis boldogság töltötte el: úgy érezte, elég messzire került már Fenneltree Halltól meg a Zenélő Rinocérosztól. Itt nyilván biztonságban lesznek. S ahogy istácszirmok puha ágán szendergett, azon tűnődött, mi legyen a következő lépés. Ha a sziklafal mentén megy tovább, előbb-utóbb elér egy tengerparti városhoz, s ott minden bizonnyal talál cirkuszt vagy más hasonló intézményt, amely hajlandó elfogadni Rosyt meg az örökségét. Épp mély, nyugodt álomba merült, amikor valaki éles hangon elkiáltotta magát: – Hahó! –, mire Adrian úgy szökött fel, mintha puskalövést hallott volna, és vadul sarkon fordult. Az istácbokrok sűrűjéből pihegve, és nyájasan integetve, Fekete Nell totyogott feléje.

– Hahó! – huhogta, és barátságosan rávigyorgott. – Hát mégis

találkoztunk.

– Helló! – mondta Adrian meglepetten. – Hát kegyed mit csinál itt?

– Pillanat – pihegte Fekete Nell –, hadd szusszanok egyet... – Leült, és egy-két pillanatig vadul legyezte magát. – Nem valami jól rejtette el Rosyt – mondta aztán szemrehányón. – Odaát áll a kocsim, s már messziről megláttam, amint az égre magasodik. Sziklának néztem, míg meg nem mozdult.

– Azt hittem, itt aránylag biztonságban vagyunk – mondta Adrian, és aggodalmasan körülnézett.

– Hova készülnek? – kérdezte Fekete Nell.

– Igazából nem is tudom – vallotta be Adrian. – Gondoltam, megyünk egy darabig a parton, míg városhoz nem érünk, ott aztán csak akad valami cirkuszféle, ami elvállalná Rosyt.

– Hümm – mondta Fekete Nell. Elővette pipáját és rágyújtott. – Ismerős errefelé?

– Nemigen – ismerte be Adrian.

– Hát akkor hallgasson rám – mondta Fekete Nell, és előre mutatott a pipája szárával. – Errefelé igyekezzon. Erre Sploshport-on-Solentbe jut. Egészen kedves kis hely, a maga módján, s onnan indul a komp át az Osztriga-szigetre.

– De hát mit keressek én egy szigeten? – kérdezte Adrian. – Különben is felveszik Rosyt a kompra?

– Hallgasson és figyeljen rám – intette Fekete Nell. – A sziget kedvelt üdülőhely. Van ott minden, vidám park meg efféle, s ha egyáltalán akad cirkusz a környéken, az odaát lesz. Csak ott szabadulhat meg Rosytól. Hogy a kompra fölveszik-e? Hát mit gondol, a cirkuszok hogy kerülnek át a szigetre?

– Csakugyan – mondta alázatosan Adrian. – Erre nem is gondoltam.

– No, ha most jól kilép, még idejében Sploshportba ér, mire indul az esti komp. Aztán ha átér, keresse fel egy barátomat, Ethelbert Cleepet.

– Ethel-bert C-l-e-e-p? – kérdezte hitetlenül Adrian.

– A nevről senki sem tehet – mondta szigorúan Fekete Nell. – Végtére Rookwhistle-nél is hallottam már szebb nevet.

– Ez igaz – ismerte be Adrian. – No és ha elmentem a barátjához, mit csináljak?

– Mesélje el neki az egész históriát, mondja, hogy én küldtem, és fogadja meg a tanácsát – jelentette ki Fekete Nell.

– Igazán nagyon kedves – mondta Adrian.

– Egyébként hogy boldogult a Zenélő Rinocéroszban? – kérdezte Fekete

Nell, és fürkész tekintetet vetett Adrianra.

– Elragadóak voltak – mondta Adrian, és kissé elvörösödött. – Abszolút elbűvölő emberek.

– Kivált Samantha, mi? – kérdezte Fekete Nell. – Vagy maga szerint ő is csak amolyan ugrifüles csitri?

– Ugrifüles! – hördült fel Adrian. – Csitri?! Samantha?! Hiszen ő a leg... a világon a leg...

– Jó, jó – legyintett Fekete Nell, és kifújt egy hatalmas füstgomolyt. – Hiszen értem én. De ha azt a kompot el is akarja érni, jó lesz, ha indul.

Feltápászkodott, gyengéden megveregette Rosy ormányát, és Adrianra vigyorgott.

– Még látjuk egymást. Adja át üdvözetemet Ethelbertnek mondta, és visszakapaszkodott a dombháton, mint valami apró, szívós vakondok.

Adrian gyorsan befogta Rosyt, azután továbbmentek a göröngyös ösvényen, a dombokon, míg a kanyargós, emelkedőereszkedő ösvény egy becsületes útba nem torkollott. Hamarosan házakhoz értek, a házak egyre sokasodtak, s Adrian és Rosy egyszer csak Sploshport-on-Solentben lelte magát. Adrian első pillantásra felismerte, mi a különbség, méghozzá jókora különbség Sploshport meg a nagyváros között. Itt, hála a sok-sok évi tapasztalatnak, lovak is, emberek is megszokták már a város kellős közepén a mindenféle fura szerzet sajátos felvonulását. Egyetlen fej nem fordult utánuk, ahogy Adrian és Rosy végigbaktatott az utcán; a szekereket, hintókat húzó lovak valósággal keresztülnéztek rajtuk. Adrian néhányszor megállt, és az utat tudakolta, s hamarosan lent voltak a kikötőben, és megpillantották a Sploshport Királynőjét: ahogy kötélén himbálózott, olyan volt, mint egy óriás csótány, a hajókerék lapátjai csapdosták a vizet, s a komp higgadtan, méltóságteljesen ringott az alkonyi fényben. A zöldarany hajókéményből előbodorodó fekete füst közeli indulással fenyegetett; a hajópallón fel-alá szaladgáltak, a fedélzeten nyüzsgöttek az utasok. Adrian egy lámpaoszlophoz béklyózta Rosyt, és átvergődött a tömegen, míg egy vén tengeri medvéhez nem ért, aki egy kikötőcölöpön üldögélt, és bávatag tekintettel, mérsékelt lelkesedésről tanúskodó pózban bagót rágott.

– Kérem szépen – szólította meg Adrian –, szeretnék átmenni a kompon, és van egy elefántom meg egy kordém. Kivel kell kapcsolatba lépnem?

Az őrlő állkapocs megállt, a tengeri medve jó darabig fontolgatta a kérdést.

– Velem nem – mondta nagy sokára.

- Azt látom – felelte Adrian. – De úgy gondoltam, esetleg útbaigazíthat.
- A tengeri medve megint rágott egy darabig, azután megint abbahagyta.
- Elefánt – mondta rekedten –, az darabáru.
- Csakugyan? – kérdezte Adrian.

– Darabáru a kapitány vagy az első tiszt dolga – közölte a tengeri medve, és szemmel láthatólag annyira kimerítette a külvilággal való rövidke kapcsolat, hogy újabb bagórágó transzba esett.

Adrian felverekedte magát a hajópallón, a Sploshport Királynője fedélzetére. Ide-oda lökte, nyomta, taszigálta számos több gyermekes család – ahol is kivétel nélkül valamennyi gyermek kiváltképp éles peremű homokozóvdörökkel és lapátokkal volt állig fölfegyverkezve –, ám végül mégiscsak meglegelte a parancsnoki hídra vezető hágcsót. Gyorsan felszaladt, egyenesen egy lefelé igyekvő személybe. Talán nem volt épp szerencsés eset, hogy amikor sűrű mentegetőzés közepette talpra segítette az elgázolt személyt, kiderült, hogy az nem más, mint a Sploshport Királynőjének kapitánya. Apró, tojásdad emberke volt, úgy kipitykézve arannyal, hogy alig látszott alatta az egyenruhája. Ásóforma szürke szakállat hordott, és úgy zizegett körülötte az energia, mint egy különlegesen gonosz indulatú méhraj. Leporolta magát, majd lassan, tetőtől talpig végigmérte Adriant, szemmel láthatólag kannibálérdeklődéssel.

– Amennyiben ezt zendülési kísérletnek kell tekintenem mondta lassan és kimérten –, önnek vélhetőleg van valamelyes mentsége; ám legyen szabad rámutatnom, fiatalember, hogy tartós és meleg barátságnak aligha képezheti alapját, ha valakit felöklelnék és letipornak.

– Végtelenül sajnálom – rebegte Adrian –, de azt hittem, ön épp indulni akar, én pedig sietek. Van ugyanis egy elefántom meg egy kordém, amit át szeretnék vinni az ön hajóján, ha lehetséges.

A kapitány lepöccintett egyenruhájáról egy porszemet, s újólag szemügyre vette Adriant.

– Feltehetőleg hálásnak kell lennem – sóhajtott –, hogy nem az elefántot küldte fel hozzám. Hol van az állat?

- Odalent a parton – mondta Adrian.
- A viteldíj öt font öt shilling – közölte a kapitány.
- Rendben – mondta Adrian. – Csak átvigyenek.

PARTRASZÁLLÁS

ADRIAN LEGNAGYOBB MEGLEPETÉSÉRE módfelett élvezte rövid útjukat a Sploshport Királynője fedélzetén. Rosyt alaposan odabéklyózta egy erős acélcölöphöz, és viszonylag biztos volt benne, hogy nem okoz galibát. Ő maga lement az étterembe, mindkettejüknek vett egy fél liter sört, Rosynak néhány zsömlét, magának szendvicset, s miközben falatoztak, Adrian a korlátra könyökölt, és csodálta a naplementét. Ahogy az alkonyi fény kisimította a hullámokat, olyan volt a víz, mintha mennybéli rőfös göngyölne ki a pulton véghetetlen selymeket.

Rosy szokásos kiegyensúlyozottságával vette tudomásul az új élményt. Kezdetben nagy érdeklődést tanúsított a tenger iránt; valószínűleg azért, gondolta Adrian, mert ennyi folyadék látványából azt a következtetést vonta le, hogy ez mind iható, és minden biztonnal be is lehet rugni tőle. Amikor azonban rájött, hogy a nedű a fedélzetről nem érhető el, felhagyott ötletével, és félig lehunytt szemmel békésen himbálózott.

Mire átértek az Osztriga-szigetre, már egészen besötétedett. Rosy és Adrian partra szálltak, azután végigballagtak a város keskeny, macskaköves utcáin, csak olykor-olykor álltak meg, hogy útbaigazítást kérjenek egy-egy járókelőtől. Az út végül kivitte őket a városból, homokdűnéken át, s a dűnék kellős közepén, mint sajátos hordalék, felbukkant előttük egy kicsiny kunyhó: viharvert pallókból, fadarabokból eskábálták össze, amelyeket nyilván a tenger vetett partra az idők folyamán. Fény kandikált az ablakból, és a tenger sóhaján túl Adrian felé lebegett egy gyakorlatlan kézben megszólaló szaxofon hangja, amint – Adrian nagy nehezen ismerte csak fel – azt pötyögte: “Rózsám piros-piros-piros.” A szélrózsa minden irányában csak dűnék és dűnék, más emberi településnek sehol semmi nyoma, úgyhogy Adrian arra a következtetésre jutott, hogy alighanem ez lesz Ethelbert Cleep háza. Átcsikorogtak a homokon, s Adrian megkopogtatta az ajtót. A szaxofon utolsót hördült, mint egy sebzett bika, azután elnémult. Egy pillanat elteltével léptek közeledtek az ajtóhoz.

– Barbárok! – kiáltott egy hang. – Nyomorult nyárspolgárok, piha! Mit

tudtok ti a művészetről! Rám töritek az ajtót gyakorlás közben. Ki az? KI AZ?

Adrian megköszörülte a torkát.

– Adrian Rookwhistle – kiáltotta.

– Jól hallom? Adrian? – kérdezte a hang az ajtó mögül. – Fiú?!

Az ajtó felpattant, s a küszöbön egy icipici kis ember állt, akkorka, mint egy veréb. Adrian dermedten bámulta. Hosszú, vastag, mustársárga kardigán volt az emberkén, majd a térdéig lógott, s óriási, ragyogó, domborműves aranygombokkal nyakig csukódott; gyöngyszürke bársonynadrág, és sajátos rajzú fekete-fehér cipő egészíté ki öltözkését. Szalmaszín hajkoronája viharos szélfúttá szénakazalra emlékeztetett; s akkora gyöngyös fülönfüggőt, mint amilyen a füléből csüggött, Adrian még nem látott soha. Keskeny, sápadt arcában óriási, fekete, ravasz és pilleként rebbenő szempár sötétlett.

A jelenség kihívóan az ajtófélfának dőlt, és szemügyre vette Adriant.

– Tündérfiú – szólalt meg nagy sokára –, mit mondottál volt, mi légyen a neved?

– Adrian. Adrian Rookwhistle. Fekete Nell küldött önhöz.

– Ah, drága Fekete Nell – imígy a jelenés. – Ama ritka női lények egyike, kik felfogják, mit óhajt hön a férfiszív...

– Ön Ethelbert Cleep? – kérdezte Adrian.

– Személyesen – felelte hetykén Ethelbert. – Barátaimnak röviden: Ethel. Ám miért is engedlek itt álldogálni, hisz csontodig hatol a metsző északi szél! Jer beljebb, jer!

– Igen, csak itt van Rosy is – mondta Adrian.

– Rosy?! – hördült fel Cleep. – Hogy értsem ezt? Olyan ízlésficamra vetemedtél, hogy nőt hoztál magaddal?!

– Nem – mondta Adrian, és a homokdűnék felé mutatott. – Ez itt Rosy.

Ethelbert Cleep kikukkantott az ajtón, s e pillanatban a makulátlan modorú Rosy felemelte ormányát, és szokott szoprán trombitaszavát hallatta. Egyidejűleg Ethelbert Cleep is megeresztett egy, a Rosyéval kis híján azonos hangszínű sikolyt, és fedezékbe vonult.

– Ez... – suttogta – ... ez micsoda?...

– Ez Rosy – mondta Adrian. – Az elefantom.

Ethelbert Cleep keblére szorította gyűrűkkel borított törékeny kezét, mintha szívrohamtól tartana.

– Nekem hoztad, tündérfiú? – kérdé. – Bőkezűséged lenyűgöz, de nem, semmiképpen sem fogadhatok el ilyen drága ajándékot!

– Nem, nem – mondta Adrian. – Ha lenne szíves egy percre beengedni,

mindent megmagyarázok.

Megkötötte Rosyt, és behatolt a Cleep portára.

A konyhá egyetlen jókora helyiségből állt. Egyik végén lépcső vezetett fel a szénapadlásra, ahol diszkréten összehúzott kartonfüggöny rejtette Ethelbert hálólhelyét. A zsúfolt szobában csipketerítőcskékkal díszített székek álltak, apró asztalkákon, ingatag egyensúlyú üvegbura alatt oszlófélben levő kitömött madarak, s hasonló csecsebecsék, mind kétségtelenül Ethelbert Cleep szívéreik kedves holmi, úgyhogy jóformán képtelenség volt úgy végigmenni a szobán, hogy le ne verjen valamit az ember. Az évek során Ethelbert láthatólag holmi denevérszisztémát dolgozott ki, hogy kárt ne tegyen műtárgyaiban; teljes könnyedséggel lebegett végig a szobán, majd letelepedett egy szófára, és megveregette maga mellett a párnát.

– Jer, ülj mellém, tündérfiú, és mesélj.

Adrian óvatosan végigtapogatózott a csecsebecse-dzsungelen, s leereszkedett egy székre, tisztos távolban Ethelbert Cleeptől.

– Szóval – kezdte –, a dolog úgy kezdődött...

– Várjunk – emelte fel ujját Ethelbert. – Előbb egy kis frissítőt...

Átlebbent a szobán, s eltűnt egy japán ellenző mögött, amelyet a pajzsmirigy-elégtelenség utolsó stádiumában vergődő óriássárkányok borítottak. Kisvártatva felbukkant egy üveggel és két pohárral, töltött Adriannak, markába nyomta a poharat, s megpaskolta az orcáját.

– Nos, halljuk – mondta, s letelepedett a szófára. Adrian beleszimatolt a borba; ártalmatlannak tűnt.

– Saját lepárlás, drága szívem – közölte Ethelbert Cleep. – Magam készítem minden ősszel a dombhát bodzabogyóiból. Hihetetlenül tápláló! Nos, halljam a történetet. Bizonyára mérhetetlenül lebilincselő!

Adrian tehát beszámolt kalandjairól, s Ethelbert Cleep példás hallgatóságnak bizonyult. Szeme mindjobban elkerekedett, kezében megállt a pohár, s olykor ideges kis kaccantást hallatott, akár egy iskolás lány.

– Drága fiú! – kiáltott fel, mikor Adrian befejezte az elbeszélést. – Milyen véghetetlenül érdekes!

– Biztosan úgy hangzik, de végigélni már nem annyira mondta keserűen Adrian. – De hát Fekete Nell azt mondta, meséljek el mindent, és bízzam magam az ön tanácsaira.

– Méghozzá mindenben, ezt szívből reményelem – mondta kacéran Cleep. – De hadd gondolkodom most, hadd gondolkodom.

Kiitta borát, azután visszataszító kardigánja mélyéről előhalászott egy

dúsan hímzett, selyembojtos dohányzósipkát, fürtjeire biggyesztette, lehunyta szemét és hátradőlt.

– Ugyanis... – kezdte Adrian.

– Csitt! – intette Cleep lehunytt szemmel.

Adrian vagy öt percig üldögélt, kiitta borát, s bámulta Cleepet, aki szemmel láthatólag transzba esett. Adrian már azon tűnődött, vajon okosan tette-e Fekete Nell, hogy ehhez a sajátos emberkéhez küldte. Nagyon valószínűnek látszott, hogy itt még csak tetézni fogja bajait, ahelyett, hogy kikeveredne belőlük.

– Megvan! – kiáltott hirtelen Cleep. Levette sipkáját és visszadugta kardigánjába. – Odabent a városban, tündérfiú, áll egy színház. Valódi színház, méghozzá módfelett elegáns. Ugyanis ez a fészek egyre jobban elnyaralóhelyesedik.

E gondolatra kissé megborzongott, s töltött magának még egy pohár bort. – Biztosíthatlak, tündérfiú – folytatta –, hogy özönével, özönével rajzanak ide a gyűlöletes, vörös képű famíliák; aki nem látta, el sem képzelheti ezt az iszonyatot!

– Igen, de hát mi van a színházzal? – kérdezte Adrian.

– A színházat – folytatta Cleep – nemrégiben építtette bizonyos Emanuel S. Clattercup nevezetű otromba és visszataszító személy, aki életének nagy részét a közönség becsapásával töltvén, úgy határozott, ideje volna némi kultúrát elhinteni ugyanazon szerencsétlen teremtmények között. Nem csekély anyagi haszonnal, ezt, ugyebár, mondanom sem kell.

Szürcsölt egy kis bort, és ragyogó mosolyt irányzott Adrian felé.

– De hát hogy kerülök ebbe én? – kérdezte Adrian.

– Várjunk – mondta Cleep. – Azt gondolhatnád, hogy ha már a drága Clattercup ily szörnyű költségbe verte s fáradságra adta magát, hogy színházat építtetett a kultúra elhintésére, választása elsőnek olyasmire esik, amin Tháliának magamfajta ingyenc gyermeke kéjesen elragódhat. Othelló-ra, példának okából. Desdemona egyik legbűvöletesebb szerepem.

– Ezt nagyon jól el tudom képzelni – mondta Adrian.

– Avagy Romeo és Júlia! Értő ítészek szerint semmit úgy nem játsztam, mint Júliát, s még egy csomó pénzt is megtakarítottam a társulatnak, mivel – hisz nem vagyok éppenséggel súlyos – nem kellett az erkélyt aládúcolniok. Ám visszatérve Clattercup nyárspolgárra, mit gondolsz, mi őszerinte az eszményi évadnyitó darab? Ali Baba és a negyven rabló!

– Szerintem nyaralóhelyre nagyon jól megfelel – vélte Adrian. – Biztosan nagyon vidám és látványos.

– Legdrágább, legedesebb Adrian – mondá Cleep, s fájdalmasan

lehunyta szemét. – Szólíthatlak Adriannak, nemdebár?

A kultúra és a szórakoztatás közt mérhetetlen űr tátong! A két fogalom egyáltalán nem azonos.

– Hát én, sajnos, nemigen értek az ilyesmihez – mondta Adrian. – Csak azt gondoltam, a gyerekeknek bizonyára tetszik. De azt még most sem tudom, hogy kerülök ebbe én.

– Hallga – szólta Ethelbert. – Ebben az elmeháborodott Clattercupban nagyjából olyan emberbaráti szív dobog, mint egy farkas dögkeselyűben. Nos, ha rávehetnők, hogy léptesse fel Rosyt a produkcióban, s Rosy sikerrel szerepel, és te ezek után felajánlanád neki az ötszáz fontot – illetve, ami megmaradt belőle –, nos, bizonyára szívesen átvállalja tőled.

– Remek ötlet! – kiáltott fel lelkesen Adrian.

– Ó, nálam az ilyesmi nem ritkaság, édesem – legyintett Ethelbert. – Nos, ajánlatom a következő: töltsd nálam az éjszakát, s holnap magam viszlek el Clattercuphoz.

– Nagyszerű – mondta Adrian. – Igazán nagyon köszönöm! – Jómagam – folytatta Ethelbert, s enyhén elpirult – kisebb szerepet vállaltam a produkcióban. Nem, korántsem értek egyet a koncepcióval, ne hidd, de hát istenem, élnünk is kell valamiből, nemdebár...

Így azután Rosyt bevezették a fészerbe, ahol Ethelbert a bodzabort szokta volt párolni, ám előzőleg persze gondosan eltávolítottak mindent, aminek egy cseppnyi alkoholtartalma is volt. Azután visszatértek a házba, fel a szénapadlásra, Ethelbert elhúzta a kartonfüggönyt, s elébük tárult egyik oldalon egy óriási, mennyezetes, dupla rézágy, a másik oldalon egy felettébb kényelmetlennek látszó deszkapriccs.

– Válassz – mondta Ethelbert –, de én mindig a dupla ágyban hálók.

– Köszönöm – mondta sietve Adrian. – Én... khm... én nagyon nyugtalanul alszom, úgyhogy azt hiszem, inkább a priccsre feküdnék.

– Ahogy tetszik – mondá derűsen Ethelbert, ahogy tetszik.

Adrian félálomban azon morfondírozott, hogy bizonyára élete végéig nem lesz sajátosabb látványban része, mint amilyen Ethelbert Cleep volt hosszú, fehér hálóingében, japán kimonóban, bojtos hálósipkában.

Másnap, amikor felébredt, kiderült, hogy Ethelbert már jó ideje fent van, és kiadós reggelit készített. Irdatlan nagy fazékban lávaszerűen fortyogó zabkása, sűrű tejszínnel, vastagon megcukrozva; iszonytató nagy tányér sült szalonna, barna és ropogós, mint az őszi falevél, és éppoly illatos; a tányérról lelógott az arany tükrötőjás, a zamatos fekete mártásban nagy halmokban tornyosult az óriásgomba, mint megannyi különös, húsos, ehető esernyő.

– Mindig is úgy gondoltam, ajánlatos a napot jó reggelivel kezdeni – jelentette ki Ethelbert. – Végtere a művészet komoly dolog, s hatalmas szellemi és fizikai energiát igényel, ha az ember át akarja élni szerepét.

– Különben – kérdezte tele szájjal Adrian –, ön mit játszik a darabban?

– A szultán egyik háremhölgyét – közölte szemrebbenés nélkül Ethelbert. – Felettébb igényes szerep.

Később, miután elmosogattak, Ethelbert felöltötte utcai ruháját, amely óriás felleghajtóból és arányos méretű szarvaslövősapkából állott. Azután befogták Rosyt, és elindultak a városba.

Adrian meglepődött, amikor megpillantotta a színházat. Ethelbert mondta ugyan, hogy nagy épület, de ekkorára nem számított, s a homlokzat dór oszlopsora, a gótikus repülőbordák és csúcsíves ablakok arra engedtek következtetni, hogy Mr. Clattercup tervezőként is közreműködött.

– Mondtam, hogy nagy – nyugtázta diadalmasan és boldogan Adrian meglepetését Ethelbert. – Erre még egy világváros is büszke lehetne, tündérfiú! Most pedig elárulok neked egy nagy titkot!

Elhallgatott, és óvatosan körülkémlelt. Rosyn kívül senki sem volt hallótávolságon belül, úgyhogy Ethelbert előrehajolt, és Adrian fülébe súgta:

– Forgószínpada van!

Azután hátralépett, és várta a hatást.

– Forgószínpad? – kérdezte Adrian. – Az az ember bolond.

– Az hát, tündérfiú – bólintott Cleep. – Mélységes titok. Meglepetés a közönségnek a premieren, úgyhogy senkinek egy szót sem!

– Hallgatok – ígérte Adrian –, de szerintem akkor is bolond. Biztos rengeteg pénzébe került.

– Ez itt – lendítette meg karját az előttük tornyosuló építészeti kollekció előtt Cleep –, ez itt Clattercup utolsó opusa. Ezt az emlékművet emelte magárák, ezzel akar bevonulni a történelembe. Nos, várjatok itt Rosyval, drága fiú, s én felkeresem a mecénást.

Adrian és Rosy türelmesen várt az utcán vagy egy félóra hosszát, míg ki nem lebbent a színházból Ethelbert; sarkában egy tömzsi kis ember, az alkalomhoz kevésbé illő zsakettben és csíkos nadrágban.

– Adrian – szólta Ethelbert –, ez az úr Emanuel S. Clattercup, a mi nagylelkű patrónusunk.

– Ehüm, khm – szólott a patrónus. – Hogy van?

– Jól vagyunk, köszönöm – mondta Adrian, miközben kezét fogtak.

– Azt hallom, munkát keresnek – mondta Clattercup, és némileg idegesen pillantott Rosyra.

– Hát igen, ha lehetséges – válaszolt Adrian. – Azt gondoltam, mivel az Ali Babát adják, egy kis keleti pompa stílszerű lenne, és Rosy hozzászokott a kosztümhöz meg az ilyesmihez.

– Egen – mondta Clattercup –, hát persze, ugye, ha azt vesszük... ha azt vesszük, honnan jön... mármint hogy onnanjön, ahonnanjön, ugye...

– Igen jó magaviseletű – mondta Adrian, de mindjárt bele is vörösödött a füllentésbe –, és egész biztosan visz bizonyos szint az előadásba.

– Egy nuance-ot – segítette Ethelbert.

– Egy micsodát? – kérdezte gyanakodva Clattercup.

– Ez franciául van – magyarázta Ethelbert. – Azt jelenti, hogy egy árnyalatot.

– Mit nyalatott? – kérdezte Clattercup.

– Egy színárnyalatot. Franciául.

Clattercup egy teljes percig mereven bámult rá.

– Vesszek meg, ha értem – jelentette ki végül.

Ethelbert az égre emelte tekintetét.

– “S némelyik meddő talajra hullt” – sóhajtott.

– Na és mit kér? – tudakolta Adriantól Clattercup. – Már eddig is többre van nekem ez a kulturális céció, mint amennyit megér.

– Szerény fizetésre gondoltam, hogy a költségeimet fedezze, és persze Rosy táplálékát.

– No és természetesen ön adja a kosztümöket – tette hozzá Ethelbert.

Clattercup hatalmas szivarra gyújtott, s néhány pillanatig csípős füstfellegbe burkolózva tűnődött.

– Sokba van a kosztja? – kérdezte végül, és hüvelykujjával Rosyra bökött.

– Nem tagadom, eléggé jó étvágyú – mondta Adrian.

– No hát, megmondom én, mit csinálunk – jelentette ki Clattercup. – Ennél különb ajánlatot igazán nem várhat senkitől. Fizetem a kosztját, és fizetem a maga ellátását, míg meglátjuk, hogy boldogulunk. Aztán ha megy a dolog, majd még beszélgetünk.

– Rendben – mondta boldogan Adrian. – Nekem megfelel.

– Ma délután két órakor próba – figyelmeztette Clattercup.

– Nagyszerű, itt leszünk – ígérte Adrian.

– Hát akkor pá – intett Clattercup. Sarkon fordult, és becsörtetett a színházába.

– Tündérfiú – szólt Ethelbert –, hát nem isteni? Most szépen hazamegyünk a házikónkba, és ünnepi lakomát csapunk, aztán két óra előtt valamivel megint itt leszünk, és én megmutatom neked az egész színházat!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

A PRÓBA

ETHELBERT KUNYHÓJÁBAN megünnepelték a sikert; Rosy almát kapott, Adrian és Ethelbert megosztozott egy üveg bodzaboron, kíséretül pedig Ethelbert ihletett (és felette kulturált) előadásban részesítette szaxofonján az általa szép, régi ír balladának minősített, “Ha én rigó volnék” címre hallgató dalt, majd megebédeltek és visszasiettek a városba.

Rosyt a színház mögött egy díszletraktárul szolgáló nagy színbe kötötték be, kellemes közérzetét biztosítandó, elébe raktak egy köteg szénát meg pár szál marharépát, azután Ethelbert bevezette Adriant a színházba.

– Még sose jártam a kulisszák mögött – mondta Adrian.

– Csakugyan, tündérfiú? – csodálkozott Ethelbert. – Pedig micsoda élmény! Jer velem, mindent megmutatok.

Eltáncolt a homályba, majd Adrian kapcsolók kattánását hallotta. S egyszerre mint egy óriási, kicirkalmazott lakodalmi torta, ott állt teljes papírmasé-ragyogásában a szultán palotája. Adrian bekukkantott a színpad közepére, belebámult a sötét nézőtérbe, ahol elmosódottan látszottak csak a széksorok meg a körben kuporgó páholyok. Lenyűgözve bámulta a díszletek hatalmas tábláit, lapjait, amelyeket csigán átvetett kötelek tartottak messze fent a színpad fölött, a közönség számára láthatatlanul, s arra vártak, hogy a megfelelő pillanatban a színházi segédcsoportok majd leeresszék.

– Íme – mondotta Ethelbert, amikor mindketten a szultán palotája előtt álltak; lábujjhegyre emelkedett, és takarosán megpördült –, íme, a forgószínpad. Három szín van rajta; azokat a karokat kell meghúzni, látod? Akkor forog. Rengeteg pepecselést megakarít.

– Igazán csodálatos – mondta Adrian.

– No, jer hát, tündérfiú – mondta Ethelbert; megint kilebegett a színről, és eloltotta a lámpákat, úgyhogy a szultán palotájára poros homály borult. Ethelbert átfurakodott a sarokban felhalmozott díszletek között, Adrian a nyomában. Végül hosszú, keskeny folyosóra értek; kétoldalt ajtók nyíltak.

– Íme – mondta Ethelbert, miközben végiglibegett a folyosón, majd

tetszetős pózban egy ajtónak támaszkodott –, íme, ez itt az öltözőm, drága fiú.

Egy ajtóra mutatott, amelyen névjegy adta tudtul, kissé meglepően: ETHELBERT CLEEP – A SZULTÁN ELSŐ FELESÉGE. Ethelbert benyitott, és Adriant apró, meglehetősen mocskos szobácskába vezette, egyik falát jóformán teljesen elfoglalta egy gázlámpákkal világított tükör. A sarokban szekrény, az egyik ajtaja félig nyitva, belőle egzotikus, keleties kosztümök, szivárványszínű fátylak bukkantak elő.

A szoba túlsó végében álló lószördíványon másfélszeres életnagyságú, szoborszerű, vörös hajú nő hevert. Öltözéke, minden kétséget kizárón, mindössze egy molyrágta, struccotoll szegélyű pongyolából állott. Úgy hevert ott, mintha kőből faragták volna ki, s egy középkori sírt díszítene, keze azonban nem valamely egyházas tárgyat kulcsolt keblére, hanem hatalmas ginespalackot szorongatott. Hangos, ritmikus, noha a maguk módján nőies horkanások hagyták el az ajkát.

– Ó, jaj nekem – mondá Ethelbert. – Már megint! Átszárnyalt a szobán, kivonta a ginesüveget birtokosa szorongató ujjai közül, majd finoman megveregette az alvó orcáját.

– Honoria, drágám! Honoria! Ébredezz!

Az ekként szólított hölgy megmoccant, s valami cseppet sem hízelgőt motyogott.

– Ez itt Honoria – mondta Ethelbert, hátrasandított Adrianra. – Honoria Loosestrife. A hősszerelmes.

– A hősszerelmes...? – suttogta Adrian.

– Bizony, méghez a nem is akármilyen.

Adrian leült egy székre, és gondosan szemügyre vette Ethelbertet.

– Egy pillanatra, nézzük csak: ön játssza a szultán első feleségét, ő pedig – mutatott Honoriára – a hősszerelmes?

– Hát persze – mondta Ethelbert. – Csacsi fiú, sose láttál még daljátékot?

– Aha – bólintott Adrian. – De azért egy kicsit furán hangzik.

– Majd megszokod – ígérte Ethelbert. – Pár nap, és belejössz.

A sarokban álló korsóhoz és mosdótálhoz lépett, megvizesített egy jókora porrongyot, és kezelésbe vette Honoriát.

– Miafranc. Hagybékén – motyogta a hősszerelmes.

– Ejnye, ejnye, angyalom – csóválta fejét Ethelbert. Mindjárt kezdődik a próba. Tudod, milyen szigorúan veszi az a vén idióta Clattercup.

A porrongyból vagy fél liter vizet facsart Honoria arcára, azután Adrianhoz fordult.

– Végtelenül derék teremtés, csak hát, hogy is mondjam, némi hajlandósággal viseltetik az élénkítőszerrek iránt...

– Látom – bólintott Adrian. – Akárcsak Rosy.

Honorია ülőhelyzetbe kényszerítette magát a heverőn, s csak ült és ködös szemmel bámulta őket. Pongyolája jócskán szétzilálódott. Adrian gyorsan elfordította tekintetét.

– Na látod – mondta Ethelbert. – Jobban érzed magad?

– Dehogy – mondta Honorია mély, gyászos alt hangon, amely némiképpen emlékeztetett Ethelbert szaxofonjára, a mélyebb fekvésekben.

– Rémesen érzem magam... rémesen.

– Hát gin éhgyomorrra nem éppen a legalkalmasabb reggeli – állapította meg filozofikusan Ethelbert.

– Velem senki sem törődik – mondta gyászosan Honorია, és Adrian végtelen zavarára és ijedelmére, a szemébe könnyek tolultak, lecsorogtak az arcán, és dús keblére hulltak.

– Már hogy is mondhat szívecském! – kiáltott fel Ethelbert. – Egyszerűen imád mindenki!

– A fenét—zokogta Honorია. – Mindenki irigyl a tehetségemért.

Ethelbert felsóhajtott és égnek emelte szemét.

– Adrian – mondta –, légy oly drága, fuss ki a színpadajtóhoz, szerezz már egy csésze teát Honoríanak. Mindjárt jobban fogja érezni magát.

– Soha – mondta zengő hangján Honorია, s drámai gesztussal kapott fél kézzel homlokához, a másikkal a kebléhez –, soha sehol nem érzem én már jól magam, csak a sírban!

A lendületes gesztus következtében pongyolája még jobban szétnyílt, s Adrian elmenekült, mielőtt Honorია dús idomai a maguk teljességében feltáruulnának előtte. Nagy nehezen rábukkant egy pofaszakállas kis manóra, aki egy üvegfalú pénztárfülke-féleségben kuksolt, temérdek kulcs között, és sikerült kiharcolnia tőle egy jókora bögre teát, amellyel azután visszatért az öltözőbe.

Nagy meglepetésére a borús alkoholmámor már elpárolgott. Honorია a díványon fetrengett, kebléből gyöngyöző kacaj tört fel rohamokban – Ethelbert szemmel láthatólag épp viccet mesélt.

– Uramisten – pihegte Honorია, miközben feltápáskodott és a szemét törölgette. – Rémes egy alak vagy te, Ethelbert! – Úgy szép az élet, ha zajlik – jegyezte meg Ethelbert, és Honorია kezébe nyomta a teásbögrét.

Honorია finoman szürcsölte a teát, és közben alaposan szemügyre vette Adriant, majd szorosabbra vont a magán a pongyolát, és teljes királynői természetben felmagasodott.

– Ez ki? – tudakolta.

– Adrian – magyarázta Ethelbert. – Bekapcsolódott a produkcióba az elefántjával.

– Egy nyavalyát! – mondta Honoria oly vadul, hogy Adrian ijedten hátrált. – Pont ez hiányzik még a produkcióba! Elefánt! Már így is a leghálásabb jeleneteimet teszi tönkre az a nevetséges cintányér-harsogás, amihez Clattercup ragaszkodik. A zenekar szántsándékkal hamisan játszik, hogy belegázoljon a legjobb szólószámaimba, most meg ránk szabadítanak egy elefántot, hogy letiporja az egész színpadot, és mindent telepotyogtasson ürülékkel, amerre jár!

– Szó sincs róla – biztatta komolyan Ethelbert. – Ez szobatiszta elefánt.

– Az igazat megvallva – mondta Adrian, aki kapiskálta már egy kissé, hogyan kell bánni Honoriával kedélyhullámozásai esetén –, az igazat megvallva, Mr. Clattercup azt mondta, amikor szerződttetett, hogy társulatának olyan eszményi hősszerelmese van, hogy őhózzá csakis a legeslegpompásabb... izé... hogyishívják...

– Kellékek – segített Ethelbert.

– Igen, igen, kellékek – bólogatott Adrian –, szóval, hogy csakis a legpompásabb kellékek illenek – csakis azok biztosíthatják neki a megfelelő hátteret.

Honoria szeme tágra nyílt.

– Becsszó? Tényleg ezt mondta?!

– Ezt – bólintott Adrian, és kissé elvörösödött.

– Elismerés! – sóhajtott Honoria. – Végre, végre – elismerés! Drága fiam, hozd csak azt az elefántot, hát hogyne! – És kecsesen fejet hajtott.

– Köszönöm – mondta Adrian.

– Megígérem, hogy nem fogom elhomályosítani – mondta Honoria.

– Igazán nagyon köszönöm – hálálkodott Adrian, s közben azon tűnődött, hogy még ha valaki Honoria vérbő temperamentumával van is megáldva, vajon hogyan homályosíthatná el Rosyt.

– Hát akkor gyerünk – szólta Ethelbert. – Keressük meg az öreg Clattercupot, és tudjuk meg, mik a szándékai veled meg Rosyval.

A valóság alapos szépítése volna, ha annyit mondanánk csupán, hogy a délután kimerítőnek bizonyult. Mr. Clattercup, úgy is mint főrendező, csupán a leghalványabb fogalmakkal rendelkezett arról, mit lehet és mit nem lehet a színpadon, s minél többet ordított, rohangászott és tépte a haját, annál nagyobb lett a zűrzavar. A szultán háremében ökölharc tört ki, amikor kiderült, hogy Clattercup elgondolása szerint a fél háremnek egy keleties, áttört mívű fal mögött a helye, és a közönség szeme elől jóformán

rejtve maradnak. Azok a szereplők, akik jobbra távoztak a színről, összeütköztek a jobbról színre lépőkkel, és estefelé már annyira eluralkodott a káosz, hogy a primadonna (törékeny, bodros hajú jószág, aki szemmel láthatólag igen közeli – noha korántsem rokon – kapcsolatban állott Mr. Clattercuppal) szabályos hisztériás rohamot kapott, és tévedésből a hősszerelmes nagyáriájára zendített rá. Erre természetesen Honoria produkált látványos gutaütéses tüneteket, és úgy megbolydult az egész színpad, hogy Clattercup kénytelen volt mindenkit elengedni tíz percre, mikor is ki-ki visszavonult az öltözőjébe, hogy rendezze sorait.

E rövid lélegzetvétel során Clattercup a színpadra szólította Adriant.

– Na, kölkök – szólt rá –, gyere utánam. Ez itt a szultán palotája, ni.

Ezzel átcsörtetett a szultán palotáját jelző kulisszán, át a következő, meglehetősen kopár színre; középpontját jókora, ám meglehetősen ingatagnak tetsző szikla képezte, amely körül satnya pálmák kókadoztak. A szikla Ali Baba barlangjába van hivatva nyílni, magyarázta Mr. Clattercup.

– Mindjárt meglátod, hogy megy – jelentette büszkén. – Ali Baba itt áll, ni, megnyomja ezt a kis bütyköt a padlón, ni, és aszongya: “Szézám, tárulj!”

Mr. Clattercup tettekkel kísérte szavait. A szikla azonban szilárd maradt.

– Hol a fészkes fenébe van a kellékes? – ordított Mr. Clattercup. – Szóljon neki valaki, hogy nyissa ki ezt a nyavalyás barlangot!

A kellékes, egy zaklatott külsejű emberke, megjelent, s miután jó darabig babrált mindenféle drótokkal, sikerült jobb belátásra bírnia a sziklát, amely baljós csikorgás közepette megnyílt, és Clattercup, most is vadul szuszogva, bevágta az ajtókat a következő színre, amely nem volt más, mint maga a barlang. Halmokban állt a kincsesládákból alázóduló tömérdek hamis drágakő, és persze ott sorakozott az elmaradhatatlan negyven korsó, a rablók majdani börtöne.

– Tessék – mutatott körbe Clattercup. – Beleadtunk apait-anyait. Mi, kölkök?

– Igen – bólintott Adrian. – Valóban lenyűgöző.

– Ami pedig az állatot illeti, meg tégedet – magyarázta Clattercup, míg visszatértek a szultán palotájába –, a következő az elképzelésem. Mikor a szultán színre lép, az elefántod ideáll, ni, és átmelegszik, aztán csak áll. Persze kocsit húz majd, a szultán meg rajta lesz a kocsin.

– Elnézést – szólt Adrian –, de nem lehetne inkább sátorban?

– Miféle sátorban? – kérdezte gyanakodva Clattercup.

– Olyanra gondolok, amelyet elefántok hátára szoktak szerelni.

Ezen Clattercup jó egy percig elmorfondírozott.

– Nem lesz az jó – jelentette ki végül, némi habozással. – Nem, az már veszedelmes lenne. Winklesea-től idáig nincs jobb bariton, mint a mi szultánunk. Ha leesik, eltöri a lábát, vagy valami egyébét, oda az előadás. Nem, nem, jöjjön csak kocsin.

– Ezek szerint nem lesz más dolgom, mint átvezetni Rosyt a színpadon egészen idáig? – érdeklődött Adrian. Szerette volna világosan áttekinteni a szerepét.

– Nem úgy lesz az – mondta Clattercup. – Nem te vezeted, a szultán hajtja.

– Khm... nem vagyok benne egészen biztos, hogy Rosy szívesen veszi, ha egy szultán hajtja. Ugyanis ahhoz van szokva, hogy mindig én parancsolok neki.

– Hogy a nehézség... – sóhajtott keservesen Mr. Clattercup. – Életemben összevéve nem volt annyi bajom, mint ezzel a nyavalyás darabbal. Nem, kérem, itt nem fog senki civil sétálgatni a színpadon. Mi lenne, ha odaállnál félre, és szép halkan hívogatnád?

– Ha a próbából ítélnétek – mondta Adrian –, nem hiszem, hogy meghallaná, a hangomat.

– Fészkes fene... – csikorgatta a fogát Clattercup.

Egy percig fel-alá járkált a színpadon, s vad pillantásokkal méregette a szultán palotáját – azután megtorpant.

– Megvan, az áldóját! – jelentette ki diadalmasan. – Beállítunk amoda még egy aranyozott oszlopot. Belül üres lesz, te meg beleállsz. Lesz rajta egy kis kukucskáló lyuk, s onnan kikiálthatsz az állatnak. Na? Érted?

– Khm... igen – mondta Adrian bizonytalanul. – Így talán már menni fog.

Még élénken élt emlékezetében a Fenneltree Hall-beli borzalom, s nem nagy bizakodással tekintett az újabb kísérlet elé.

– Nem lehetne biztonság kedvéért előbb kipróbálni?

– Dehogynem – mondta Clattercup. – Nincs is a próbánál fontosabb. Egy perc, és felállítatom az oszlopot, aztán nekilátunk.

Félóra múlva a szultán palotája újabb hatalmas, díszes oszloppal gazdagodott. Rosyt egy kis kocsi elé fogták, s az oldalkulissza mögött várakozott, Adrian meg az üreges oszlopban állt, magában fohászkodott, és várta a végszót. Végül elhaltak a nyitány hangjai, s a tömeg az oldalkulissza felé fordult, és imigyen zajongott: – A szultán! Jön a szultán! – ha netalán a nézők handlénak néznék. Adrian kisuttogott az oszlopból: – Rajta, Rosy!

Rosy meglebbentette fülét, és békésen bekocogott a színre. Tudta, hol van Adrian, hisz látta bebújni az oszlopba, és hallotta a hangját. Odakocogott hát az oszlophoz, és gyengéden megveregette az ormányával.

– Maradsz vesztég! – sziszegte Adrian.

Rosy engedelmeskedett. Meglebbentette fülét, és élvezettel nézett végig a fényesen megvilágított színpadon. Adrian őszinte meglepetésére a jelenet úgy ment, mint a karikacsapás, s ugyanúgy az egész próba is, és Clattercupot olyannyira elbűvölte Rosy remek szereplése, hogy még egy szivarral is megajándékozta Adriant.

Próba után Rosy, Adrian, Ethelbert és Honoria nagy boldogan átvágtak, a homokdűnéken, egészen a kunyhóig, számtalanszor elmondták Rosynak, milyen remek volt, alaposan jóllakatták, kapott egy jókora kancsó sört is, azután a többiek bementek a kunyhóba, hol is töméntelen bodzabor, gin, friss osztriga, bíbictójas és egy jókora fazékravaló dundi, piros tengeri rák részvételével óriási lakomát csaptak. Éjfél is elmúlt, mire ágyba kerültek, ám előbb még Honoria, Ethelbert kíséretével, négyszer is elzengte a Márványcsarnokban jártam én kezdetű románcot.

TIZENHATODIK FEJEZET

A PREMIER

AZ ELKÖVETKEZŐ HÁROM NAPON szakadatlanul folytak a próbák, és Adrian kedélyállapota lényegesen javult, mert a várakozással ellentétben, Rosy példásan viselkedett. Mi több (hála Mr. Clattercup meglehetősen sajtósági próbarendjének), néha Rosy volt az egyetlen a színpadon, aki tudta, mit csinál.

Honorია mély és tartós vonzalomra gyúlt Rosy iránt, és ellágyultabb pillanataiban kijelentette, hogy Rosy a világon az egyetlen, aki megérti őt; kockacukorral tömte az érző szívű elefántot, s közben elmesélte neki élete történetét.

Végre elérkezett a bemutató napja, és a színház nyüzsgött, akár a felbolydult méhkas. Estefelé, épp az első előadás előtt, Ethelbert, Honorია és Adrian az öltözőben ült, és várta az ügyelő hívó szavát. Honorია már reggel óta szinte állandóan szíverősítőket vett magához, megünneplendő, úgymond, a premiért. Ethelbert ugyan kifejtette, hogy a premier még hátravan, még nem jogerős az ünneplés, és egyáltalán nem is biztos, hogy sor kerül rá, ha Honorია elázik, a hősszerelmes azonban erre teljes magasságában felegyenesedett, mondván:

– Jól tudom, hogy a premier még hátravan, de a megfelelő hangulat a fontos.

Azzal összevonta magán Ali Baba pitykés öltözékét, és elterült az öltöző díványán; turbánja enyhén félrecsúszott, s Honorია céltudatosan hatolt egy újabb ginesüveg mélyére.

– Honorია, drágám – rimánkodott Ethelbert –, igazán nem kellene – Gondolj az alakításodra!

– Az én – fojtott el egy apró csuklást Honorია –, az én alakításomat még sosem befolyásolta semmi.

– És ne feledd – folytatta Ethelbert –, hogy nincsen dublőzöd!

– Dublőz! – horkant fel véghetetlen gúnnyal Honorია. – Nagy művésznek nincs szüksége dublőzre. Első az előadás! Az üveg muzikálisan kotyogott, ahogy Honorია a szájához emelte.

– Azt hiszem, lemegyek, megnézem, mi van Rosyval – állt fel Adrian. –

Lehet, hogy őt is elfogta a lámpaláz.

– Tündérfiú, hogy te milyen ideges vagy! – sóhajtott Ethelbert. – Végtére mi történhet veled, hisz bent állsz az oszlop mélyén!

– Igen, de azért mégis ideges vagyok – vallotta be Adrian.

– Mindjárt kezdünk – mondta Ethelbert. – Lennél olyan drága, és beleragasztanád ezt az ékkövet a köldökömbbe? Annyira csiklandós vagyok, képtelen vagyok magam megcsinálni.

Adrian mély komolysággal és jókora adag ragasztóval odabiggyesztett Ethelbert köldökére egy hatalmas, ragyogó, hamis gyémántot.

– No de most már feltétlenül meg kell néznem Rosyt jelentette ki.

– Majd én megnézem – ajánlotta Honoria, és kissé ingatagon felállt. – Hisz mi ketten vagyunk az előadás sztárjai. Úgy illik, hogy a premieren én kívánjak neki szerencsét.

Kiimbolygott az öltözőből, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Gondolod, hogy nem lesz semmi baj? – kérdezte aggodalmasan Adrian.

– Ugyan – legyintett Ethelbert. – Ha mostanáig nem itta le magát a sárga földig, akkor rendben végigcsinálja. Szerinted jót tesz nekem az arcfátyol?

Adrian gondosan szemügyre vette a mondott ruhadarabot. – Hogyhogy jót tesz...? – kérdezte bizonytalanul.

Ethelbert elpirult.

– Hát hogy vonzóbb vagyok-e, ha rajtam van.

– Nos... – kezdte óvatosan Adrian. Nem akarta elhamarkodni a választ.

– A közönség szemében bizonyára vonzóbb leszel...

Ethelbert tovább pepecselt a jelmezével, Adrian meg nézte. Egyszer csak összerezzent, mert eszébe jutott Rosy.

– Honoria már elég régen kiment – mondta.

– Biztos elénekli a belépőjét Rosynak – mondta Ethelbert, és óvatosan még egy kis festéket kent fel már amúgy is túlfestett szempillájára.

– Azt hiszem, jobb lesz, ha utánanézek – mondta Adrian. – Végtére tíz perc múlva színre lépünk, és meg akarok győződni róla, hogy Rosy nem ette-e meg a jelmezét, vagy nem csinált-e más butaságot.

Otthagytá Ethelbertet, végigvergődött a homályos, poros folyosókon, ki a hátsó nagy színbe, ahol Rosy ütötte fel hadiszállását nagy halom fakó díszlet között. Adrian egyszer csak megpillantotta Honoriát: egy köteg szénán ült, s meglehetősen reszketeg alt hangján halkán énekelt:

Elefán-telefán,

*Pici szíved mit kíván?
Nem kíván az egyebet,
Csak a ginesüveget!*

Rosy finoman himbálózott, és elragadtatva hallgatta a dalt, ormányával pedig gyengéden ölelt egy üres üveget.

– Honoria! – kiáltott fel elszörnyedve Adrian. – Csak nem adtál neki gint?!

– Helló, Adrian – mosolygott elbűvölően Honoria. – Nem jövünk még?

– Gint adtál Rosynak?! – kaffogott Adrian.

– Csak egy csöppet, a premier öröme. Épp csak egy evőkanállal.

– De hiszen tudod, milyen, ha iszik – kiáltott fel kétségbeesetten Adrian.

– Mennyit ivott?

Elszedte Rosytól az üveget, és Honoria elé tartotta. Az révetegen bámulta.

– Csak egy... kortyot – mondta elcsukló hangon, és ujját megközelítőleg az üveg derekára tette. – Igazán nagyon kordi... kordil... kedves ivócimbora...

Adrian szemügyre vette Rosyt, az derűsen viszonzta tekintetét, dévajul ide-oda csapta fülét, és kacérul ki-be pödörte ormányát. Úgy látszik, nincs semmi baja. Egyáltalán nem volt olyan, mint a Fenneltree Hall-beli mészárlás éjszakáján. Lehet, hogy Honoria fogyasztotta el a gin javarészét, gondolta reménykedve Adrian, és Rosy valóban csak egy evőkanállal kapott...

– Gyerünk – ragadta fölön Adrian Rosyt. Körbe-körbe sétáltatta a színen, és vizsga szemmel figyelte, hogyan viselkedik. Meg kell hagyni, szépen, rendesen jár, s azon kívül, hogy időnként hamiskásan villan a szeme, és egy kicsit hetykébb a tartása a szokásosnál, igazán nem látszik rajta az alkohol vesztes hatása.

– Honoria, be kellene már menned – mondta Adrian. – Egy perc múlva te következelsz.

Elmosódva hallották a zenekart (az orkeszter három koros és meglehetősen roskatag zenészből állt), amint vérforraló indulót játszott, s ennek az utolsó üteme adta meg a jelt a függöny felvonására. Honoria egy-két meghiúsult kísérlet után végre feltápáskodott a szénakötegről, és bebotorkált a kulisszák mögé, nyomában Adrian vezette Rosyt. A színpalak mögött rábukkant a csillogó-villogó kocsira, amelyet Rosynak kell majd húznia, no meg a szultánra.

– Hé – mondá a szultán –, te meg hol a fenébe császkálsz?

– Elnézést – mentegetőzött Adrian, és sietősen befogta Rosyt.
– Azt hittem, ide se érsz – mondta a szultán. – Jó sok nép összejött –
bőkött hüvelykujjával a függöny felé. – Itt az egész nyamvadt nyaraló
társaság.

Bemászott a kocsiba, és kényelmesen elhelyezkedett.

– Minden rendben? – kérdezte Adrian.

– Világos – válaszolt a szultán. – Sose félj, öcsi.

Adrian kibaktatott a színpadra, és elfoglalta helyét az oszlop mélyén. A
zenekar épp végzett a nyitány hiányos összhangú tolmácsolásával, amikor
ő bemászott a helyére, és magára csukta az ajtót. Azután nagy suhogással
felgördült a függöny, s Adrian szinte érezte a lelkesedése hullámát, amint
bezüdult a színpadra, át a rivaldán; zörgés, felszisszenés, köhögés, apró
neszek, mint éjjel az erdőben – mindez arra vallott, hogy odakint a
sötétségben, túl a zenekari árkon, vagy négyszáz ember zsúfolódott össze,
és vár.

A zenekar rázendített, majd fergeteges tapsvihár közepette becsörtetett –
kissé egyenetlen léptekkel – a színpadra Honoria, és elénekelt belépőjét.
Az utolsó hang volt Rosy végszava: Adrian most már az egyszerű
idegességből a fejvesztett pánik állapotába került.

– Jön a szultán! – kiáltozott a tömeg, épp mint a próbán, s Adrian
hirtelen azon kapta magát, hogy a torkából olyasfajta sipítás tör elő, mint
egy koraszülött denevérnek, de azért elkiáltotta magát:

– Rajta, Rosy!

Nagy meglepetésére, Rosy éppoly gyönyörűen kocogott be a színpadra,
egészen az oszlopig, mint a próbán. A közönség azonnal és viharosan
reagált.—Hhhhhhhhüüü – hangzott a teremben, mintha óriási hullám
csapna át a rivaldán. Rosyt elbűvölte a tömeges hódolat, felemelte
ormányát, és rövidet, éleset trombitált.

– Derék lány vagy – mondta Adrian. – Maradj szépen veszteg.

És Rosy ott állt a következő jelenet során, csak néha-néha himbálózott
egy kicsit, és olykor odadugta az ormányát Adrian oszlopának
kukucsálóréséhez, és fújt egy barátságosat és ginszagút. Épségben
elérkeztek a jelenet fénypontjához, és Adrian megkönnyebbülten
felsóhajtott, mert most majd fordul a színpad, színváltozás lesz, és ő
elvezetheti Rosyt a kulisszák mögé. Nem is lép már színre, csak a
fináléban. Adrian megtörölgette verejtékező homlokát. Honoria épp
jelenetzáró szövegébe kezdett.

– Ég veled, ah, szerelmem – szavalta zengő hangon Mr. Clattercup kis
barátnőjének –, elmegyek szerencsét próbálni, s ha arannyal-gyémánttal

megrakodva hazatérek, enyém leszel mindörökre!

S imigyen szólván, megindult a szín jobb oldala felé. Eközben a forgószínpad lassan forgásba lendült, s amint Adrian érezte, hogy megmozdul, már tudta, hogy a sorsa elvégeztetett. Sose gondolt rá, hogy Rosyval forgószínpadon is kellene próbálni. Rosy arra ébredt gíngzős ábrándjaiból, hogy lába alatt a talaj csodálatosképpen visszafelé mozog. Apró, ijedt sikkantást hallatott, és két-három lépést előrement.

– Maradj veszteg, te számár! – sziszegte Adrian, de most már a színpad teljes sebességgel forgott, Rosy pedig rémulten próbált lépést tartani vele. Minek eredményeképpen Rosy és Honoria egyszerre ért a következő színre, sőt a szín közepén Rosy már le is hagyta. A szultán rémulten kapaszkodott kocsija oldalába, és egyre csak ezt motyogta: – Francnyavalya, francnyavalya, francnyavalya –, gyászosan és egyhangúan, mintha imádkozna. A forgószínpad hatalmas emeltyűt kezelő emberke a megbokrosodott Rosy láttán tökéletesen elvesztette a fejét, és ellenkező irányba fordította az emeltyűket. A színpad forgásirányt változtatott, de Rosy sem hagyta magát: ügyesen megfordult ő is, hogy lépést tartson a színpaddal. Ebből aztán az következett, hogy a szultán kocsijának rúdja úgy kettéroppant, mint a gyufaszál, maga a kocsi pedig rövid, de igen elegáns ívben elrepült, egyenesen a színpadmesterre és az emeltyűire. Erre aztán kitört az általános pánik. A színpadi gépezetre sajátságos hatást gyakorolt az égből pottyant kocsi meg a szultán együttes súlya: egyre sebesebben pörgött, pörgött, következésképpen Rosy is mind gyorsabban szedte a lábát, hogy le ne maradjon. Átvágtázott a sivatagi színen, szanaszét repültek a pálmafák, átverekedte magát a piactéren, letaposta az útját álló bódékat, átszáguldott a szultán palotáján, miszlikbe aprította a keleties, áttört mívű falat, és derékba törte az oszlopot, amelyben Adrian rejtkezett.

Honoria kezdetben az elfogyasztott gimnennyiség számlájára írta a színpad szokatlan mozgását, de most már őt is elfogta a vakrémullet, és Rosyval ellentétes irányba iramodott. Az elnémult és tátott szájjal bámuló közönség elé gyors egymásutánban három szín tárult, de mindegyiken ott volt Rosy és Honoria, futottak ellentétes irányban, de egyiküknek sem sikerült célhoz érnie. Adrian valahogyan kiveckelődött az oszlopból és Rosy után iramodott. A színpad, készítőjének nagyobb dicsőségére, most már vagy óránként harminc mérföldes sebességgel pörgött, s minden egyes fordulatnál el-elszállt róla néhány mozgathatóbb kellék. Az egyik zenészt fűltövön találta egy pálmafa, a szultán palotájának egyes darabjai a zsöllye első sorába hullottak. Adrian üldözte ugyan Rosyt, de a hajsztát nagyban

akadályozta, hogy rendszeres időközökben teljes sebességgel beleszaladt Honoriába, és mire fölszedelőzködtek, Rosy behozhatatlan előnyre tett szert.

Mr. Clattercup mindmostanáig az oldalkulisszák között állt; kezdetben megbénította a düh, ám a látvány, hogy a hősszerelmes, Rosy és Adrian szemmel láthatólag holmi marathoni futóversenybe bonyolódott – ez már sok volt neki. Felszökött a forgószínpadra, s futtában megragadta Adriant.

– Állítsd meg! – üvöltötte Mr. Clattercup.

– Mit gondol, mit csinálók? – vakkantott rá Adrian, ellökte és megint Rosy nyomába eredt. Clattercup arcát gutaütéseslilára festette a méreg, megragadott egy kurta, vaskos fadarabot – a szultán palotájának valamely alkotórészét, Adriannal ellentétes irányban körbeszaladt a színpadon, és ahogy megpillantotta Rosyt, felemelte fegyverét és Rosy ormányára vágott. Enyhén szólva nem volt valami bölcs cselekedet. Rosy igazán megtett minden tőle telhetőt, hogy lépést tartson a káprázatos gyorsasággal nekiiramodott világgal, és erre tessék: egy vadidegen ideáll, és ormányon veri egy fahasábbal! Igazán óriási figyelmet igényelt már az is, hogy lépést tartson a színpaddal, és egyáltalán nem volt ínyére, hogy valamiféle külső tényező beleavatkozzék a dolgába. Úgyhogy egyszerűen felemelte Mr. Clattercupot és lepottyantotta a zenekari árokba, aholis hirtelen érkezése újólag elkábította a koncertmestert, és helyrehozhatatlan kárt tett az üstdobban meg a nagybögőben.

Eközben három díszletmunkás hősies igyekezettel próbálta szétválasztani a szultánt és a kocsiját a színpadi gépezettől, s erőfeszítéseiket nagy sokra siker koronázta. Addig manipuláltak azonban a különféle fogantyúkkal, hogy jó szándékú igyekezetük eredményeképpen a színpad egyre gyorsabban forgott. Rosy most már a színpad peremén vágatott, és a fokozott sebesség úgy kilötte, mint az ágyúgolyót. Szerencsére nem a közönség irányába szállt el, hanem a színfalak közé zuhant, magával rántva a függönyt, köteleket, csigákat és fél tucat fényszórót. Rosy oly hirtelen tűnt el, hogy Adrian kétszer is átfutott a szultán palotájának romjain, a sivatagi színen és a piactéren, mire rádöbbsent, hogy Rosy nincs már a színpadon. Akkor aztán nekirugaszkodott, óriási ugrással egyenesen a színfalak közé pottyant, és kétségbeesetten indult védence keresésére. Még elgondolni is iszonyat volt, hogy Rosy a város utcáit dűlja, úgyhogy Adriannak mélységes megkönnyebbülésére szolgált, amikor végre az istállóban rátalált: ott állt, reszketett, levegő után kapkodott, de közben reményteljesen szájához emelte az üres ginesüveget. Adrian leroskadt a szénára, és kezébe temette

arcát. Mindennek vége. Halványan hallotta a közönség visongását, ordítózását, s a mind sebesebben forgó színpad kolompolását. Szertefoszlott a remény, hogy Rosy beléphet Mr. Clattercup színtársulatába, és folytathatja diadalútját a világot jelentő deszkákon – sőt mi több: Adrian bűneinek listája csak gyarapodott. Tiszta szívből kívánta, bárcsak mellette lenne Samantha, és vigaszt öntene csüggedt lelkébe.

Hirtelen előbukkant Ethelbert. Lihegett, arcfátyla tépetten csüngött, köldökéből elveszett a gyémánt.

– Tündérfiú – pihegte –, micsoda katasztrófa! Tudom, nem te tehetsz róla, és nem is a drága Rosy, de erről aligha lehetne meggyőzni Clattercupot. Már visszanyerte eszméletét, úgyhogy azt ajánlanám, meneküljetek mind a ketten.

– Minek? – kérdezte tompán Adrian. – És hová?

– Arany magzatom – mondta elgyötörtén Ethelbert –, ne légy önfejtő! Eredj innét, amíg lehet. Ha egyenesen lejutsz a kikötőbe, még elcsípheted a Királynőt, most indul vissza. A holmid miatt ne aggódj, majd utánad küldöm.

– Igen, de mire jó az egész? – kérdezte csüggedten Adrian.

– Akár itt is maradhatok, legfeljebb itt csuknak le.

– Ide hallgass – mondta Ethelbert. – Ha másra nem, legalább az elefántodra gondoldj!

– Miért, ő talán gondolt valaha is énrám? – kérdezte keserűen Adrian.

– Azt akarod, hogy lelőjék? – tudakolta Ethelbert.

– Hogy lelőjék?! – kiáltott riadtan Adrian. – Hát csak nem lőnék le?! Végtére ő nem tehet semmiről!

– Le fogják lőni! – használta ki a kínálkozó drámai helyzetet Ethelbert.

– Méghozzá holnap virradatkor, hacsak most rögtön el nem menekíted!

– De hát ez képtelenség! – mondta Adrian. – Hisz azt csak nem gondolhatják, hogy ő a felelős a...

– Hagyd abba a feleselést, és szedd a lábad! – sziszegte Ethelbert.

– Igenis! – felelte Adrian. Kirohant, kinyitotta a díszletraktár ajtaját, markába ragadta Rosy meleg fülének csücskét, és gyors ügletesre ösztökélte.

– Isten veled, drágaságom! – integetett lendületesen Ethelbert. – Majd utánad küldöm a holmidat, ne aggódj!

Háta mögött hagyván tehát a romba dőlt színházat, fülében a pánik hangjaival, Adrian szaporán elindult Rosyval az elhagyott utcákon a kikötő felé.

KÖZELEG A MEGTORLÁS

MIRE ELÉRTEK a kikötőbe, az izgalom meg a tömeg annyira tetézte a gin hatását, hogy Rosy fel-felsikkantva, s jócskán tántorogva ballagott Adrian mellett, és olykor-olykor belebotlott a saját lábába. Adrian már mit sem törődött ilyen csekélységekkel. Mást sem akart, mint feljuttatni Rosyt a fedélzetre, és igen nagy megkönnyebbüléssel hallotta, hogy a Sploshport Királynője még nem futott ki.

Rosyt egy kikötőcölöphöz béklyózta, ő meg felrohant a fedélzetre, és szerencséjére menten rábukkant a kapitányra. – Ahá – mondta a kapitány, és egy lépést hátrált. – Megint zendülő hangulatban van?

– Dehogysis – szólt sietve Adrian –, csak szeretném, ha visszavinne minket az elefántommal a szárazföldre.

– Nem időztek nagyon sokáig – vélte a kapitány.

– Nem. Az a helyzet ugyanis, hogy nem találtunk megfelelő munkát.

– Hát szálljanak be. Minden percben indulhatunk. Adrian eloldozta Rosyt és a széles pallón felvezette a már ismerős elülső fedélzetre. E pillanatban a partról felkiáltott Adriannak az elsőtiszt, Adrian pedig ráparancsolt Rosyra, hogy maradjon veszteg, azután lefutott a partra, hogy megváltsa a jegyeket. Mint utóbb kiderült, ez nem volt valami bölcs lépés. Rosy most már magához tért a forgószínpad keltette rémületből, elfogta a fáradtság, s ezt az érzést csak súlyosbította a gin utóhatása. Lassan végigballagott a fedélzeten, átnézett a korlát fölött, szelíden himbálózva, dallamos kis sikkantásokkal szórakoztatta magát. Azután sarkon fordult, és elhatározta, hogy lemegy a hajópallón és megkeresi Adriant, a járása azonban bizonytalan volt, úgyhogy megcsúszott és nekiesett a hajókorlátnak, amely meglehetősen teherbíró alkotmány volt ugyan, de mégsem több tonnás elefántok számára konstruálták. Ki is tört legott. Adrian felfelé sietett a hajópallón, s még éppen látta Rosyt, amint égnek meredő lábbal átbukfencezik a Sploshport Királynője oldalán. Ágyúdörejre emlékeztető robajjal ért vizet, s a nyomában vagy hatméteres vízoszlop szökött az égre.

Adrian még a monkspeeperi vadászat rémnapjáról emlékezett, hogy

Rosy kedveli a vizet, de más egy sekély folyó, s más húsz öl mély tenger. Odarohant a korláton tátongó nyíláshoz, letépte kabátját, készen arra, hogy fejest ugorjon és megmentse Rosyt. Csak akkor derengett fel benne a gondolat, hogy a mentőakció meglehetősen nehézségekbe ütköznék, ha történetesen Rosy nem tud úszni. Adrian bámult hát a sötét vizek mélyére, s egyszer csak megpillantotta Rosyt, amint felszínre kerül, s magasra tartva ormányát, lassan, de biztosan a nyílt tenger felé tart. Ez talán még a vízbefulladásnál is rosszabb!

– Gyere vissza! – ordította Adrian. – Rosy! Gyere vissza! Rosy azonban csak szántotta konokul a vizet, s egyre jobban közeledett a kikötő kijáratához. Nincs más hátra, gondolta elkeseredve Adrian, mégiscsak be kell ugrani és utánaúszni. Mélyet lélegzett, és a tengerbe vetette magát. Kellemetlenül hideg volt az olajos víz. Adrian hápogva bukkant felszínre, és vad tempózással Rosy nyomába eredt. Már úgy érezte, menten szétpattan a tüdeje, de végre beérte Rosyt, és ott úszott mellette.

– Te számár – lihegte Adrian. – Rossz felé úszol... Rosy boldog örömmel üdvözölte. Felismerése jeléül aprót gurgulázott, és ormányát gyengéden Adrian nyaka köré fonta, úgyhogy sikerült is a víz alá nyomnia. Adrian nagy nehezen lefejtette magáról az ormányt, és levegőért kapkodva, köpködve bukkant fel.

– Te nyavalyás elefánt – zihálta. Megragadta Rosy fülét, s akárcsak egy apró vontatógőzös a gigantikus óceánjárót, nagy keservesen megfordította, úgyhogy most már a part felé úszott.

Két-három perc múlva partot értek a rakpartra vezető lépcső tövében, s nagy nehezen felvergődtek rajta. A kikötő már meglehetősen elnéptelenedett, de most csodálatosképpen egy pillanat alatt jókora tömeg verődött össze, mint mindig, ha valahol baleset történik. A sokaságból kimagaslott egy öles termetű és vésztjósó ábrázatú rendőr. Adrian egy pillanatra sem eresztette el Rosy fülét, ahogy felkecmeregtek a rakpartra, és éppen kirázta hajából a vizet, amikor odalépett hozzá a rendőr, kezét összekulcsolta a háta mögött, gombjain megcsillant a lámafény.

– Jó estét, uram – szólott a rendőr.

– Jó estét – válaszolt Adrian, s arra gondolt, vajon mi a csuda a jó ebben az estében.

– Ez az elefánt az ön tulajdonát képezi, uram? – kérdezte a rend őre –, avagy valakinek a megbízásából mentette ki?

– Nem – felelt Adrian. – Az enyém.

– Aha – bólintott a közeg.

Zsebéből előkotort egy noteszt, s jócskán nyálazva mutatóujját,

végiglapozta.

– Ön netalán Mr. Adrian Rookwhistle, uram? – tudakolta.

– Így hívnak – ismerte be csüggedten Adrian.

– Aha – vidult fel a közeg, és atyailag rámosolygott. – Akkor talán lenne szíves befáradni velem az őrszobára, s egy-két apróságot elmagyarázni? Úgy hallom, az ön elefántja sokfelé megfordult.

– Kérem, biztos úr – kezdte Adrian –, én mindent megmagyarázok...

– Egy szót se! – hangzott hirtelen egy éles hang a tömeg mélyéről.

Adrian meglepetten körülnézett, és felfedezte, hogy a figyelmeztetés egy kurta, vaskos, gombócforma emberkétől származik. Kopottas, poros zsakettet viselt, hozzá kürtőkalapot, amelyen a közelmúltban szemmel láthatólag egy alaposan megrakott stráfkocsi ment keresztül; kitérdelt nadrágot, és óriási cúgos cipőt, amelynek a kortól égnek kunkorodott az orra. Pocakján bársonymellény feszült, jókora karvalyorra szederjes, busa, ősz szemöldökének hópamacsza alól kék szem villogott vadul. Olyan aprócska volt, hogy hacsak egy hajszállal is alacsonyabb, már törpe lett volna, s terebélyes termete még, kisebbnek mutatta, hanem oly mérgesen állított a rendőr elé, hogy a hatósági közeg nyomban hátrált egy lépést és megbökte a sisakját.

– Egy szót se! – ismételte az emberke, Adrian felé fordulva, és intőn felemelte mutatóujját. Oly lenyűgöző jelenség volt, hogy a csoszogó, nevető, sustorgó tömeg egyszeriben elnémult. Az emberke helyrebillentette kürtőkalapját, és megvetően felhorkant; láthatólag nyugtázta a tényt, hogy kellően hatásos volt a fellépése, és nem akarta a siker egyetlen pillanatát sem elmulasztani.

Miután kielégítően rendezte rozoga fejfedőjét, óvatos mozdulattal belenyúlt bársonymellénye zsebébe, s kihalászott egy jókora, és ugyancsak ütött-kopott burnótosszelencét. Rosy ezt valami ennivalófélének nézte, tapogatózva előrenyúlt ormányával, és szimatolt.

– El innen – mondta ridegen az emberke; rosszindulatú pillantása majdhogy át nem dőfte Rosyt. Adrian őszinte meglepetésére Rosy visszakunkorította ormányát, és olyan zavartan pislogott, amennyire csak elefánttól telik. Szemmel láthatólag őt is, akárcsak a tömeget, lenyűgözte a kis ember.

Az kinyitotta burnótosszelencéjét, mire a pixis elcsilingelte az Isten óvja a Királynőt néhány taktusát. Az emberke ezután óvatosan kicsippentett egy kis burnótot, majd kinyújtotta bal kezét, s a burnótot ünnepélyesen csuklója belső oldalára helyezte. Ezután jobbjával becsukta a szelencét és visszahelyezte zsebébe, majd orrához emelte bal csuklóját, és mélyet

szippantott. Tökéletes csönd uralkodott. Mindenki, beleértve a rendőrt is, lenyűgözött figyelemmel bámulta a mutatványt. Az emberke kettőt-hármat szippantott, azután – a cipője orrától egészen a feje búbjáig beleremegett óriásit és kéjeset tüsszentett, s egyidejűleg vijjogó vakkantást hallatott, minek hatására mindenki, Rosyt is beleértve, rémülten hátrált. Ezekután az emberke elővont egy lepedőnyi zsebkendőt, s olyat trombitált belé, hogy az egy elefántbikát is megszégyenített volna. Aztán visszagyömöszölte zsebébe a zsebkendőt, s kiegyenesítette a tüsszentés hevében félrebillent kürtőkalapját.

– Felügyelő úr – mondta az emberke, felvonva busa szemöldökét és felnézve a rendőrré –, ön az imént oly kiváltságos élményben részesült, amelyért sokan készségesen adnának tíz esztendőt az életükből.

– Igen, uram – mondta a rendőr. – Én éppenséggel közrendőr vagyok, uram.

– Sebaj – jegyezte meg az emberke. – Mit sem számít, mennyire közrendű valaki, ha értékeli az igaz hősiesség megnyilvánulásait.

– Igen, uram – mondta faarccal a rendőr.

– A Biblia tanítása szerint – szónokolt az emberke – urai vagyunk az ég madarainak s a mező barmainak.

– Bizonyára, uram – bólintott a rendőr.

– Bizonyára ám – mondta az emberke – S ez elefántokra is vonatkozik. – S azzal bal karjának lendületes mozdulatával átkarolta Adrian csepegő vállát, jobb kezét pedig előrelendítette, mintha teniszlabdát akarna röptében elkapni.

– Barátaim – szólt zengő hangon –, e bátor ifjú, a Biblia szerit ígéinek hatására, tétovázás nélkül, mit sem törődve a veszéllyel, belevetette magát az őrjöngő habokba, hogy a mező egy barmát megmentse.

A kikötő vize történetesen tükörsima volt, ám ez egy hajszálnyit sem rendítette meg a szónokot. – Van-e köztetek olyan férfiú – intézte drámai szövegét a jobbára nőkből álló tömeghez –, van-e köztetek olyan férfiú, aki hasonló bátor cselekedetre képes?

– Elnézést, uram – mondta a rendőr –, lehetséges, hogy ez a fiatal ember igen bátor, de, tetszik tudni, ő is meg az elefántja is körözés alatt áll.

A kis ember felfuvalkodott, akár a pulyka, és szúrós kék szeme olyan fagyos lett, mint a mélyhűtött éticsiga. Előbb gondosan helyreigazította kürtőkalapját, csak azután szólalt meg méltóságteljesen:

– Én Sir Magnus Ramping Fumitory vagyok. A törvénnyel való hosszú kapcsolata során bizonyára találkozott már a nevemmel.

– Igen, uram – mondta gyászosan a rendőr, és megint megbökte a

sisakját. – Már hallottam a becses nevét.

– Nos, akkor szíveskedjék közölni velem – folytatta Sir Magnus –, vajon szándékában áll-e letartóztatni ezt az ifjút, a vad óceán e bátor bajnokát?

– Hát olyasformán, uram – mondta a rendőr. – Illetve csak azt szeretném, ha ő meg az elefántja bejönne velem az őrszobára, és a rendelkezésünkre állana néminemű felvilágosítással. Bizonyos bejelentés folytán; ugyanis.

Sir Magnus komoran mosolygott.

– Minő mesteri mészárlása Shakespeare nyelvének! – sóhajtott. – Ámbátor, főfelügyelő úr, elismerem, ön csupán a kötelességét teljesíti, ha tévesen értelmezett kötelesség is, úgyhogy félreállok az útból; tartóztassa csak le e hős szívű ifjút, jómagam pedig testemmel védem önt a tömeg haragjától. Mert ahhoz cseppnyi kétség sem férhet hogy a nép szíve kiért dobog!

A lenyűgözött tömegnek, mint általában a tömegnek, fogalma sem volt róla, voltaképpen miről is van szó, de bátorítólag zúgott. Sir Magnus nyájas tekintetét végighordozta rajtuk, mint karmester a zenekarán egy különlegesen nehéz tétel végeztével, majd Adrianhoz fordult.

– Fiam – szólt –, én magam, személyesen, kísérem el a rendőrőrszobára, s ha letartóztatják és perbe fogják – ha csakugyan oly embertelen és érzéketlen hitványságra vetemednek, hogy letartóztassák és perbe fogják! –, én magam, személyesen, Sir Magnus Ramping Fumitory, én fogom ellátni a védelmét!

– Igazán nagyon kedves – mondta Adrian. Zavarában most már végképp nem tudta, letartóztatták-e, vagy sem.

– Hát akkor, lenne szíves velem jönni – szólt a rendőr. – Ha mást nem is, egy csésze forró teát azt kap az őrszobán.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott Adrian, mert már a csontja velejéig átfagyott, és úgy érezte, még a letartóztatás sem túlzott ár egy csésze forró italért.

– Ne szóljon egy szót sem – intette Sir Magnus –, amíg az őrszobára nem érünk, és meg nem tudjuk, miféle alantas vádakkal állnak elő.

Adrian tehát újból megragadta Rosy fülét, s egyik oldalán a tipegő Sir Magnusszal, a másikon az öles léptű rendőrrel, mögöttük pedig a csoszogó, sustorgó tömeggel, elindultak a rendőrőrszobára.

Odaérkezvén, Rosyt meglehetősen nehézségek és több cipő árán sikerült beédesgetni az őrszoba udvarára. Bent, a barátságtalan vöröstégla-épületben, a mályvaszínű képpel és impozáns bajusszal

rendelkező ügyeletes őrmester egy jóindulatú rozmár pillantásával mérte végig Adriant.

– Jó estét, uram – szólalt meg. – Az ön neve Adrian Rookwhistle?

– Igen – mondta Adrian.

– És én a maga helyében ezen kívül mást nem is ismernék be – sziszegte Sir. Magnus.

– Nos, uram – folytatta az őrmester –, többrendbéli feljelentés érkezett ön ellen, és figyelmeztetem, mindent, amit mond, jegyzőkönyvbe veszünk, és az a tárgyaláson bizonyítékérvennyel bír. – Elhallgatott, és fontosságának teljes tudatában Adrianra meredt. – A feljelentések tárgya a következő. Amennyiben ön folyó év április 20-án Brockelberry megyében nyilvános közrendháborítást követett el a monkspepperi országút mentén húzódó mezőn, azáltal, hogy egy nagyméretű vadállatot szabadjára engedett, továbbá, hogy nevezett vadállat az ön tudtával és beleegyezésével súlyos testi sértést követett el Hubert Darcey, a monkspepperi vadászat főmestere ellen, továbbá folyó év június 5-én este ön nyilvános közrendháborítást követett el, amennyiben egy nagyméretű vadállatot szabadjára engedett, nyilvános helyen, név szerint az Alhambra színházban, valamint hogy nevezett vadállat az ön tudtával és beleegyezésével súlyos testi sértést követett el Mr. Emanuel S. Clattercup színházigazgató ellen. – Az őrmester elhallgatott, belenézett jegyzeteibe, azután felpillantott Adrianra, és nyájasan mosolygott. – Pillanatnyilag, úgy hiszem, ennyi az egész – jelentette ki.

– Nevetséges, koholt vádak – legyintett Sir Magnus, levette kürtőkalapját és odavágta az őrmester elé, az íróasztalra. – Ne aggódjék, kedves fiam, kisvártatva megszabadítom a galád hálóból, amellyel a renyhe elméjű analfabéták igyekeznek foglyul ejteni magát és a tulajdonát képező nemes vadat.

– Sajnos, uram – jelentette ki az őrmester, akit hidegen hagyott Sir Magnus ékesszólása –, őrizetbe kell vennem önt, hogy reggel előállíthassam a rendőrbírószágon.

– Igen, kérem, értem – szólt Adrian –, de mi lesz Rosyval?

– Az elefántjával, uram? – tudakolta az őrmester. Khm... hát ez már fogas kérdés. Mert ugyanis a zárkáink nem nagyon tágasak...

– Azt hiszem, az udvaron nem lesz semmi baja – mondta Adrian –, ha kap valamit enni.

– Majd arról gondoskodom, uram – ígérte az őrmester. Felvett egy tiszta papírlapot, megnyalta a ceruzáját, és kérdő tekintetet vetett Adrianra. – Egyszóval, uram, mivel él az illető?

– Hát ha tudnának szerezni egy fél zsák marharépát, vagy karórépát (meg kell mondanom, szívesebben eszi a marharépát), egy köteg szénát, fél zsák almát, fél zsák sárgarépát, fél zsák kenyeret...

Az őrmester arca elkomorult.

– Tréfál, uram?

– Dehogy, dehogy – biztosította Adrian. – Rosy meglehetősen jó étvágyú.

– Nos, majd utána nézek, mit tehetek, uram. Most pedig lenne szíves átadni, ami a zsebében van, hadd veszem fel a jegyzéket. Annak idején mindent rendben visszaszolgáltunk.

Adrian kiűritette zsebeit, az őrmester pedig valamennyi vagyontárgyat belerakta egy nagy, barna borítékba, és elzárta a faliszekrénybe.

– Most pedig, uram – mondta, szakasztott egy első osztályú szálloda portásának hanghordozásával –, szíveskedjék velem jönni; megmutatom, hol helyezzük el.

Sir Magnus kezét nyújtott Adriannak.

– Ne aggódjék, fiam. Reggel korán itt leszek, és gondoskodom róla, hogy tisztességes bánásmódban részesüljön. Tekintse ezt az ügyet kellemetlen, ám gyorsan múló álmoknak.

– Lassan már úgy is érzem, mintha álmodnék – mondta borúsan Adrian.

Követte az őrmestert, végig egy téglafalú folyosón, míg számos apró zárka ajtaja elé nem értek. A zárkákból származó zaj és a mindent átható alkoholillat arra engedett következtetni, hogy a foglyok mind elnyerték volna Rosy megbecsülését és barátságát. Az őrmester kulccsal kinyitott egy zárkaajtót, s Adriant betelerelte az apró, meszelt szobába; egy priccs volt benne, meg egy kis fiókos szekrény, aminek a tetején sajátos módon egy rózsaszínű és kék virágok füzérével ékes jókora porcelán mosdótál meg egy vizeskancsó állott.

– Itt vagyunk, uram – mondta az őrmester. – No, tegye el magát holnapra, s majd reggel találkozunk.

Becsukta az ajtót, helyrecsúszott a retesz. Adrian lassan lehámozta magáról a vizes holmit, lefeküdt a kemény, keskeny ágyra, s bámulta a mennyezetet. Szentül hitte, hogy legalább egyévi kényszermunkát sóznak rá bűnéiért, de érdekes módon ez egyáltalán nem izgatta. Az azonban már sokkal inkább, hogy mi lesz Rosyval, no meg az is, hogy ha egy évre börtönbe csukják, egy évig nem látja Samanthát. S addigra a lány minden bizonnyal elköltözik, és ő sosem fog rátalálni, vagy, ami még rosszabb, hozzámegy valami bárdolatlan alakhoz, aki nem értékeli Samantha finom tulajdonságait.

Egyedül a kicsiny zárkában Adrian oly élénken maga elé képzelte mindezt, hogy kiverte a hideg veríték. Rosyt halálra ítéli a rendőrbíróság, végigcsattognak a folyosón a kivégző osztag csizmái, ki a börtönudvarra, eldördül a sortűz, Rosy tizenkét sebből vérezve, hatalmas puffanással elterül a kavicson, és ezenközben Samantha visszavonhatatlanul hozzámegy egy nagydarab, faragatlan, szőrös szántóvetőhöz, aki szombat esténként rendszeresen eltángálja, úgyhogy mire Adrian nagy nehezen a nyomára bukkan, Samantha egykori énjének szikkadt árnyéka lesz már csupán, s még az aranypöttyök is kihunynak a szemében.

Reggel megjelent egy nagydarab rendőr, hozott egy bögre teát meg egy nagy karéj barna kenyeret, és Adrian egyszeriben felfedezte, hogy nemcsak éhes, hanem a torka annyira kiszáradt, hogy csak krákogó suttogás tör elő belőle.

– Hogy van Rosy? – kérdezte a rendőrtől.

– Sose aggódjék miatta, uram – mondta komótosan a rendőr. – Tud magáról gondoskodni az az elefánt, nekem elhiheti. Az őrmester kis híján belebolondult, míg valahogyan jóllakatta. Csudálatos egy fajzat az, uram.

– Igen, bizonyos szempontból feltétlenül – mondta Adrian.

– Jó egypár trükkre betanította az úr – mondta a rendőr.

– Igen – felelte kurtán Adrian, mert nem akarta megint elejétől végéig elmesélni az egész históriát. – Hány órákor megyünk a rendőrbíróságra?

– Tízkor, uram.

– Kölcsön tudna nekem adni egy beretvát? – kérdezte Adrian. – Az enyém elveszett a nagy kavarodásban.

– Hogyne, uram – mondta készségesen a rendőr. Kiment, bezárta maga mögött az ajtót, de nemsokára már jött is, hozott egy jókora beretvát; s ott állt és végignézte, míg Adrian megmosakodott, megberetváltkozott, azután fogta a beretvát és távozott.

Most pedig jó lesz, ha a védekezésen töröm a fejemet, gondolta Adrian. Lázas iramban rótt a celláját, fel-alá, fel-alá, olykor megállt, vadul hadonászott a falaknak, ahogy meg- próbálta meggyőzni a láthatatlan és rendíthetetlen bírót, hogy ő is, Rosy is ártatlan, mint a ma született bárány. Ám végül kénytelen volt elismerni, hogy védekezése, ha ugyan annak nevezhető, módfelett szegényes. Hiába, nincs más hátra, mint Sir Magnusba helyezni minden reményét. Őt nyilvánvalóan jól ismeri a rendőrség, ha másból nem, abból a rosszul palástolt gyűlöletből ítélve, amellyel ránéztek, feltételezhetőleg törvényszéki sikerei miatt. Ámbátor, gondolta Adrian, az ő ártatlanságát a legzseniálisabb védőügyvéd is ugyancsak nehezen bizonyíthatná.

Tíz órakor ismét megjelent a rendőr, s meglehetősen baljós bilincset csörgetett.

– Megyünk, uram jelentette vidáman. – Csak egy macskaugrás innen, de ha nem venné zokon, uram, csupáncsak a forma kedvéért, uram. Ha lenne szíves belebújni.

Adrian engedelmesen beledugta bal csuklóját a bilincsbe, aminek a párját a rendőr a maga csuklójára kattintotta.

– Ezzel megvolnánk – jelentette ki atyailag: – Szép is, jó is, ügyes is.

– Rosynak is el kell jönni? – kérdezte Adrian.

– Nem, uram, az nem szükségeltetik. Inkább azt lehet mondani, ő amolyan bizonyítékféle. Őrá majd csak a főtárgyaláson kerül sor.

Az irodán már várt rájuk Sir Magnus. A nappali világításban kabátja, kalapja és különleges cipője még rozogábbnak tetszett, mint előző este, s a vak is láthatta, hogy néhány moly, amely oly vakmerő volt, hogy szembe mert szállni Sir Magnusszal, vad dülást vitt véghez a bársonymellény különböző tájain.

– Kedves Adrian – lengette meg barátságosan sétapálcáját Sir Magnus –, remélem, kellően kipihente magát, noha attól tartok, errefelé meglehetősen spártai a berendezés.

– Nem volt kényelmetlen – mondta Adrian –, csak épp nemigen jött álom a szememre.

Sir Magnus vad pillantást vetett rá, dús fehér szemöldöke alól.

– Tán nem bízik bennem? – kérdezte zordonul.

– Ó, dehogyisnem – mondta riadtan Adrian.

– Hát akkor hagyjon fel ezzel az izgulékonysággal – szólt rá Sir Magnus. Felemelte kürtőkalapját, kackiás szögben a fejére biggyesztette, és szeretetteljesen megveregette.

– Előre! – mondta, és meglengette sétapálcáját. – Ki a friss levegőre!

S azzal, mintha katonai díszszemlére vezérelné csapatát, kimasírozott az őrszobáról, a rendőr meg Adrian ütemes csörömpölés közepette követte. Adrian most fogta csak fel, milyen érzés lehet az Rosynak, amikor megbéklyózza. Ahogy az utcán utánuk fordultak a járőkelők, Adrian érezte, hogy mindjobban elvörösödik, s valósággal összezsugorodott. Hatalmas megkönnyebbülés fogta el, amikor végre odaértek a rendőrbírószék kapujához.

Valamely ismeretlen okból Adrian úgy képzelte, hogy a rendőrbírószék letárgyalja ügyét, elítélik, és láncra verve elvezetik – ám legnagyobb meglepetésére, az igazságszolgáltatás egyáltalán nem működött ily példás gyorsasággal: A rendőrbíró, akiben Adrian a bűnözőtípusnak kiváló

példáját ismerte fel, türelmesen végighallgatta, míg a rendőr, ki Adrian letartóztatását foganatosította, előadta tanúvallomását. A közeg, aki a rendőrségi dalárdában a kontrabasszus szólam oszlopa volt, lassan, nyomatékosan olvasott noteszből, s nagy élvezettel elidőzött minden egyes szónál.

– Emanuel 124 Dray őrszemes rendőr, Osztriga-szigeti rendőrőrs, tisztelettel jelentem, miszerint folyó év június hó 5-ének estéjén rendes őrjáratomat végeztem a rakparton, amikor csoportosulásra lettem figyelmes. Az összegyűlt tömeg a kikötőt bámulta, nyilvánvalóan izgatott állapotban. A rakpart lépcsőjéhez közeledve megpillantottam őrizettest, amint a vízben foglalkozik egy nagyméretű, azonosíthatatlan tárggyal, amely későbbi szemrevételezés során elefántnak bizonyult.

Mivel előzőleg értesültem arról, hogy egy elefánt birtokában levő férfit köröznék bizonyos, Brockelberry megyében lezajlott rendzavarások folytán, arra a következtetésre jutottam, hogy nyilván ez a szóban forgó személy. Amikor a gyanús személy az elefánttal partot ért, megközelítettem, és kérdést intéztem hozzá, miszerint az elefánt az ő tulajdonát képezi-e.

E pontnál a rendőrbíró felvonta szemöldökét, és olyanfajta nessel köszörülte torkát, mintha egy apró és zörgő pikkelyű gyík próbálna átfurakodni két igen keskeny résén.

– Közrendőr – szólt a bíró –, miért kérdezte meg a gyanús személytől, hogy az elefánt az ő tulajdonát képezi-e? Véleményem szerint, ha az ember meglát egy gyanús személyt, amint a kikötő vizében egy elefánttal foglalkozik, abból alighanem az következik, hogy az elefánt az ő tulajdonát képezi, nemde?

A rendőrt kissé kizökkentette a kerékvágásból a közbeszólás, és zavartan topogott.

– Én úgy gondoltam – mondta, és elvörösödött –, miszerint esetleg másvalakinek az elefántjával foglalkozik.

A rendőrbíró felsóhajtott.

– Merőben valószerűtlen feltételezés – jegyezte meg. Folytassa, kérem.

Dray közrendőrnek majd egy percébe telt, míg csutak ujjával meglelte noteszében a megfelelő helyet; akkor aztán újólág megköszörülte torkát, hátravetette fejét (mint a dalárdában), és folytatta vallomását:

– A vádlott így szólt: “Az enyém.” Azután megkérdeztem, Adrian Rookwhistle-nek hívják-e, amire így válaszolt: “Így hívnak.” Ezután felszólítottam, hogy kövessen az őrszobára, hogy egy-két részlet tekintetében felvilágosítást adjon, amire azt felelte: “Kérem, biztos úr, én

mindent megmagyarázok.”

Dray közrendőr elhallgatott, és diadalmasan mosolygott a rendőrbíróra. Az utóbbi mondat, ugyebár, más nem is lehet, mint egyértelmű beismerés.

– Nos? – kérdezte hűvösen a bíró.

– Nos, uram – mondta Dray közrendőr. A diadal pillanata elszállt. – Azután előállítottam az őrszobára, ahol a szokásos figyelmeztetésben részesült és őrizetbe vétetett.

– Értem – bólintott a rendőrbíró. – Köszönöm, közrendőr. Dray közrendőr, akár egy megbízható igavonó, letrappogott a tanúk emelvényéről, a rendőrbíró pedig belelapozott irataiba, majd feltekintett.

A rendőrfelügyelő felállt.

– Rendőrbíró úr – szólt –, kérem a fogoly őrizetben tartását egy hétig, amikor újra megjelenik a rendőrbíróság előtt. A rendőrbíró kérdő pillantást vetett Sir Magnus Ramping Fumitoryra, aki az eddig elhangzottak során szemmel láthatólag édesdeden szunyókált. Most azonban felemelkedett ültéből.

– Bíró úr – szólalt meg, s előhalászta burnótosszelencéjét, és gyengéden megkoccintotta mutatóujjával. – Bíró úr, védecemet az általam nagyrabecsült rendőrség (a rendőrfelügyelő felhördülését elfojtotta a bíró szigorú pillantása) érdemtelenül felnagyított jelentéktelen vádpontokban véli vétkesnek.

Sir Magnus széttárta karját.

– Sir Magnus – szakította félbe a rendőrbíró –, nemcsak ismerjük, de őszintén irigyeljük is az ön szónoki képességeit. Mindamellett hadd hívjam fel szíves figyelmét, hogy pillanatnyilag az ön védenca még nem áll a törvényszék előtt.

– Bíró úr – folytatta zavartalanul Sir Magnus –, e nemes szívű ifjúra, aki, mint ön szíves volt rámutatni, még nem áll törvény előtt, aki ellen e pillanatig senki sem lépett fel semmiféle váddal, erre az ifjúra vajon az a sors várjon-e, hogy az általam nagyrabecsült rendőrség – amennyiben belátása szerint cselekedhet – bebörtönözze, elszakítsa barátaitól és szeretteitől, kitépje az élet vidám forgatagából, s elszakítsa még ama pompás, noha néma teremtménytől is, aki a hányattatások idején egyetlen vigasza volt, elszakítsa úgyszólván még a...

– Sir Magnus – mondta szigorúan a rendőrbíró –, végtelenül hálás lennék, ha a tárgyra térne. Mi az óhaja?

– Óvadék, bíró úr – mondta szívszaggató hangon Sir Magnus. Ékesszóló mozdulatot tett, amely melleleg vagy egy dekára való burnótot szórt szét az asztalon.

– Védencem, bíró úr, nem csavargó, nem munkakerülő, nem hontalan, nem koldus, nem cigány, nem szélhámos...

A rendőrbírónak lassan elfogyott a türelme.

– Sir Magnus – szólt határozottan –, nem azért gyűltünk itt össze, hogy összeállítsuk a rokon értelmű szavak szótárát.

– Röviden – folytatta zavartalanul Sir Magnus –, bátran állíthatom, hogy védencem jómódú férfiú, akinek nem okoz problémát, sőt, túlzás nélkül állíthatom, mi sem szerezhet nagyobb örömet, mint hogy óvadékot tegyen le, s hogyha mégoly rövid időre is, visszatérhessen a külvilágba.

– Köszönöm – intett fagyosan a rendőrbíró. – Ennyiből is megértettem, mit óhajt.

Hátradőlt székében, és ridegen szemügyre vette Adrian.

– Ilyen esetekben rendszerint figyelembe vesszük a rendőrség kérését. Ennek az ügynek mindazonáltal számos sajátos vonása van, úgyhogy hozzájárulok, hogy az ön védencét saját kérésére ötven font óvadék ellenében szabadlábra helyezték.

– Fogadja mélységes hálámat, bíró úr – hajolt meg mélyen Sir Magnus. Majd szerfelett óvatosan kinyitotta szelencéjét, s az Isten óvja a Királynőt dallamára nagy gonddal visszaseperte bele a szétszóródott burnótot. Adrian most már tökéletesen összezavarodott: az a meggyőződés ébredt benne, hogy valamely csoda folytán felmentették, és mindössze ötven font büntetést róttak ki rá. A rendőrbírósi jegyző azonban szúrós szemmel nézett rá, mint bábjátékos a rakoncátlan bábra.

– Álljon fel, Rookwhistle!

Adrian kissé reszketegen felállt.

– Adrian Rookwhistle, ön, saját kérelmére, ötven font óvadékösszeg letétbe helyezése ellenében szabadlábra helyeztetik, azzal a meghagyással, hogy következő kedden megjelenni tartozik jelen bíróság előtt. Megértette? – kérdezte a rendőrbíró.

– Igenis, uram – felelte Adrian.

Örömtől kábultan lépett ki a tárgyalóteremből. Szabad! És Rosy is szabad! Szabadok mind a ketten, és ha csak egy csöppnyi szerencséje van, hamarosan viszontláthatja Samanthát! Eddigi iszonyú élményei után a végsőkig ki kell élveznie e diadalmas pillanatot. Ahogy kiértek az utcára, Adrian megragadta és vadul rázogatta Sir Magnus Ramping Fumitory kezét.

– Drága, kedves Sir Magnus! – kiáltott Adrian. – Hogy is köszönhetném meg, amit értem tett? Csak elgondolni is, hogy az ön zsenialitása a segítségemre sietett, s megmentett engem is és Rosyt is a minden

bizonynal iszonyú sorstól! Nem is tudom, hogyan köszönjem meg!

Sir Magnus az olyan ember szenvedő arkifejezésével, aki egy túláradó életkedvű kölyökkutya játszi karmai közül igyekszik szabadulni, nagy nehezen kihúzta kezét Adrian markából, és hátralépett. Busa szemöldöke alól lesújtó pillantást vetett védencére.

– Szabadna tudnom, miről beszél? – kérdezte fagyosan. – Hát az ítéletről... – hebegte Adrian.

– Miféle ítéletről? – tudakolta Sir Magnus.

– De hiszen... hiszen elengedtek... Lefizettem az ötven font bírságot, és elengedtek...?!

Sir Magnus lehunyta szemét, mintha át- meg átjárná a fájdalom, és rövid gyalogsétára indult a járdán, fel és alá, fel és alá. Amikor végre megállapodott Adrian előtt, dühösen az arcába bámult, és burnótosszelencéjével megkocogtatta védence mellét.

– Végtelenül hálás lennék – mondta metsző gúnnyal, ha nem igyekezne versenyre kelni agyalágyultságban a törvény és a rend őreivel. Csupán óvadék ellenében helyeztettem szabadlábra. Egy hét múlva meg kell jelennie a rendőrbíróság előtt, ők pedig átteszik az ügyét az esküdtbíróság elé, és az ügye az esküdtszék döntésén áll vagy bukik.

– Jaj – mondta elkeseredetten Adrian. – Ezt nem tudtam.

Boldogságának fényes fellege hirtelen szertefoszlott, s megint visszatért a lidérces álom: Rosy, amint napkeltekor agyonlővik, és Samantha, amint rangján aluli házasságot köt.

– Hát akkor én most mit csináljak? – kérdezte gyászosan.

– Hogy mit csináljon!!! – kiáltott fel Sir Magnus. Elvörösödött, és felfújta magát, mint egy sértődött pulyka.

– Menjen el Rosyért, és jöjjön el velem közeli házacskámba, ott pedig, ha egy kissé képes összeszedni magát, előkészítjük a védelmét.

– Tetszik tudni – mondta gyámoltalanul Adrian –, én azt hiszem, nem egészen értem, hogy működik az a törvény...

– Nem is értheti – vetette oda Sir Magnus. – Végtére mi, akik szolgáltatjuk, mi magunk sem értjük, hát hogyan várhatnánk el a laikustól...?

– Kicsit olyan, mintha az ember felszállna a vonatra, és nem tudná, hogyan kell mozdonyt vezetni.

Sir Magnus lendületesen felszippantott egy csipet burnótot.

– Ezen a maga helyében nem törném a fejemet. Vonatnál az a legfontosabb, hogy az ember a megfelelő állomáson szálljon le.

A TÖRVÉNY

SIR MAGNUS “HÁZACSKÁJA” viszonylag újonnan épült, Tudor stílusú kúriának bizonyult; a város széli szirttetőn magasodott, és hatalmas park övezte. Rosyt az istállóudvarban bekvártélyozták egy jókora csűrbe, Adrian pedig letelepedett Sir Magnusnál.

Sir Magnus, szerény kifejezéssel élve, igényes házigazda volt. Először is, mélységes és mindent elsöprő szenvedély fűtötte a cseresznyepálinka iránt, amelyet e szenvedéllyel egyenes arányban fogyasztott is, és ragaszkodott hozzá, hogy vendége is fogyassza. Sir Magnus saját találmányú sakkot játszott a cseresznyepálinka és egyéb szubsztanciák változatos keverésével, és tudományos megfigyeléseket végzett, miféle eredmény érhető el különféle alkotó elemek alkalmazásával. Egykét nap elteltével Adrian gyomra már megszenvedte a vakációk végtelen sorát, s arra a tántoríthatatlan meggyőződésre jutott, hogy a barna sörrel és tejjel kevert, ónkupából fogyasztott cseresznyepálinka valahogy nem egyezik a szervezetével.

Sir Magnus másik különleges tulajdonsága az volt, hogy a fizikuma láthatólag nem igényelt alvást. Az első három napon ragaszkodott hozzá, hogy Adrian újra meg újra elmesélje hányattatásai történetét, ő pedig fel-alá járkált dolgozószobájában, avagy az asztalnál állt és új variációt komponált a cseresznyepálinka-témára. Hajnali két-három óra tájban Adrian inkább holtan, sem mint elevenen ágyba tántorgott, ám amint feje a párnára hanyatlott, Sir Magnus – angol csipkével díszített bájos hálóingben – már ott állt az ágya mellett, és felrázta, hogy ismételve csak el kalandjainak valamely részletét.

Ott-tartózkodásának negyedik reggelén Adrian levonszolta magát reggelihez: feje lüktetett, zúgott a cseresznyepálinkától, szeme meg leragadt az álmoasságtól. Sir Magnust már ott találta: frissen, üdén, mintha most tért volna haza hosszú és pihentető vakációjáról, s épp egy országos méretű rántottát fogyasztott.

– Nos – szólalt meg Sir Magnus, mintha az éjszakai beszélgetést egy pillanatra sem hagyták volna abba –, teendők tehát a következők. Meg kell szereznünk tanúnak mindenkit, kivétel nélkül mindenkit, akinek csak köze

volt ehhez a nemzeti szerencsétlenséghez.

– Egyáltalán nem értem, mi hasznunk lenne ebből – mondta lehangoltan Adrian.

– Gondolkozzék – intette Sir Magnus, miközben egy marék törött borsot szórt egy villahegynyi rántottára, s a szájába tömte. – Gondoljon az esküdszékre, kedves fiam.

Adrian kissé fanyalogva piszkált egy lágy tojást, és egyáltalán nem érezte magát megfelelő állapotban ahhoz, hogy az esküdszékre gondoljon.

– Miért? – kérdezte.

Sir Magnus hátradőlt székében, damasztyszalvétájával megtörölte száját, előhúzta szelencéjét, megfelelő mennyiségű burnótot tömött az orrlikába, földrengésszerű robajjal tüsszentett, majd kifújta az orrát.

– Az angol törvényhozási rendszer szépsége – kezdte előadását, s hangja mind öblösebben zengett –, az angol törvényhozás fő szépsége abban rejlik, hogy két tökéletesen ésszerűtlen alaptételre épül. Először is, mindenki azt képzei, hogy ügyét az esküdszék tárgyalja, márpedig ez az elgondolás tökéletesen nevetséges. A tény az, hogy az ügyet a bíró tárgyalja, és ő látja el utasításokkal az esküdteket. Most pedig vegyük szemügyre magát az esküdszéket. Abból a sajátos feltevésből kiindulva, hogy tizenkét ember többet ér, mint kettő, vagy négy, vagy hat, senki sem veszi tekintetbe, hogy tizenkét tökfaj veszedelmesebb lehet, mint kettő. Egy hosszú élet tapasztalatainak alapján kijelenthetem, hogy valamennyi bíró és valamennyi esküdt tökfaj. Minek következtében az átlagos, tisztességes bűnözőnek nincs semmi esélye, az ártatlan ember sorsa pedig megpecsételtetett, mielőtt egyáltalán a vádlottak emelvényére lépne.

Adrian sehogy sem értette a dolgot.

– De hiszen én azt hittem, hogy ez igen korrekt rendszer... – hebegte.

– Körülbelül annyira korrekt, mint egy kiváltképp durva rugbymeccs – jegyezte meg hidegen Sir Magnus.

– Még most sem értem – mondta Adrian –, hogy mennyiben segíthet rajtam, ha az ország különböző részeiből iderángatunk egy csomó embert a tárgyalásra.

Sir Magnus újabb csipet burnótot szippantott fel, és megint tüsszentett.

– Ez azért van, kedves fiam, mert nem használja az eszét közölte. – Nos, képzelje azt, hogy én juhászkutya vagyok. – Előrehajolt, és busa szemöldöke alól vad pillantást vetett Adrianra, de sokkal jobban hasonlított egy rosszindulatú vadászfoxihoz, mint juhászkutyához. Adrian mindazonáltal szófogadóan igyekezett Sir Magnust a juhászkutya szerepében elképzelni.

– Képzelve továbbá – folytatta Sir Magnus, és fenyegetőleg megrázta ujját –, hogy az esküdszék juhnyáj, és amikor azt mondom, juhnyáj, intelligenciájukat sokkal többre becsülöm, mint amennyiről általában tanúságot tesznek.

Elhallgatott, és elgondolkodó pillantást vetett a pohárszéken álló jókora flaska cseresznyepálinkára, majd órájára nézett, és szomorúan sóhajtott.

– Most pedig – folytatta –, minekutána elképzelt engem mint juhászkutyát, az esküdszéket pedig mint juhnyáját, képzelje el a bírót mint birkatolvajt. – Ez utolsó szónál hangja suttogássá halkult. Felállt, s fel-alá járkált a reggelizőasztal mentén. – Kérdezem tehát – fordult sarkon hirtelen, és Adrianra meredt –: miféle rendszer ez? Nekem mint juhászkutyának az a dolgom, hogy megfélemlítsem a birkatolvajt, és az én göndör szőrű kis esküdtbáránykáimat betereljem a helyes döntés aklába. Eddig világos?

– Nagyjából – mondta Adrian. – De azért egy bíróval talán mégsem lehet ennyire fölényesen bánni, nem?

– A bíró nem más, mint gyakorlatlan ügyvéd – jelentette ki hidegen Sir Magnus.

Adrian úgy érezte, hogy a törvényhozási rendszernek ez a summázata azért hagyna még némi kívánnivalót, de mivel semmiféle ide vágó tapasztalattal nem rendelkezett, nem volt abban a helyzetben, hogy vitatkozzék. Sir Magnus az ebédlő ajtajához lépett, lendületes mozdulattal kitérte, és elrikoltotta magát:

– Screech!

Válaszul egy töpörödött, kopasz, félvállas teremtmény óvakodott be a szobába.

– Ez itt Screech – intett könnyedén feléje Sir Magnus –, és kitűnő leveleket fog írni mindazon személyeknek, akiket tanúként óhajtok megidézteni. A délelőttöt önök ketten együtt töltik, s ön ellátja Screech-et a szükséges információkkal.

– Rendben – mondta Adrian. – Ahogy parancsolja. Hirtelen eszébe jutott, s e gondolatra egész testét melegség járta át, hogy írhat Samantha-nak, és felkérheti tanúnak.

Sir Magnus egy pillantást vetett a cseresznyepálinkás palackra, mintha most venné csak észre.

– Nem kezdhetik azonban ezt a nehéz munkát éhgyomorral – jelentette ki. – Igyanak egy kis cseresznyepálinkát.

– Azt hiszem, én inkább nem kérek – mondta Adrian. – Ha ennyi levelet kell írunk, jobb, ha tiszta marad a fejem.

– Ahogy óhajtja – mondotta Sir Magnus, azzal a pohárszékhez lépett, jókora adag cseresznyepálinkát kevert össze egy pohár ír whiskyvel és két citrom levével, egy hajtásra megitta, azután összerázkódott.

– Érdekes... – suttogta lehunytt szemmel. Majd a boldogtalan írnokhoz fordult.

– Tudja, mi a teendője, Screech – hörrent rá. – Mr. Rookwhistle ellátja a szükséges adatokkal, s elvárom, hogy tizenkettőre valamennyi levél postán legyen.

– Igenis, Sir Magnus – hajolt meg Screech. – Természetesen, Sir Magnus.

Sir Magnus kicsörtetett a szobából, bevágta maga mögött az ajtót, s Adriant kettesben hagyta Screechcsel, aki – mint hamarosan kiderült – pedáns férfiú volt, gyönyörű kézírással, ám körülbelül annyira színes és erőteljes egyéniség, mint egy marék csirizes vatta. Végül azonban, tíz perccel tizenkettő előtt, megíródott az utolsó levél is – Samantha levele! –, és amikor Sir Magnus beviharzott a szobába, Screech összeszedte irományait, és alázatosan kisurrant.

– Arra a meggyőződésre jutottam – jelentette ki Sir Magnus –, hogy maga gyengélkedik. Nem engedhetem, hogy legjelesebb kliensem megviselt külsővel jelenjék meg a bíróság színe előtt.

– Azt hiszem, ez leginkább a kevés alvásnak tulajdonítható – mondta Adrian, és elfojtott egy ásítást.

– Ostobaság – legyintett Sir Magnus. – A kevés stimulánsnak talán. Alvás nélkül meglehet az ember, stimuláns nélkül soha.

Adrian tompán eltűnődött, vajon mit tekint Sir Magnus stimulánsnak. Minden bizonnyal azt, ha az ember ebéd előtt viadalra hív és ledőf tizenhét spanyol bikát.

– Valószínűleg igaza van – mondta békésen.

– Ebéd után – jelentette ki kezét dörzsölve Sir Magnus maga, meg én, meg Rosy elmegyünk levegőzni.

– Levegőzni? – kérdezte rémülten Adrian.

– Igen – bólintott Sir Magnus. – Végigsétálunk a tengerparti sétányon.

– Ez ön szerint jó gondolat?... – kezdte kétkedőn Adrian. – Kiváló gondolat – mondta elégedetten Sir Magnus. Könnyű ebéd, aztán egy kis séta, jól kilépünk, és maga rájön majd, hogy a tengeri levegőnek nincsen párja.

Minekutána végére jártak a könnyű ebédnek – a menü a következő volt: egy tucat osztriga fejenként, gombás felfújt, könnyű és aranyos, miként az alkonyi felhő, sűrű, barna mártásban méltóságteljesen trónoló marhagerinc,

húsa omlós és korallszínű, körítve mindenféle zöldséggel, mi szem-szájnak ingere, s végezetül desszert, amelynek legfőbb alapeleme természetesen cseresznyepálinka volt, kitűnő összhangban kéthárom liter sűrű tejszínnel –, ebéd után tehát sétára indultak a tengerparton, s magukkal vitték Rosyt is.

Adrian eltelt az ebéddel; alig vonszolta magát, annyira álmos volt, és úgy érezte, ez a testgyakorlás semmiképpen sem emeli tekintélyét a helyi lakosság szemében. Sir Magnus azonban szemmel láthatólag nem törődött vele, miféle hatást tehetnek a szemlélőkre. Vállára emelte sétabotját, a kampóját Rosy ormánya köré kanyarította, s imígyen összekapcsolva, nagy egyetértésben sétálgattak. Ahányszor felbukkant egy csapat bámuló és izgatott gyerek, Sir Magnus királyi gesztussal megemelte kürtőkalapját, sétabotjával előre húzta Rosyt, és engedélyezte, hogy a gyermekek megveregessék a lábát, és megsimogassák az ormányát. Rosy, mint afféle jámbor állat, abban a tévhitben élt, hogy emberi lény rosszat nem cselekedhet, élvezte hát a séta minden percét, s ormánya hegyével – ami pedig szükség esetén nemegyszer ugyancsak pusztító fegyvernek bizonyult – gyengéden szimatolta, tapogatta a szeplős pofikákat, mocskos praclikat, szösze copfokat.

Miután tízenégyyszer sétáltak oda-vissza a sétányon, öt órakor, Adrian nagy megkönnyebbülésére, visszatértek Sir Magnus házába, Rosyt nyugovóra helyezték istállójában, ők pedig visszavonultak a könyvtárszobába, ahol teát szolgáltak fel. Sir Magnus, valamely ismeretlen okból, szemmel láthatólag igen elégedett volt a sétájukkal. Adrian végigrágta magát több hektár ropogós, forró vajas pirítóson, tejszínnel és eperdzsemmel borított friss vajas süteményen, s jókora, zamatos, barna gyümölcstorta-szeleteken, amelyek úgy illatoztak, mint tél derekán az erdő, s eközben illedelmesen hallgatta Sir Magnus előadását a törvényhozó rendszerről, amelynek pedig mintegy kilencven százaléka tökéletesen érthetetlen volt a számára.

– Kérem szépen – szakította végül félbe házigazdáját, miért volt ön annyira elégedett a sétánkkal?

Sir Magnus bíráló és érdeklődő tekintettel egy kanál cseresznyepálinkát tett a teájába, és mélázva elkeverte.

– Talán magának is feltűnt, kedves fiam – felelte kenetteljesen, annak az embernek modorában, aki egy testileg, szellemileg meglehetősen fejletlen gyermekhez beszél –, hogy az igazság útja mindig rögzös. Ma délután egy sereg ember látott bennünket, amint békésen, civilizáltan levegőzünk, Rosy társaságában. Rosy, mint ahogy számítottam rá, példásan viselkedett,

akárhogy bámulta a kandi lakosság. Becsületére váló önfegyellemmel simogatta a lakosság undok, taknyos orrú ivadékait. Gondolja talán, hogy Rosy figyelemre méltó gyermekszeretetének híre nem jutott el a város legutolsó zugába is?

Sir Magnus elhallgatott, ám csak azért, hogy bekebelezzen még egy, tejszínbe és eperdzsembe burkolt vajas süteményt. Azután megtörölte száját, s némileg fojtott hangon folytatta.

– Bárhonnan toborozzák is az esküdteiket – mondta nem csekély önelégültséggel –, amint megérkeznek, valaki bizonyára elmeséli nekik, mennyire civilizált teremtes Rosy.

– De hiszen én úgy tudtam – mondta ámuló tekintettel Adrian –, hogy az esküdszéki eljárás lényege épp az, hogy az ember nem befolyásolhatja az esküdteket!

Sir Magnus teljes százhuszonkét centijével felmagasodott, és fenséges tekintettel mérte végig Adriant.

– Elhatározott szándékkal senki sem vesztegetheti meg az esküdteket – jelentette ki. – Ez ellenkeznék az etikával.

– Igen – bólintott Adrian. – Én is így gondoltam.

– Ugyanakkor azonban – folytatta simán Sir Magnus mivel az esküdtek köztudomásúlag gyengeelméjűek, megmondhatjuk nekik, hogy mit gondoljanak.

Töltött még egy kis cseresznyepálinkát üres teáscsészéjébe, és lendületesen felhajtotta.

MUNKÁBAN A TÖRVÉNY

ADRIANT UGYANCSAK KIMERÍTETTE az elkövetkező néhány nap. Akárhogy kapálózott, Sir Magnus nem tágított elhatározásától, hogy mindenkinek írjon, aki, ha bármilyen távolról is, de kapcsolatban van Rosy ügyével. Adrian bizonyosra vette, hogy a meghívottaknak legalább a fele egy tapodtat sem viszi előbbre a védelem ügyét.

– Ezt nyugodtan rám bízhatja, fiam – jelentette ki Sir Magnus. – No, ez a Filigree nőszemély megvolna; mi lesz az apjával?

– Szent egek, azt ne. Nem, őrá igazán nincs szükség! – kiáltott rémülten Adrian. – Hisz másról se beszél, csak a lélekvándorlásról!

– Kiváló! – hangzott a szentencia. – Más se kell, csak egy kis lélekvándorlás, és az esküdtek már azt se tudják, a lábukon állnak-e vagy a fejükön. Írja csak meg annak a leánynak, hogy hozza el az apját.

Adrian kétségbeesett. Ha Mr. Filigree megjelenik a tanúk emelvényén, ő ugyan meg nem ússza az életfogytiglani kényszermunkát! Az események azonban feltartóztathatatlanul gördültek pályájukon; hamarosan hűvös hangú levélke érkezett Samanthától, amelyben kimérten tudatta, hogy apja is, ő is, szívesen tanúskodnak. A levél hideg “üdvözléssel” zárult.

Lassan megérkeztek a tanúk. Megjött Mr. Pucklehammer, nyalka, sárga-fekete kockás öltönyben, módfelett elegáns, vadonatúj barna keménykalapban, s boldogan üdvözölte Adriant és Rosyt. Megjött Fekete Nell, akit meglehetősen nehézségek árán sikerült felkutatni. Megérkezett Honoria és Ethelbert; mindketten szívből élvezték a drámai szituációt, és Honoria szabályos időközönként gin ihlette könnyzáporban tört ki arra a gondolatra, hogy Rosyt lelövik és Adriant tömlöcbe zárják. Ripacskodása mérhetetlenül imponált Sir Magnusnak, hisz ő maga is jeles előadó volt, s amikor mind a ketten belelendültek, Adriannak az a kényelmetlen érzése támadt, hogy itt operaelőadás készül, nem ügyvédi védelem.

Azután megérkezett Mr. Filigree és leánya. Samantha tartózkodó volt és csodaszép; méltóságteljesen kezét fogott Adriannal, és kijelentette, nagyon örül, hogy felújíthatja ismeretségét Rosyval, mely megjegyzés szíven találta Adriant. Mr. Filigree elragadtatott gyönyörrel üdvözölte a tengert, amelyet most látott először, legalábbis jelenlegi életében, s mint egy

óriásmedúza, úgy fickándozott a parton, boldogan lebegtetve vaskos ujjait. Valahányszor Sir Magnus ki akarta kérdezni, Mr. Filigree-nek épp nyoma veszett, s valóságos kutatóexpedíciót kellett utánaküldeni a tengerpartra, és elvonszolni immár kedvenc szórakozásától, mikor is Rosyt fürdette a sekély parti vízben, és a szomszéd gyerekekkel homokvárat épített. S mind e kiváló gyülekezet között bömbölve, mint a szilaj bika, avagy éppenséggel turbékolva, miként a szelíd galamb, ott sürgött-forgott Sir Magnus, és szorgalmasan szőtte össze a különféle mesék szálait.

Screech görnyedt figurája nem maradt el Sir Magnus sarkából, tolla sikongott, mint egy tébolyult ökörszem, ahogy szorgosan rőtta feljegyzéseit. Adrian több ízben megkísérelte, hogy négyszemközt maradjon Samanthával, fáradozását azonban nem koronázta siker. A leány udvarias volt, ám fensőbbbségesen tartózkodó, s ahogy múltak a napok, Adrian egyre szerencsétlenebb lett. Mire felvirradt a tárgyalás napja, Adrian a kétségbeesés fekete kútjának mélyére zuhant, Sir Magnus ellenben, harciasan, mint a karácsonyi pulyka, fel-alá csörtetett, mérhetetlen mennyiségben fogyasztotta a cseresznyepálinkát, és csak úgy sugárzott belőle a jóindulat meg az önbizalom.

A rendőrbíróági tárgyalóhelyiség kopár tanterem-sivársága után Adrian azt hitte; hogy a törvényszéki terem, ahol bírái elé kell állnia, bizonyára ugyanolyan lesz – ám legnagyobb meglepetésére, a hely valóságos mesepalotának bizonyult. A tömör tölgyfából készült bírói asztalt és széket bonyolult faragás díszítette: tölgyfalevelek, makkok, apró, gödrös képű, táncoló kerubok. Még a tanúk emelvényét is faragás borította. A magas mennyezet hófehér volt, díszre kékarany féldombormű.

Megilletődött csönd ülte meg a termet, ám a háttérben buzgó tevékenység folyt. Sir Magnus az utolsó pillanatban vette észre, hogy Screech fele jegyzetanyagát otthon felejtette, s ettől olyan irtózatossá haragra gerjedt, hogy Adrian már-már a boldogtalan írnok életét féltette. Buzgón nyugtatgatta Sir Magnust, ezért csak néhány perc múlva vette észre, hogy a tárgyalótermet megtöltötte a hallgatóság, és egyre fokozódik a várakozás hangulata.

Egyszerre egy végtelenül magas, csontos figura jelent meg a színen. Talárja dús redőkben csüggött alá, akár a denevér szárnya, parókája kissé féloldalasán ült szegletes állkapcsú, kékre borotvált arca, hű, barna spánielszeme, és lebiggyesztett, keskeny szája felett. Ha az ember nem nézi a talárt, azt hihette volna, gyomorsavhiányban szenvedő temetkezési vállalkozót lát, méghozzá olyan vidékről, ahol mindenki örökéletű.

– Ez ki? – kérdezte Adrian Sir Magnust.

– Ez? – bámult vadul Sir Magnus busa szemöldöke alól a kérdezett személyre. – Sir Augustus Talisman. Az ügyész. A vád képviselője.

– Az az érzésem, hogy nem valami rokonszenves – mondta Adrian.

– Kicsoda? Az öreg Guszti? – csodálkozott Sir Magnus. Igazán nagyon derék gyerek a maga módján. Csak hát ha az ember egész életében mást sem tesz, mint vádol, akkor a végén ez a külsején is kiütözik.

– Ki a bíró? – tudakolta Adrian.

– Haha! – mondta mély elégedettséggel Sir Magnus. – Ebben aztán nagyon szerencsések vagyunk. Az öreg Zavar.

– Zavar?! – kiáltott fel Adrian. – Micsoda szokatlan név!

– Ejnye – mondta türelmetlenül Sir Magnus –, ez csak a beceneve természetesen. Az igazi neve Lord Crispin Zhure.

– Nem értem... – hebegte Adrian.

– Jóságos Isten, fiacskám – förmedt rá Sir Magnus. – Hiszen ez csak világos! Zhure-Zavar, természetesen. Zúr-Zavar. Nincs széles e vidéken különb bíró nála. Kivétel nélkül mindig mindent összezavar. Ezért olyan kókadt az ügyész. És ezért hívják az öreget Zavarnak.

– Úgy tetszik érteni – kérdezte döbbenten Adrian –, hogy nem tudja, mit csinál, és mégis bíró?!

– Nos, fiam, a dolog úgy áll: amit csinál, azzal nincs semmi baj. Csak éppen pont ellenkezőleg csinál mindent, mint a többi bíró. Becslésem szerint egymaga több ártatlan embert dugott dutyiba, mint összes kollégái együttvéve.

– Csak azt tudnám, miért lesz ez nekem jó... – sóhajtott Adrian.

Sir Magnus elgyötört arckifejezése azt sugallta, hogy nem szívesen ugyan, de keresztényi türelemmel hallgatja egy félkegyelmű meséjét.

– Ide hallgasson, fiam – mondta nyájasan. – Adva van egy összezavart bíró, érti?

– Értem – bólintott kötelességtudóan Adrian.

– Nos, ha a bíró már a kezdet kezdete előtt össze van zavarva, máris félig nyert ügyünk van – magyarázta Sir Magnus. – A következő lépés, hogy összezavarja az esküdteket, betetőzésül pedig én zavarom össze őket, méghozzá bíróstul.

– De hát én igazán nem értem... – kezdte bátortalanul Adrian.

– Meg lenne lepve, ha tudná, milyen kiválóan lehet a zavarosban halászni. Olyan ez, tudja, mint a harctéri álcázó füst.

– Aha – bólintott Adrian. – Már értem. – Holott valójában megadta magát sorsának, gondolván, hogy ha Sir Magnus védi, legalább tízesztendei börtönbüntetésre számíthat.

A törvényszéki írnok felemelkedett.

– Mindenki feláll! – vezényelte reszketeg fejhangon. Általános dobogás, zörgés töltötte be a termet, ahogy mindenki felemelkedett. Kinyílt az ajtó, becsoszogott egy apró, töpörödött emberke, vörös talárban, elhelyezkedett a hatalmas, faragott székekben, és körülkémlelt, körülbelül úgy, mint egy meglepett vakondok. Mindenki leült, s lőn nagy torokköszörülés, papirususogás. A törvényszéki írnok megint felállt.

– Tekintetes bíróság – fuvolázta –, napirenden a Korona kontra Adrian Rookwhistle-ügy. Adrian Rookwhistle – fordult szúrós tekintettel Adrianhoz, aki erre felállt –, az ön elleni vád a következő: folyó év június hó 5-én, az Alhambra Színházban, Osztriga-sziget, Brockelberry megye, ön nyilvános helyen, nevezetesen az Alhambra Színházban, Osztriga-sziget, közrendháborítást keltett a fent nevezett Alhambra Színházban, miáltal súlyos testi sértést követett el bizonyos Emanuel S. Clattercup ellen, mely célra egy nagy méretű vad ormányost, nevezetesen elefántot alkalmazott a fent nevezett Clattercup ellen, a fent nevezett Alhambra Színházban. Minek vallja magát?

Adriant annyira összezavarta a vád, hogy csak állt és bámult némán az írnokra.

– Ártatlannak – mondta Sir Magnus.

– Ártatlannak – ismételte Adrian.

A törvényszéki írnok leült. Egy tagbaszakadt és kedélyes rendőr, aki Adrian mellett üldögélt pajtásiasan a vádlottak padján, most megbökte Adrian oldalát.

– Üljön le, öregem – suttogta. Adrian áthajolt az emelvényen.

– Most mi lesz? – kérdezte Sir Magnust.

Sir Magnus kivett egy csipet burnót, és az egész közönség nagy rémületére, óriásit tüszentett.

– Most majd az öreg Guszti motyog valamit – közölte. – Csak nyugalom. Ha akar, szunyókáljon egy kicsit.

A bíró bizonytalanul nézegetett körbe, mintha a teremnek azt a pontját keresné, ahonnan a tüszentés ered. Nagy sokára sikerült reszketeg tekintetét Sir Magnusra szegeznie.

– Sir Magnus – szólalt meg.

– Bíró úr? – szólt Sir Magnus, felállt, és tettetett alázattal meghajolt.

– Tudatában vagyok a ténynek – mondta a bíró –, hogy ön szenvedélyes híve a burnótnak. Mófielett hálás lennék, ha tájékoztatna: szüntelenül számíthatunk vajon arra, hogy félbeszakít ez a felettébb nyugtalanító zaj, amelyet ön, úgy látszik, minden egyes csipet burnót hatására hallat?

– Elnézést, méltóságos uram – mondta Sir Magnus. – Legközelebb elfojtom.

– Lekötelez – bólintott a bíró. Ezután az ügyészre pillantott. – Minekutána Sir Magnus kiszellőztette légutait, önön a sor, Sir Augustus.

Sir Augustus Talisman felemelkedett, biccentett a bíró felé, majd jó néhány másodpercig igazgatta talárja ujját, és babrált az asztalon heverő jegyzetekkel. Aztán megfordult, és suttogó párbeszédbe bocsátkozott az írnokkal. Az írnok az asztal alá bukott, s mikor újból előbukkant, öt-hat testes fóliánst hozott magával: mindegyikben számos hosszú, rózsaszín papírszelet volt, könyvjelzőként. A köteteket Sir Augustus keze ügyébe helyezte, ám addigra – közmegelegedésre elintéző a burnótügyet –, mind Sir Magnus, mind a bíró, szemmel láthatólag elbóbiskolt. Sir Augustus újfent megigazgatta talárját, megköszörülte torkát, fél kézzel eltökélten megragadta hajtókáját, és megszólalt.

– Nagyméltóságú bíró úr – kezdte mézédés hangon –, az ön elé kerülő ügy, szerényen szólva is, némiképpen eltér a mindennapostól. Eltér pedig olyannyira, hogy tekintélyes időbe és türelembe telt, míg hazánk törvényeiben bármiféle precedensre bukkantam. – Elhallgatott, és kezét szeretetteljesen nyugtatta az asztalon heverő bőrkötéses fóliánsokon.

– Röviden, nagyméltóságú bíró úr – folytatta ezután –, hisz mi sem áll távolabb tőlem, mint nagyméltóságod drága idejét fecsérelni – s nem táplállok afféle tévhitet sem, miszerint nagyméltóságod kedvét lelné bárminémű szőszaporításban avagy elkalandozásban –, merem állítani, hogy a bíróság elé került gaztett (s midőn gaztettnek minősítem, úgy érzem, semmiképpen nem ragadtatom magam túlzásra), ez a gaztett hosszú jogászai pályafutásom legsajátosabb esetei közé sorolható.

Elhallgatott és jegyzeteibe pillantott; mi több, meg is kocogtatta őket, elgondolkodva, a mutatóujjával. Sir Magnus láthatólag továbbaludta mély, zavartalan álmát. Adrian azt várta volna, hogy ennél a pontnál felugrik és tiltakozik, és most meglehetősen kiábrándultságot érzett.

– A vádlott, Adrian Rookwhistle – folytatta Sir Augustus –, mint a periratokból kiderül, nagybátyjától örökölt egy tökéletesen kifejlett nőstény elefántot. Az elefánt, mint a periratokból kiderül, a Rosy névre hallgat, úgyhogy távolabbi félreértések elkerülése végett, természetesen, ha nagyméltóságod is hozzájárul, ezentúl e néven fogom említeni.

Folyó évi május 31-én este Rookwhistle vádlott megérkezett az Osztriga-szigetre, és másnap elment az Alhambra Színházba, amelynek tulajdonosához, Mr. Clattercuphoz, alkalmaztatásért folyamodott. Mr. Clattercup, abban a hitben, hogy egy szelíd, s engedtesék meg,

nagyméltóságú bíró úr, hogy hangsúlyozzam: szelíd elefánt színrevitele lényegesen fokozná a darab sikerét (amelynek címe, tudomásom szerint, Ali Baba és a negyven rabló), szerződtette Rookwhistle-t és a Rosy nevű elefántot. Mr. Clattercup tekintélyes összeget fektetett a fent említett színmű bemutatásába. A premier alkalmából, mint várható volt, a színházat zsúfolásig megtöltötték a helybéli lakosok, a művelődés, a kultúra köztudomásúlag lelkes hívei. Az első jelenetnek mintegy a fele simán lebonyolódott, ám ekkor Rookwhistle, aki, szavahihető tanúk vallomása szerint, jócskán fogyasztott alkoholtartalmú italokat, s hasonlóképpen alkoholtartalmú italok fogyasztására buzdította az elefántot, elvesztette uralmát a zabolátlan fenevad felett.

Adrian elképedt ezen a szemérmetlen hazugságon, és Sir Magnusra nézett, védője azonban változatlanul az igazak álmát aludta.

– Itt van előttem, nagyméltóságú bíró úr (szükségtelen a részletekkel terhelnem nagyméltóságodat), a tényleges kár jegyzéke, amelyet fent említett elefánt okozott; ám ez a kár csupán a díszletekben és a különféle színpadi kellékekben esett. Most azonban rátérünk az állat által személyekben tett károkra. A zenekar hegedűse számos horzsolást és zúzódást szenvedett, midőn az elefánt által meglóbált pálmafa eltalálta. A karnagy súlyos agyrázkódást kapott, Mr. Clattercup pedig, a színház tulajdonosa, nemcsak súlyos zúzódásokat szenvedett, hanem a lába is eltört, midőn a dühödt fenevad a zenekari árokba hajította.

E szavak után a bíró irányából furcsa hang hallatszott, ami talán nevetés volt, talán nem.

– Nagyméltóságú bíró úr – mondta Sir Augustus egy temetési szónok hanghordozásával –, szándékomban áll bizonyítékokat felhozni annak tanúsítására, hogy Rookwhistle vádlott már jó ideje járta az országot fent nevezett állat társaságában, s amerre megfordultak, mindent elpusztítottak, következésképpen tehát az Alhambra Színházban csalárd fondorlattal nyerte el a szerződést, hiszen azt állította, hogy az állat szelíd, holott tudván tudta, hogy valójában vad, vérmes és zabolátlan teremtmény, életnek és vagyonnak veszedelme.

Adriant olyannyira felháborította a tényeknek ez az elferdítése, hogy áthajolt az emelvényen, megragadta Sir Magnus vállát, és megrázta.

– Ahá – éledt fel Sir Magnus. – Guszti bátyánk elmondta a mondókáját, mi? Hallotta, mit mondott?

– Meghiszem azt – sziszegte Adrian. – Úgy kiforgat mindent, mintha Rosy meg én bűnösök volnánk!

– Az a dolga – mondta Sir Magnus. – Azért fizetik.

– De hát ön nem mondhatna valamit? – kérdezte Adrian. – Nem állhatna fel és mondaná meg a bírónak, hogy ez mind nem igaz?

– Csak semmi izgalom, kedves fiam – csillapította Sir Magnus. – Gondoljon arra, hogy a pók órákig szövö hálóját, amit maga csuklója egyetlen mozdulatával, sétabotja egyetlen villanásával széttéphet.

Adrian kénytelen volt ennyivel beérni. Sir Augustus jegyzeteit lapozgatta, talárját igazgatta, Adrian pedig végignézett az esküdteken.

Mindannyian fanyar képű, szúrós szemű, hajlíthatatlan férfiak voltak, néhányuk első perctől révületbe esett, a többi lopva az óráját nézegette, és láthatólag nem gondolt semmire. Adrian úgy nézte, valamennyi legszívesebben azon mód elítélné, akár bosszúszomjából, akár mert minél hamarabb szeretett volna visszatérni a dolgához.

– Most pedig a vád első tanúját szólítom! – jelentette Sir Augustus. – Sir Hubert Darcey!

– Hívatik Sir Hubert Darcey – kiáltotta a törvényszéki írnok.

Sir Hubert úgy csörtetett be a terembe, mintha katonai gyakorlótérre igyekezne. Még diadalmasabban pofaszakállas, és még rémisztőbb volt, mint ahogyan Adrian emlékezetében élt. Felvágatott a tanúk emelvényére, s olyan modorban tette le az esküt, mint aki kissé sérelmesnek találja, hogy bárki kétségbe vonhatja a szavahihetőségét.

– Ön – kérdezte Sir Augustus – Hubert Darcey, lakik Bangalore kastélyban, Monkspepper községben?

– Igen! – mennydörögte Darcey.

– Sir Hubert – szólott a bíró –, netalán megkérhetném, hogy tanúvallomása során kissé mérsékelje hangerejét? E terem akusztikai sajátosságai folytán, ha ön tüdejének teljes erejét latba veti, olyan különös rezgés támad, amely megremegteti az asztalomat, sőt a széket is.

– Ahogy kívánja, bíró úr – vakkantotta Darcey.

– Ön a monkspepperi vadásztársaság főmestere, ugyebár? – kérdezte Sir Augustus.

– Igen – válaszolta Darcey. – Már hús esztendeje.

– Nos, emlékszik-e folyó év április 20-ára?

– Emlékszem – jelentette ki Darcey. – Méghozzá igen élénken.

– Akkor talán lenne oly szíves és elmondaná önagyméltóságának és az esküdt uraknak, a saját szavaival, hogy pontosan mi is történt aznap?

– Igen – mennydörögte kissé hangfogósan Darcey. – Szép nap volt, nagyméltóságú uram, s a kopók fogtak a monkspepperi tölgyerdőben...

– Mit fogtak? – érdeklődött a bíró.

– Szagot – közölte Darcey.

– Milyen szagot? – kérdezte nagy érdeklődéssel a bíró.
– Rókaszagot.
– Milyen érdekesek ezek a népszokások – morfondírozott a bíró. – Nos, folytassa, kérem, folytassa.

– A nyom átvezetett a tölgyerdőn, végig a monkspepperi úton, majd kivitt a folyóval határos mezőre. Ide csak egy helyütt van bejárás, és azt is igen sűrű és terjedelmes gimpli veszi körül.

– Jól értettem? – kérdezte a bíró. – Gimpli?!

– Gimpli – bólintott Darcey.

– Úgy hiszem, nagyméltóságú uram—szólt közbe Sir Augustus, mert úgy érezte, ha így haladnak, egyáltalán semmiféle vallomást nem fog kiszedni a tanújából –, úgy hiszem, a tanú sűrű sövényre gondol. A gimpli élő sövénnel szegélyezett árokpartot jelent.

– Azt hittem, vörös begyű madarat.

– Azonos hangalakú, különbözőjelentésű szó – magyarázta Sir Augustus.

– Köszönöm – bólintott a bíró.

– Egyszerre folytatta Darcey –, a kopók a mezőre értek, mi meg utánuk. Egyszerre megpillantok egy igen ordenáré kordét, olyan rikító színekre festve, amilyen csak cigánykézből szokott kikerülni. Azután a fák közül, legnagyobb meglepetésemre, előbukkant egy elefánt. Mi sem természetesebb, mint hogy a kopók megriadtak, a lovak nemkülönben, annyira, hogy még a magamfajta gyakorlott lovasembert is – hisz váratlanul ért a dolog – levetették. Balszerencsémre a fejemre estem, s életemet csak a cilinderem mentette meg. Mielőtt ki tudtam volna szabadulni a látásban akadályozó kényelmetlen helyzetből, az elefánt megragadott, áthurcolt a mezőn, és a vádlott lába elé hajított, aki, legnagyobb megdöbbenésemre, mindössze egy szál csuromvizes alsónadrágot viselt.

– Miért nem volt rajta más? – kérdezte a bíró. Szemmel láthatólag felkeltette érdeklődését ez a részlet.

– Azt mondta, úszott a folyóban az elefánttal, nagyméltóságú uram, csak hogy elijessze a lazacot.

– Szenvedett ön sérülést e találkozás során? – kérdezte a bíró.

– Szerencsére csak jelentéktelen horzsolásokat.

– E témát csupán azért hozom fel, nagyméltóságú bíró úr mondotta Sir Augustus –, hogy bizonyítsam állításomat, miszerint a vádlott jól tudta, hogy elefántja veszedelmes állat, mivel ez az orvtámadás az Alhambra Színházban történt eset előtt következett be.

Sir Augustus leült, a bíró pedig a nyilvánvalóan öntudatlan Sir Magnusra pillantott: – Lenne szíves egy rövidke pillanatra visszatérni közénk, és keresztkérdéseket intézni a tanúhoz?

– Igenis, nagyméltóságú bíró úr – mondta Sir Magnus, és lassan felállt. Átható pillantást vetett Darceyra. – Ön, ugyebár, azt mondja, hogy mindössze jelentéktelen horzsolásokat szenvedett. Így van?

– Igen.

– Jó lova van? – kérdezte váratlanul Sir Magnus. Darcey elkékölt.

– Az én istállómnak az egész országban nincs párja – jelentette ki dühösen.

– Akkor minden bizonnyal nem volt jól idomított ló vélte Sir Magnus.

– Príma hátasló – vakkantotta Darcey. – De elefántra csak cirkuszi lovakat idomítanak!

– Ön szerint tehát természetes, hogy a lova megbokrosodott és levetette önt?

– Tökéletesen természetes! – jelentette ki Darcey.

– Így hát az ön horzsolásai valójában onnan erednek, hogy a lova levetette? – kérdezte Sir Magnus.

Darcey öldöklő pillantást vetett rá.

– Hiszen bizonyára ezt akarta az imént a tudtunkra adni mondta behízselő hangon Sir Magnus.

– Igazán nem tudom, ez a kérdéscsoport mire irányul – panaszkolta a bíró.

– Nagyméltóságú bíró úr – mondta Sir Magnus –, mindössze arra szeretném felhívni nagyméltóságod és az esküdt urak figyelmét (itt delejes pillantást lövellt az esküdtekre): a tanú által említett “jelentéktelen horzsolások” ama ténynek tulajdoníthatók, miszerint lova levetette, és hogy nevezett horzsolások valójában semmiféle összefüggésben nincsenek a szóban forgó elefánttal.

Sir Augustus felállt.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólott –, az a tény, hogy a tanú a horzsolásokat azonközben szerezte, midőn lova levetette nem tartozik a tárgyra. Lova nem vetette volna le, ha az elefánt meg nem rémíti.

– Tett kárt az ön lovában az elefánt? – kérdezte Sir Magnus Darceytól.

– Nem – ismerte be kellenetlenül Darcey. – Csak trombitált. – Trombitált? – horkant fel a bíró. – Érdekes! Ha jól emlékszem, még sose hallottam elefántot trombitálni. Milyen hangot ad?

– Amolyan sipító hangot, méltóságos uram – magyarázta Sir Magnus. – Hogy azonban a tárgyra térjünk – folytatta, és az esküdtekre pillantott –,

azt hiszem, az eddigiek alapján leszögezhetjük, hogy a szóban forgó elefánt valójában nem felelős semmiféle, a tanú által elszenvedett károsodásért. Egyetért velem, nagyméltóságú uram?

– Hogyne, hogyne. Ez igazán világos – bólogatott a bíró, és feljegyzett valamit a füzetébe.

Sir Augustus baljós pillantást vetett Sir Magnusra. Szerinte ugyan a dolog egyáltalában nem világos, de ha a bíró azt állítja, ő igazán nem vitatkozhat vele.

– Nincs több kérdésem – jelentette Sir Magnus, és elégedetten helyet foglalt. Mi több, olyan arckifejezéssel, mintha már meg is nyerte volna a pert. Ami nyilván nem tévesztette el hatását az esküdtekre.

– A tárgyalás során később még esetleg szeretném megidézni a tanút – jelentette Sir Augustus.

– Hogyne, hogyne, Sir Augustus – bólogatott a bíró. Egy pillanatig jegyzeteit tanulmányozta, majd Sir Magnusra nézett. – Azt mondotta, ügyvéd úr, sipító hang? – érdeklődött.

– Igen, nagyméltóságú uram – bólintott Sir Magnus. – Körülbelül olyan, talán egy kissé hangosabb változatban, mint amikor a palatáblán megcsikordul a palavessző.

A bíró gondosan feljegyezte ezt a természetrajzi adalékot. – Kérem Lady Berengaria Fenneltree-t!

Lady Fenneltree sötétlila bársonyruhában, szalmakalapján fekete fátyollal bevitortlázott a terembe, mint egy diadalmas gálya. Letette az esküt, hátravetette fátylát, s bólintott a bírónak, mintha azt mondaná: “Tessék, kezdheti.” Sir Augustus kérdéseire tiszta, átható hangon közölte adatait, s oly impozáns volt a magatartása, hogy még a legszórakozottabb esküdt is felegyenesedett és rászegelte szemét.

– Lady Fenneltree – szólalt meg Sir Augustus –, emlékszik április 28-ának estéjére?

– Az az este – jelentette ki Lady Fenneltree metsző hangon (mintha jégcsapok potyognának a háztetőről) – kitörölhetetlenül belevésődött emlékezetembe.

– Lenne oly kegyes elmondani a bíró úr önmagyméltóságának és az esküdt uraknak, hogy vajon miért?

Lady Fenneltree fél fordulatot tett a bíró irányában, kék szemének delejes pillantásával valósággal a székéhez szegezte összekulcsolta kezét, és elkezdte.

– Április 28-án volt leányom tizennyolcadik születésnapja.

– Ennek van valami köze a tárgyhoz? – tudakolta a bíró.

– Tőlem azt kérték – közölte lehengerlő modorban a lady –, hogy mondjam el a történeteket a saját szavaimmal.

– Hogyne, hogyne – mondta sietősen a bíró, és egészen fölöslegesen firkantott valamit.

– Leányom tizennyolcadik születésnapja volt – vette fel újból a fonalat öladysége –, és bált rendeztünk a tiszteletére. Természetesen számos vendéget hívtunk. Mi több – s itt futó és komor mosolyt engedélyezett magának –, mi több, mindenki ott volt, aki számít. Megkértem férjemet, gondoskodjék a vendégek szórakoztatásáról, és eszeljen ki valami eredeti, lehetőleg humoros programot. Férjem megígérte hogy gondoskodik megfelelő attrakcióról, de meglepetésnek szánja. Leányommal felmentem a városba, némely bevásárlást eszközölni, s amikor hazatértem, ezt – és megvetően Adrianra mutatott – ott találtam bekvártélyozva a házamban.

– Az elefántjával együtt? – kérdezte a bíró.

– Sajnos, igen – mondta Lady Fenneltree.

– De hát – kérdezte a bíró, immár teljes figyelemmel és láthatólag mély érdeklődéssel –, hogyan lehetett fel- és levinni a lépcsőn?

– Öhm, méltóságos uram – állt fel gyorsan Sir Augustus úgy érzem, tartozom a magyarázattal, hogy vádlott az elefántját az istállóudvarban tartotta, Lady Fenneltree tudta nélkül.

– Aha – bólintott a bíró. – Ez már más.

Sir Magnusra nézett, meg volt ugyanis győződve róla, hogy a jeles jogász elefántok terén is szaktekintély.

– Tud az elefánt lépcsőn járni? – kérdezte.

– Kétségtelenül – felelte Sir Magnus.

– Egyszóval – folytatta ingerülten a lady, akit bosszantott a félbeszakítás –, férjem elrejtette az elefántot az istállóban, mint Sir Augustus mondotta, az én tudtom nélkül. Nevetséges tervet eszelt ki, amelyet, ha idejében tudomást szerzek róla, csírájában elfojtottam volna. Férjem és ez a Rookwhistle személy indusnak készült öltözni, és behozni az elefántot a bálterembe, egy indiai sátorban ülve.

A bíró előrehajolt és zavartan bámult öladységére.

– Én mindig úgy tudtam – mondta –, hogy az elefántok a hátukon viselik az indiai sátrat!

– Úgy is van – biccentett a lady.

– De hát akkor – kérdezte panaszosan a bíró –, hogyan tudták az elefántot beleültetni a sátorba?

Sir Augustus megint felugrott, mert jól tudta, hogy a következő pillanatban a lady megint csak kurta, de félreérthetetlen rendreutasításban

részesítené a bírót.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólt Sir Augustus –, Lord Fenneltree és a vádlott indiai mezbe öltözött, a sátrat feltették az elefánt hátára, és a sátorban ülve, elefántháton behatoltak a bálterembe.

A bíró satnya, sipító, szipogó zörejeket eregetett, s úgy rázkódott egész testében, mintha a nyavalyatörés kínozná. Beletelt pár másodperc, míg az egybegyűltek rájöttek, hogy a bíró kacag. Végül, még mindig vihogva, megtörölte szemét, és előrehajolt.

– Azt is mondhatnánk, hogy beelefántagoltak, igaz, Sir Augustus? – kérdezte, és megint elfogta a görcsös nevetés.

– Haha – mondta kötelességtudóan Sir Augustus. – Igazán szellemes, nagyméltóságú uram.

Kísérteties csönd telepedett a teremre, míg a bíró igyekezett leküzdeni rohamát. Végre megtörölte szemét, kifújta orrát, s intett a ladynek. – Folytassa, asszonyom.

– A meghívottak mind élvezték házunk szerény, de tisztos vendéglátását – mondotta Lady Fenneltree –, ám egyszerre felpattant a bálterem ajtaja, beviharzott az elefánt, és a szoba túlsó végébe szánkázott.

– Szánkázott? – kérdezte a bíró.

– Szánkázott – mondta határozottan Lady Fenneltree.

A bíró Sir Augustusra pillantott. – Nem vagyok egészen bizonyos benne, hogy értem, amit a tanú mond.

– Az elefánt a parkettán szánkázott, méltóságos uram magyarázta Sir Augustus.

– Szánkázott... – mondotta eltűnődve a bíró. Sir Magnusra nézett. – Tudnak az elefántok szánkázni? – kérdezte.

– Megfelelően sima, síkos felületen, méltóságos uram, kellő kezdeti energia esetén, úgy hiszem, még az elefánt is szánkázhat – jelentette ki Sir Magnus.

– Az volt a cél, hogy szánkázzék? – kérdezte a bíró, és Lady Fenneltree-re nézett.

– Hogy az volt-e a cél, hogy az elefánt szánkázzék, vagy sem, ez nem tartozik a tárgyra – közölte fagyosan a lady. – Mindenesetre egyenesen beleszánkázott az asztalba, amelyen a frissítőket helyeztük el. A férjem a sátorban ült, nevetséges öltözkéében, és ő is meg a sátor is leesett. Én odaléptem hozzá, és megkérdeztem, miért tartotta célszerűnek, ha egy elefántot hoz be a bálterembe.

– Jó kérdés – bólintott a bíró, akire nagy hatást gyakorolt Lady Fenneltree éleselméjűsége. – És ő mit felelt?

– Azt felelte – mondta epésen Lady Fenneltree –, hogy meglepetésnek szánta.

– Nos – mondta a bíró, miután egy darabig mérlegelte a választ –, ez helytálló felelet volt. Valóban meglepetés volt, nem?

– Az óta az este óta – közölte Lady Fenneltree – megfelelő szón töröm a fejem, és az általam bírt jelentékeny angol szókincsből korántsem a “meglepetés” kifejezést szemelném ki a szóban forgó esemény jellemzésére.

– Ebben tökéletesen egyetértünk – mondta meggyőződéssel a bíró.

– Folytathatnám? – érdeklődött Lady Fenneltree. – Még hozzá lehetőleg félbeszakítás nélkül?

– Hogyne, hogyne – bólogatott a bíró. – Tessék csak, természetesen. Nos, mi történt azután?

Előrehajolt, és kíváncsian szegezte szemét Lady Fenneltreere, mint a gyerek, aki mesét hallgat.

– Az étel természetesen tönkrement – mondta a lady.

Az elefánt tökéletesen megvadult, fékevesztetten száguldozott fel-alá, kereste, kit falhatna fel. Én gyengéd, nőies érvekkel igyekeztem meggyőzni férjemet, hogy oktondiság volt ilyen helyre egy vadállatot behozni, ám ekkor a bestia először leszakított egy felbecsülhetetlen értékű csillárt, majd felém vágatott, és felragadott az ormányával.

– Nahát! – álmélkodott a bíró. – És ön mit csinált, ha szabad kérdezmem?

– Mivel csupán gyenge nő vagyok – mondotta Lady Fenneltree, körülbelül olyan hangon, mint a tüzéségi rohamra hívó kürtszó –, természetyszerűleg elájultam.

– Úgy is illik – bólintott a bíró. – Bizonyára nagyon felzaklatta az élmény.

Lady Fenneltree finoman biccentett, s meglehetősen sikertelen kísérletet tett arra, hogy megtévesztésig hasonlítson egy szerény és szemérmes szűz lányhoz.

– Amikor visszanyertem az eszméletemet – folytatta –, azon vettem észre magam, hogy egy lazacon fekszem.

– Valahogy az az érzésem – mondta kissé zavartan a bíró –, hogy ebben az ügyben az átlagosnál lényegesen több állat szerepel. Ön tudott róla, Sir Augustus, hogy ilyen sok állattal lesz dolgunk?

Sir Augustus egy pillanatra lehunyta szemét.

– Igen, nagyméltóságú uram – szólalt meg azután –, csakhogy az a lazac már nem élt.

– Nehezen tudnám az ellenkezőjét elképzelni egy ilyen zsúfolt bálteremben – ingatta fejét a bíró. – Különös is volna. Hacsak nincs ott valami szökőkútfele.

– A mi báltermünkben nincs szökőkút – közölte Lady Fenneltree.

– Mondtam! – jelentette ki diadalmasan a bíró. – Ebből is lehet tudni, hogy a lazac már nem is élhetett!

– Hideg lazac volt – mondta a lady.

– Azért, mert már nem élt? – tudakolta a bíró.

Sir Augustus ismét talpon volt, arckifejezése nagy türelemmel viselt súlyos szenvedésről tanúskodott.

– A vendégek élvezetére, nagyméltóságú bíró úr – mondotta –, Lady Fenneltree egy jókora füstölt lazacot szolgáltatott fel. A szóban forgó ormányos (elephas indicus) tevékenysége során a fent említett hidegvérút (salmo salar) eredeti helyéből kimozdította, s amikor az ormányos Lady Fenneltree-t, öntudatlan állapotban körbehordozta, ráhelyezte a hidegvérűre.

– Nahát! – álmélkodott a bíró. – Még soha ilyen élvezetes ügyet nem tárgyaltam! Kérem, folytassa, Lady Fenneltree, folytassa!

– Amikor visszanyertem öntudatomat, a lazacon feküdtem. Még éppen láttam, amint az elefánt felkapja Sir Hubert Darceyt, és szemmel láthatóan gyilkos szándékkal földhöz vágja.

Lady Fenneltree sosem tartozott az Adrian által szeretettel övezett hölgyek közé, s ezt az égrekiáltó hazugságot már nem tűrhette szótlantul. Mivel Sir Magnusnak szemmel láthatóan esze ágában sincs közbelépni, nyilvánvalóan neki kell tennie valamit.

– Hazugság! – kiáltotta, és felugrott. – Rosy még soha életében nem ártott senkinek! Vegye tudomásul, hogy maga egy rosszindulatú vén tehén!

Elragadtatott izgalom söpört végig a termen. Lady Fenneltree határtalan megvetéssel mérte végig Adriant, azután a bíróhoz fordult.

– Nagyméltóságú bíró úr – kérdezte vészjósló nyugalommal –, ön általában eltűri, hogy a füle hallatára inzultálják a tanúkat?

– Általában nem – mondta elgondolkodva a bíró. – De lenne szíves felvilágosítani, hogy ez a tehén most meg hogy kerül ide? Sokallom egy kicsit az állatokat ebben az egész ügyben.

Sir Augustus, mint egy kétbalkezes Horatius a hídnál, ingatagon feltápaszkodott.

– Úgy gondolom, nagyméltóságú bíró úr – kezdte –, hogy a tanú vallomásából világosan kiderül, miszerint a szóban forgó elefánt hatalmas, rosszindulatú és fékezhetetlen, mi több: fékezetlen bestia, és fajtájának vele

született gyilkos hajlamával fokozott mértékben rendelkezik.

– Marhaság! – kiáltotta Adrian.

– Hallgat el, de rögtön! – mordult rá Sir Magnus, aki egy röpke percre felébredt. – Többet árt, mint használ, ha ilyen rakoncátlanul viselkedik. Bízva csak rám a vén tehenet.

– Úgy érzem – folytatta Sir Augustus kifinomult udvariassággal, mintha nem is hallotta volna Adrian kitörését –, sikerült kielégítően bizonyítanom nagyméltóságod és az esküdtszéket alkotó kiváló férfiak előtt, hogy a szóban forgó vadállatot két alkalommal is szabadjára engedte, és fékevesztett garázdálkodását nem akadályozta meg az a személy, aki állítólag felelős a viselkedéséért, nevezetesen az előttünk álló Adrian Rookwhistle. Csupán az a sajátságos, és ezért különleges hálával tartozunk a kegyes gondviselésnek, hogy mind e dűlás nem követelt emberéletert!

Meglehetősen önelégülten foglalt helyet. Ekkor végre Sir Magnus emelkedett szólásra, lassan, kimérten.

– Lady Fenneltree – mosolygott huncutul a hölgyre, és szemöldöke, akár a vasúti szemafor, fel-alá járt –, kegyed, ugyebár, az igazságnak megfelelően, szabatosan és őszintén számolt be a folyó év április hó 28-án történt eseményekről?

Lady Fenneltree felszegte fejét.

– Mi sem természetesebb – jelentette ki gögösen.

– Abból, amit előadott – mondta lassan Sir Magnus, kitűnik, hogy kegyednek minden bizonnal szörnyű, sőt bátran mondhatnók: tébolyító élményben volt része, ám mindezen közben a bátorság és eltökéltség mindama jeles adottságairól tett tanúbizonyságot, amelyek az angol asszonyt minden korok szemében bámulat és irigység tárgyává avatták.

Taps hangzott fel a terem hátsó soraiban, de mindjárt el is hallgattatták.

– Kit véd maga voltaképpen? – hördült fel Adrian.

Sir Magnus békésen mosolygott, elővette burnótosszelencéjét, azután elkapta a bíró pillantását, és a szelencét visszahelyezte mellényzsebébe.

– Kegyed több mozzanatról elmulasztott beszámolni nekünk – folytatta Sir Magnus –, és ez a végtelenül dicséretes szerénység olyan jellemre enged következtetni, amelyet, becses engedelmével, legyen szabad módfelett nőiesnek és módfelett elbűvölőnek minősítenem.

Lady Fenneltree fejedelmi főbólintással nyugtázta a bókot.

– Példának okául – folytatta Sir Magnus, az esküdtekre nézett, és nagy lendülettel kitárta karját – ladységed egyetlen szóval sem említette családfáját. Kegyed, ugyebár, ha nem csalódom, a Plumbdragon család leszármazottja?

– Valóban – mondta Lady Fenneltree. – Atyám Lord Plumbdragon volt.

– A Plumbdragonok és a Fenneltree-k, úgy tudom, megközelítőleg négyszáz esztendeje alkotják hazánk arisztokráciájának színét-virágát. Helyesen mondom?

– Helyesen – bólintott Lady Fenneltree.

– E századok során – fordult Sir Magnus az esküdtek felé a Plumbdragonok és a Fenneltree-k mérhetetlen földek urai voltak, s szülői szeretettel táplálták és gyámolították a birtokaikat benépesítő alsóbb osztályokat. Mindama községek szemében, amelyek váraik tövében megtelepedtek, fényes példái voltak a szemérmes szerénységnek, amelyet Lady Fenneltree mintegy megtestesít, példái a becsületnek: korrektségnek, s mindenekfelett az igazmondásnak. A magunkfajta emberek szemében – mint én, és mint önök, tekintetes esküdt uraim –, akiket egyszerűbb agyagból gyúrtak, a Plumbdragonok és a Fenneltree-k mérhetetlen magasságban trónoló teremtmények, akikre mi csak feltekinthetünk. Hajdanvaló időkben, amikor az ilyen tekintélyes és igazságos törvényhozás még ismeretlen volt, vajon mi, szerény, alantas személyek, kihez folyamodhattunk szájalomért, kiben kereshettük ama tulajdonságokat, amelyek révén hazánk dicső hírét-nevét kivívta – nevezetesen a korrektséget és a becsületességet? Ki másban, mint e világ Plumbdragonjaiban és Fenneltree-iben!

Sir Augustus gyanút fogott, s bár nem tudta, mire gyanakszik, mindenesetre felpattant.

– Nagyméltóságú uram – szakította félbe Sir Magnus szónoklatát –, noha tisztelt kollégám előadása valóban lenyűgöző, nem látom be, mennyiben tartozik mindez a szóban forgó tárgyra?!

– Nagyméltóságú uram – szólott Sir Magnus –, jól tudom, hogy én védelmet képviselem. Mindazonáltal nem venném a lelkemre, ha bárki azt hihetné rólam, hogy erőszakos kérdéseimmel megfélemlítettem a tanúk emelvénnyén megjelent hölgyet, ki egyben mindama tulajdonságok letéteményese, amelyeket az imént említeni bátorzkodtam.

– No de Sir Magnus – szólott közbe a bíró –, ön még jóformán nem is kérdezett semmit a tanútól. Igazán senki az égvilágon nem vádolja önt azzal, hogy megfélemlítette!

– Nagyméltóságú bíró úr – mondotta Sir Magnus –, én csupán a tekintetes esküdteket szeretném efelől megnyugtatni.

S itt végighordozta tekintetét, mint valami fényszórót, az esküdtek során.

– Mindannyian az igazság kiderítésére törekszünk. E cél hozott ide

valamennyiünket, s én csupán annyit szeretnék nagyméltóságod és a tekintetes esküdtek tudomására hozni, hogy egy ennyire nemes, szemérmetes és arisztokratikus hölgy ajkáról mást, mint tiszta igazságot nem is várhatunk.

– Elvégre esküt-tett – mondta panaszosan a bíró. – Én azt gondoltam volna, hogy az bőven elegendő. Úgy érzem, előbbre vinné az ügyet, Sir Magnus, ha ahelyett, hogy itt előadásokat tart nekünk, inkább kérdéseket intézne a tanúhoz. Azonkívül nyomatékosan kérem, próbáljon meg lehetőleg több állatot már nem belekeverni az ügybe.

– Ahogy nagyméltóságod óhajtja – hajtott fejet Sir Magnus. Megfordult, és simogató mosolyt vetett Lady Fenneltree-re.

– Ladységed figyelemre méltó pontossággal emlékszik az április 28-án este történetekre.

– Tökéletes pontossággal – helyesbített Lady Fenneltree. – Esedezem, ne vegye zokon következő kérdésemet. Egy érzékeny lelkületű, példás neveltetésben részesült dáma számára megrendítő lehetett az efféle élmény; nyilvánvalóan senki sem csodálkozhatnék tehát, ha bizonyos pontokon az ön emlékezete némileg homályos volna.

– Sir Magnus – mondotta metsző hangon Lady Fenneltree. – Lehet, hogy birtokában vagyok mindazon képességeknek, amelyeket ön az imént említett, lehet, hogy nem. Egy tulajdonságom azonban csalhatatlan és tévedhetetlen: a megfigyelőképeségem.

– Amely pontos megfigyelőképeség – mondta csak úgy maga elé Sir Magnus – átsiklott ama tény fölött, hogy egy elefánt tanyázik az istállóban.

Lady Fenneltree rosszindulatú pillantást lövellt felé.

– Általában nem szokásom az istállóban időzni – közölte –, a férjem pedig eltitkolta előttem, hogy egy elefántot rejteget ott.

– Természetesen – bólogatott jámborul Sir Magnus. Az ilyesmi igazán bármelyikünk figyelmét elkerülheti, igaz? Az esküdtekre pillantott, mintha azt remélné, hogy megnyerheti részvétüket Lady Fenneltree e sajnálatos fogyatékosága iránt.

– Mindamellett – folytatta – térjünk vissza az április 28-án este történetekre. Kegyed azt mondja, hogy az elefánt beszánkázott a bálterembe, felborította a frissítőket tartó asztalokat, azután tovább dült, keresván – hogy az ön szavaival éljek –, kit falhat fel? Kegyed tökéletes pontossággal emlékszik erre a részletre?

– Tökéletes pontossággal – mondta némi gyanakvással Lady Fenneltree.

– A későbbiek során ön, mint mondja, visszanyerte öntudatát – folytatta Sir Magnus –, és még éppen látta, amint az elefánt gyilkos szándékkal Sir

Hubert Darceyra tör?

– Igen – bólintott öladysége.

– Ekkor ön úgy vélte, egy veszedelmes, szabadjára engedett és fékezhetetlen vadállat spontán támadásának szemtanúja?

– Igen – bólintott öladysége.

– Önnek magának épp előzőleg volt kellemetlen élményben része, amikor ugyanis az elefánt felragadta – mondotta Sir Magnus –, minek következtében ön elájult, ami természetesen igen helyes és illendő cselekedet. Amikor visszanyerte öntudatát, ön, mint szavaiból kiderül, egy lazacon feküdt?

– Igen – bólintott öladysége.

– Szenvedett ön sérülést avagy zúzódást e rövid találkozás során?

– Nem – mondotta Lady Fenneltree –, ám ezt csupán annak a szerencsés ténynek tulajdoníthatom, hogy az elefánt letett engem, mert Sir Hubertet akarta megtámadni.

– Igazán nem mondható telhetetlennek ez az elefánt – vélte Sir Magnus.

– Az ember pedig azt gondolná, előbb végez az egyik áldozattal, s csak azután kezd a következőhöz.

– Akárki akármit gondol, ez történt – szögezte le a lady. Sir Magnus felsóhajtott, szórakozottan elővonta szelencéjét, kicsipentett egy kis burnót, felszipantotta és tüsszentett.

– Sir Magnus – szólott a bíró –, remélem, nem lesz szükséges újfent figyelmeztetnem, hogy mellőzze a teremben a tüsszentést.

– Bocsánatát esedezem, nagyméltóságú bíró úr – mentegetőzött Sir Magnus. – Elragadtak az érzelmeim. Megvallom, jobb meggyőződéselem ellenére kényszerültem ilyen kellemetlen helyzetbe hozni Lady Fenneltree-t, hogy ugyanis megjelenjék a tanúk emelvényén. Tudatában vagyok, hogy igazságszerető, törvénytisztelő honpolgár számára mily végtelenül megalázó élmény ez.

Bekattantotta burnótosszelencéje fedelét, visszasüllyesztette zsebébe, és újólag Lady Fenneltree felé fordult. Mintha valami észrevehetetlen változás ment volna végbe Sir Magnuson. Felborzolódott és megremegett, mint egy apró, dühös terrier a rókalyuknál.

– Megállapítottuk tehát, Lady Fenneltree, hogy ön kiváló megfigyelő, s hogy a szóban forgó este minden percére tökéletes pontossággal emlékszik, s megállapítottuk természetesen azt is, hogy az ön őszinteségéhez a kételynek még csak árnyéka sem férhet.

Az esküdtekre vetette ragyogó szemének ravasz pillantását, azok pedig önkéntelenül bólintottak.

– Minek következtében – folytatta Sir Magnus –, nem is szükséges sokáig tartóztatnom önt. Mindössze azért a csekélységért esedezem, szíveskednék egyetlen aprócska részletet tisztázni, a tekintetes esküdtek épülésére.

Elhallgatott, és jegyzeteibe pillantott. Mindenki tökéletesen tisztán láthatta, Lady Fenneltree-t is beleértve, hogy Sir Magnusnak esze ágában sincs a jegyzeteit olvasni. Csupán a hatás fokozása kedvéért hallgatott el, várt, kitárult, villogott, mint a felajzott csapda. Lady Fenneltree megérezte, hogy valamibe bele akarják csalogatni, fejedelmi orra veszélyt szimatolt, csak azt nem tudta, honnan várja. Sir Magnus végre feltekintett, s hófehér szemöldökét megtévesztően barátságos modorban mozgatta meg.

– Kegyed, ugyebár, azt mondotta, hogy az elefánt végigszánkázott a báltermen, és beleütközött az ételt tartó asztalba? – tudakolta.

– Ezt már egyszer elmondtam – jelentette ki Lady Fenneltree. Sir Magnus végiglapozta jegyzeteit.

– Ezután – kérdezte – az elefánt végigdúlta a termet?

– Igen – bólintott a lady.

– Pusztító útja során, így tudjuk az ön szavaiból, lerántott egy csillárt?

– Igen – bólintott Lady Fenneltree.

– Fenneltree Hall bálterme bizonyára meglehetősen tágas...?

– Fejedelmi terem – jelentette ki a lady.

– Egyik végében, ugyebár, galéria található a zenészek számára? – tudakolta Sir Magnus.

– Ott helyeztük el a zenekart – mondta a lady.

– Az ember tehát feltételezné – folytatta olajozott modorban Sir Magnus –, hogy mivel a terem nyilván fejedelmi, a mennyezete meglehetősen magas.

– A bálterem tizenöt méter magas! – mondotta önelégülten Lady Fenneltree.

– Megmérte-e ön valaha – érdeklődött Sir Magnus – egy elefánt ormányát?

Feszült csönd ülte meg a termet. Az egész hallgatóság egyszeriben megértette, mire akar Sir Magnus kilyukadni – az egész hallgatóság, a bírósági és az esküdtek kivételével.

– Általában nemigen szoktam elefántok ormányát méricskélgni – mondotta dölyfösen Lady Fenneltree.

– Nos, az elmúlt tíz nap során – folytatta Sir Magnus nekem részem volt ebben a ritka szerencsében, és kísérleti úton arra a megállapításra jutottam, hogy semmiféle elefánt – ha mégoly rosszindulatú is – nem képes felnyúlni

és lerántani egy tizenöt méter magasban függő csillárt.

Elhallgatott, megigazította parókáját.

– Lady Fenneltree – folytatta azután halkán, részvételteljesen –, önnek megrázó élményben volt része. Igazán senki sem csodálkozhat rajta, hogy egy ilyen kiváló tulajdonságokkal ékes hölgy, adott körülmények között, hasonló tévedésbe esik.

Sir Magnus részvételteljes hangja a biztonság illúziójába ringatta Lady Fenneltree-t, úgyhogy bólintással nyugtázta a kijelentést.

– Lehetséges, hogy ebben az egy pontban tévedtem – ismerte el.

– Igazán kár – mondta olajozott hangon Sir Magnus, hiszen, mint öntől magától tudjuk, kegyed kiváló megfigyelő. Ön csupán ebben az egyetlen apró részletben tévedett. Mint azonban ugyancsak öntől magától tudjuk, leírásának többi része tökéletesen pontos, s ki vagyok én, hogy egy hölgy szavában kételkedjem?!

Ezzel gálánsan meghajolt és leült.

– Hát ez meg mi az ördög volt? – kérdezte Adrian. – Igazán nem értem, mi köze ennek az egészhez!

Sir Magnus jeges pillantást vetett rá busa szemöldöke alól. – Nézze csak az esküdteket – mondta.

Adrian nézte az esküdteket, és azt látta, hogy tizenkét arc mered Lady Fenneltree-re, szinte mohó pillantással. Íme, itt áll előttük egy nő, egy arisztokrata, egy felsőbbrendű lény, aki mindenféle szabály szerint csalhatatlan kellene, hogy legyen, ám Sir Magnus rejtelmes úton-módon máris bebizonyította, hogy ő is csak éppoly esendő, mint bárki közönséges halandó. Az ember szinte látta, amint az esküdtek agyában kovászként fortyog a gondolat. Adrian elszörnyedt.

– De hiszen – suttogetta – Rosy tényleg leszedte a csillárt!

Sir Magnus elővonta burnótosszelencéjét, óvatosan kinyitotta, és Adrianra pillantott.

– Válogassa meg egy kissé a szavait – mondta halkán. Lady Fenneltree nem válogatta meg. Rosy leszedte a csillárt, de nem rántotta le.

– De hát a kettő közt nincs semmi különbség – vélte Adrian.

– Eh, micsoda szörszálhasogatás – legyintett Sir Magnus. – Engem egyáltalán nem érdekel az a csillár. Engem csak az érdekel, hogyan tudom ezt az ön által igen találóan rosszindulatú vén tehénnek nevezett személyt kedvezőtlen megvilágításba helyezni.

Lady Fenneltree levonult az emelvényről, és sötét pillantásokat lövellt Sir Magnus felé. Sir Augustus felállt.

– A vád következő tanúja Lord Fenneltree – jelentette bizonyos

kétségbeeséssel.

Lord Fenneltree nyájasan felsétált az emelvényre, mintha kedvenc klubjába lépne be, derűsen rámosolygott Adrianra, integetett, majd gondosan szemébe illesztette monokliját, és letette az esküt. Sir Augustus minden kétséget kizáróan megállapította Lord Fenneltree személyazonosságát, majd megköszöörülte torkát, és érzelmes tekintetét a tanúra szegezte.

– Értesülésem szerint, Lord Fenneltree – kezdte –, ön folyó év április 21-én egy ösvényen, némi távolságra az ön házatól, találkozott a vádlottal, Adrian Rookwhistle-lel.

– Úgy, ahogy mondja, drága öregem – bólogatott a lord. – Ön ezután azt javasolta nevezettnek, hogy ő és az elefántja szálljanak meg Fenneltree Hallban, annak érdekében, hogy az elefánt részt vehessen az ön leányának születésnap ünnepségén?

– Óriási – lelkesedett Lord Fenneltree. – Így a lényegre tapintani!

– Feltehetőleg – folytatta Sir Augustus, a sokat próbált állatidomár modorában –, a vádlott még csak nem is említette önnek, hogy a szóban forgó állat veszélyeztetheti az élet és vagyonbiztonságot?

– Nem – mondta elgondolkodva Lord Fenneltree. – Azt nem lehet mondani, hogy említette. De hát – derült fel miért is említette volna, nem igaz?

– Lord Fenneltree – vágott közbe sietősen Sir Augustus –, igazán örülnék, ha egyszerű igennel és nemmel válaszolna a kérdéseimre. Hosszadalmas válaszok megzavarhatják az esküdteket.

E pontnál Sir Magnus kinyitotta fél szemét, és megvetően felhorkant.

– Amikor ön bebocsátotta az elefántot a bálterembe, mi történt? – kérdezte Sir Augustus.

Lord Fenneltree hallgatott.

– De mylord – mondta kissé elkeseredve Sir Augustus –, ön bizonyára nagyon jól tudja, mi történt, amikor ön bebocsátotta az elefántot a bálterembe?!

– Kérem szépen – nézett Lord Fenneltree panaszosan a bíróra –, ilyenféle kérdésre borzasztóan nehéz egyszerű igennel vagy nemmel válaszolni. Használhatnék esetleg más szót is?

– Tessék csak, tessék – bólogatott a bíró.

– Hadd ismétljem meg a kérdést – szólt Sir Augustus. – Mi volt, amikor ön bebocsátotta az elefántot a bálterembe?

– Káosz! – jelentette ki boldog mosollyal őlordsága.

– Mit ért ön tüzetesebben “káosz”-on?

– Tyúha! – tárta szét karját a lord. – Azt látni kellett! Szétrombolta az asztalokat, leverte a csillárt, igen muzikálisan valcerezett egyet a feleségemmel, aztán felkapta a derék öreg Darceyt, és leteremtette a padlóra. Biztosíthatom önöket, uraim, ha a feleségem nincs annyira felháborodva, az egész dolog pompás mulatság lett volna!

– Nagyméltóságú uram – fordult a bíróhoz Sir Augustus. – Úgy hiszem, sikerült hitelt érdemlően bebizonyítanom, miszerint a szóban forgó ormányos vad és fékezhetetlen állat, és Adrian Rookwhistle ezzel tökéletesen tisztában volt. S tekintet nélkül az élet- és vagyonbiztonságra, szabadjára engedte, és nem akadályozta meg, hogy végigdúlja a vidéket.

Szorongó pillantást vetett Sir Magnusra.

– Óhajt tisztelt kollégám kereszkérdéseket intézni a tanúhoz? – kérdezte.

– Nem – legyintett nagyvonalúan Sir Magnus. – E percben nem áll szándékomban kereszkérdéseket feltenni, nagyméltóságú uram, de szeretnék engedélyt kérni, hogy későbbi időpontban újra szólíthassam a tanút.

Sir Augustus felugrott.

– Tiltakozom, bíró úr – mondotta. – Ez a kérés merőben ellenkezik a jogszokással!

– Valóban, meglehetősen szokatlan kérés, Sir Magnus mondotta a bíró.

– Magam is tudom, nagyméltóságú uram – bólintott Sir Magnus –, de úgy érzem, mihelyt az összes tanúvallomás elhangzik, ön is úgy ítéli majd, hogy Lord Fenneltree értékesen hozzájárulhat a védelem ügyéhez.

– Rendben van – mondta a bíró. – Most az egyszer megengedem. De most azt ajánlom, napoljuk el a tárgyalást. Nem tudom, önök hogy vannak vele, uraim, de én határozottan harapnék valamit. Két órákor folytatjuk.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólalt fel Sir Magnus –, bizonyára ön előtt is ismeretes tény, hogy a börtönkoszt nem ingerli elragadtatott csettintgetésre az ingyencet. Alázatosan felkérem tehát nagyméltóságodat, szíveskedjék megengedni, hogy védencem velem ebédeljen.

– Igazán csupa szokatlan dolgot kér ma, Sir Magnus – mondta szigorúan a bíró. – Mindamellett úgy gondolom, ennyit még engedélyezhetek. Csak aztán vissza is hozza.

– Hálásan köszönöm, nagyméltóságú uram – hajtott fejet Sir Magnus.

A hallgatóság felállt, a bíró pedig kikászálódott székéből, és a hátsó ajtón kisurrant magánlakosztálya felé.

– Nos – mondotta Sir Magnus, és orrlukanként egy-egy teáskanálnyi burnótot szippantott fel –, ez igazán sikeres délelőtt volt.

Azzal hatalmasat tüsszentett.

– Gyerünk, fiam, harapjunk valamit – szólott Adrianhoz.

– Igazán nem tudom, minek tetszik annyira örülni mondta nyugősen Adrian. – Én éppenséggel úgy látom, mindenki egy csomó számárságot beszélt össze, és egy tapodtat se vitte előre az ügyet, amellet a vád összevissza hazudozik.

– Kedves fiam – sóhajtott Sir Magnus –, a maga hamvas ártatlansága igazán elragadó! No de várjon csak – majd délután mi kezdünk hazudozni.

HUSZADIK FEJEZET

VÉGELSZÁMOLÁS

ÁTMENTEK egy tölgygerendás kis fogadóba, ahol jó néhány korsó sörrel, majd fodros papírszoknyácskába bújtatott ropogós barna báránybordával csillapították éhüket-szomjukat. Volt még a tálon zsenge zöld spárga is, vajas mártásban, tejszínnel készült burgonyapüré, és halomszám a zsenge zöldborsó. Ezután cseresznyés pite következett, meg egy tál különféle sajt, mind olyan érett, hogy még be sem léptek a szobába, már éreztették jövetelüket.

– Miért tetszett azt mondani, hogy újból akarja szólítani Lord Fenneltree-t? – kérdezte Adrian az ebéd vége felé. Sir Magnus hatalmas adag arany-zöld Stilton-sajtot helyezett egy morzsányi kenyérre, és szájába tömte.

– Azért – mondta tele szájjal –, mert szerintem több haszna lesz belőle a védelemnek, mint amennyit a vád kipurcsolt belőle.

– De hisz ő a vád tanúja – protestált Adrian.

– Azt csak ő hiszi – helyesbített Sir Magnus. – A vád úgyszintén, de vegye tudomásul, kedves fiam, ha valaki megnyeri nekünk ezt a pert, akkor az őlordtsága lesz. – Órájára pillantott. – Nos, még egy korty ser, azután újra hív a kötelesség.

Ebéd után Sir Augustus Mr. Clattercupot szólította. A vád szempontjából nem bizonyult éppen a legszerencsésebb tanúnak, a direktornak sikerült ugyanis a hallgatókban azt a benyomást keltenie, hogy bármilyen áron és bármilyen eszközzel Adrian és Rosy vesztére tör. Mindennek ellenére azonban az a tény, hogy lábát idomtalan gipszkötés rejtette, s csak két mankó és két rendőr segítségével tudott felvergődni a tanúk padjára, s onnan lekászálódni, szemmel láthatólag nem maradt hatástalanul az esküdtekre. Amikor Clattercup kisántikált a teremből, Sir Augustus felállt, megigazította talárját, azután elmélázó, valósággal nyájas mozdulattal előrehúzza könyveit az asztalon, és kezét rajtuk nyugtatta.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólalt meg. – Úgy gondolom, kellő mennyiségű tanúvallomás hangzott el, hogy meggyőzze nagyméltóságodat arról, amit kezdetben is mondtam: a tárgyalat úgy eltér a mindennapostól.

– Igen – bólintott a bíró, aki, minden bizonnyal az ebéd hatására, nyájasan és rózsaszínűen ragyogott. – Még akkor is eltérne a mindennapostól, ha egyetlen állat sem szerepelne benne.

– Az ügy tárgyalásának jelenlegi pontján – mondotta Sir Augustus –, mielőtt meghallgatnók a védőbeszédet, ha egyáltalán a védelemnek van mit mondania, engedtessek meg nekem, hogy idézzek egy-két hasonló esetet, amelyet sikerült felkutatnom.

Kinyitotta az egyik vaskos fóliánst, és mutatóujját végigfuttatta a sorokon.

– Itt például – mondotta – a Korona kontra Pigwhistle-per anyagát olvashatjuk 1884-ből, amidőn a vádlott egy hatalmas lincolnshire-i igásló gazdája volt, amely állat a város főutcáján lelegette egy idős dámának nemcsak a kalapját, de a parókáját is. Mint nagyméltóságod láthatja, a per bírói összefoglalója szerint a vádlott, a szóban forgó igásló gazdája, tudta, hogy az állat beteges vonzalmat tanúsít a virágok iránt, minek következtében felelős volt azért, hogy legelőtávolságba engedte a szóban forgó hölgy kalapjához. Véleményem szerint ez igen jó párhuzam a ma előttünk tárgyalt esettel.

– Nagyon érdekes, nagyon érdekes – bólogatott a bíró. – Csakhogy, Sir Augustus, ha a szóban forgó személy nem engedte szabadjárá a lovat, és a szóban forgó nő szabad akaratából ment elérhető távolságba a lóhoz, akkor mi van?

– Úgy gondolom – mondotta önelégülten Sir Augustus –, az lesz a legjobb, ha idézem a Korona kontra Clutchpennypert, 1894-ből. A vádlott ebben az esetben egy jókora tenyészbika gazdája volt...

– Nem volna lehetséges olyan párhuzamos eseteket találni – szakította félbe a bíró –, amelyekben nem szerepelnek állatok? Mondhatom, módfelett zavaró, hogy az ember állandóan lazacok, igavonó lovak, bikák meg elefántok között bújócskázik!

– Mélységes sajnálatomra, nagyméltóságú uram – mondotta Sir Augustus –, igen nehéz párhuzamos eseteket találni, amelyekben nem szerepelnek állatok.

– Még sohasem tűnt fel nékem – mondotta ingerülten a bíró –, hogy törvényhozási rendszerünkben hemzsegnék a madarak meg a négylábúak! No de folytassuk, kérem, folytassuk.

Sir Augustus folytatta. A következő negyedóra során ünnepélyesen kinyitogatta az előtte fekvő köteteket, és olvasta a párhuzamos eseteket, amelyek közül – már amennyire Adrian látta – egy sem emlékeztetett a leghalványabban sem az ő esetére. Nagy sokára, s némileg vonakodva, Sir

Augustus becsukta az utolsó könyvet is, és tiszteletteljesen az asztalra helyezte.

– Úgy érzem, nagyméltóságú uram – fejezte be előadását, sikerült megvilágítanom egy-két homályos pontot, amely ez ideig netalán problematikusnak tűnhetett az esküdt urak szemében.

– Végtelenül boldog leszek – közölte a bíró –, ha az esküdt urak meg is értik. Mielőtt azonban helyet foglalna, Sir Augustus, megkérném, legyen szíves még egypár részletet elmesélni az óriáskígyóról meg a gazdájáról.

– Na, énnekem befellegzett – mondta Adrian Sir Magnusnak. Sir Augustus jogi eseteinek színpompás gyűjteménye a kétség leghalványabb árnyékát sem hagyta afelől, hogy ügye elveszett. Sir Magnus kinyitotta szemét, és sugárzó arccal nézett Adrianra.

– Sose feledje, fiacskám, hogy a könyv szerszám. Minden a használattól függ. Az ember, teszem azt, egy vésővel meg is vághatja magát.

Előrehajolt, és nyájasan megveregetett valamit, ami ez ideig elkerülte Adrian figyelmét. Sir Magnus asztala alatt egy átlagosnál jóval nagyobb bőrönd foglalthelyet. Bizonyára ebédidőben szalajtott el érte Screechet. Adrian nem is sejtette, mi lehet a kufferban.

– Szegény jó Guszti – mondta önelégülten Sir Magnus, és takaros pakliba söpörte jegyzeteit, mintha kártyát akarna keverni. – Sorsa megpecsételtem, mielőtt még a száját kinyitotta volna.

– De hiszen az érvelése támadhatatlan! – csodálkozott Adrian. – Úgy értem, nem tagadhatjuk, hogy Rosy csakugyan rengeteg kárt okozott. Nem rosszból csinálta, de csinálta.

– Várjuk ki a végét! – intett Sir Magnus. Fenségesen felemelkedett, finoman meghajolt a bíró felé, és jóakaratóan mosolygott az esküdtekre.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólalt meg –, mint igen tisztelt kollégám oly éleselméjűen kifejtette, a jelen eset merőben eltér a mindennapostól.

Elhallgatott; előhúzta az asztal alól a hatalmas bőröndöt, kinyitotta, s lassan, óvatosan kiszedegetett vagy három tucat testes kötetet, majd mosolyogva addig rakosgatta őket egymásra, míg valóságos mellvédet nem épített az asztalon.

– Mindeme könyvek – mondotta, és megveregette a rakást, mintha a hátslova volna – párhuzamos esetek valóságos tömkelegét tartalmazzák, amelyek minden kételyt kizáróan bizonyítják, hogy védencem ártatlan. Mindazonáltal – folytatta Sir Magnus, és intón felemelte mutatóujját –, mivel védencem ártatlansága napnál is világosabban ragyog a tekintetes esküdtek szemében, nem szükséges önöket felesleges részletekkel terhelnem.

Sorra felemelte valamennyi könyvet; és visszarakta a bőröndbe. Az esküdtek lenyűgözve bámulták.

– Igen tisztelt esküdszék – folytatta Sir Magnus –, itt áll önök előtt a vádlott, Adrian Rookwhistle. Senki sem kételkedhetik abban, hogy védencem kiváló, becsületes, egyenes ifjú, aki birtokában van egy sajátságnak, amely valamennyiünk csodálatának tárgya, ám fájdalom, kevesek tulajdona. Ez a sajátság nem más, mint a bátorság. Ki az önök közül, uraim, aki pillanatnyi tévovázás nélkül belevetné magát a viharos tenger háborgó hullámaiba, hogy megmentsen egy néma állatot? Nos, mint ahogy már mondtam, védencem ártatlansága nyilvánvaló. Tudják ezt önök is, és tudom én is. A dolog sarkalatos pontja, mint ahogy önök minden bizonnal tisztán látják, hogy vajon a szóban forgó elefánt valóban oly vad, fékezhetetlen és fékezetlen bestia-e, mint amilyennek a vád feltüntette. Szeretnék ezért néhány tanút szólítani, hogy e tekintetben eloszlassák az önök esetleges kétségeit.

– Mr. Pucklehammer! – szólott Sir Magnus.

Mr. Pucklehammer az emelvényre lépett, Adrianra mosolygott, és bátorítólag intett. Letette az esküt, azután Sir Magnusnak szentelte teljes figyelmét.

– Úgy tudom, Mr. Pucklehammer – kezdte Sir Magnus –, hogy ön Rookwhistle vádlott társaságában volt azon a napon, amikor átvette az elefántot?

– Úgy bizony – bólintott Mr. Pucklehammer. – Elhozta a telepemre.

– Az ön telepére? – kérdezte Sir Magnus. – Szabadna tudnom, mi az ön foglalkozása?

– Koporsókészítő és ács volnék – mondotta Mr. Pucklehammer.

– Eszerint tehát az ön telepe tele van koporsókkal és egyéb ácsmunkákkal?

– De tele ám – bólintott Mr. Pucklehammer.

– Gyakran eltűnődtem azon – morfondírozott a bíró –, hogyan tudják éppen koporsó formájúra csinálni a koporsókat.

– Bizonyos vagyok benne, nagyméltóságú uram – mondotta udvariasan Sir Magnus –, hogy a tárgyalás végeztével Mr. Pucklehammer készségesen szolgál szemléltető felvilágosítással e témáról.

– Igazán lekötelez – mondta a bíró.

– Nos tehát – folytatta Sir Magnus –, ön azt mondja, hogy a Rosy nevű elefántot bevitték az ön telepére. Amíg nevezett elefánt ott tartózkodott, vagyis, úgy tudom, két napig, mi volt az általános impressziója?

– Főleg kenyér – közölte Mr. Pucklehammer. – Aztán rájöttünk, hogy a

zöltségfélét is kedveli, és...

– Nem, nem – vágott közbe Sir Magnus. – Úgy értem, hogyan viselkedett a szóban forgó elefánt?

– Remekül – mondta lelkesen Mr. Pucklehammer. Csuda szeretetreméltó egy jószág!

– Úgy értem ezt, hogy nem okozott önnek semmiféle kényelmetlenséget?

– A világon semmit – mondotta Mr. Pucklehammer. – Aranyos volt. Még segített is Adriannak; lecsurgatta a kordét.

– Hova csurgatta le a kordét? – érdeklődött a bíró.

– Ugyanis takarítottuk a kordét, tetszik tudni, és Rosy vizet fröcskölt rá az ormányával.

– Merőben sajtóságos – ingatta fejét a bíró. – Sir Magnus, tapasztalatai során találkozott-e elefánttal, amint épp lecsurgat egy kordét?

– Nem, méltóságos uram, nem mondhatnám – felelt Sir Magnus –, de biztos tudomásom van róla, hogy az elefánt mérhetetlenül eszes jószág.

– Merőben sajtóságos – ismételte a bíró. – No de folytassa, kérem!

– Így tehát teljes két napig, amíg az ön telepén tartózkodott, semmiféle kárt nem tett sem önben, sem semmiféle tulajdonában? – kérdezte Sir Magnus,

– A világon semmit – jelentette ki határozottan Mr. Pucklehammer. – Hisz mondom, szelíd, akár a kezes bárány. Rosy soha senkinek nem ártana, kérem.

– Köszönöm – bólintott Sir Magnus. Kérdő pillantást vetett Sir Augustusra, de az ügyész, aki sosem hallott a Pucklehammer-epizódról, nemigen tudta, miféle keresztkérdéseket tehetne fel, úgyhogy feleletképpen mindössze gyászosan megrázta a fejét.

– Kéretem – szólott újra Sir Magnus – Emily Nelly Delilah Trickletrotot!

– Az meg ki a csuda? – suttogta Adrian.

– Fekete Nell – válaszolt Sir Magnus.

Fekete Nell, akár egy csipogó, kissé molyrágta madárka, felkapaszkodott a tanúk emelvényére, és némi nehézséggel átkukkantott a peremén.

– Úgy tudom – fordult hozzá Sir Magnus –, hogy ön találkozott Rookwhistle vádlottal és az elefántjával, amikor útban volt a tuttlepennyi vásár felé.

– Igaz – bólintott Fekete Nell.

– Ön foglalkozására nézve jövőendőmondó? – tudakolta Sir Magnus.

– Boszorkány vagyok – jelentette ki büszkén Fekete Nell. Suttogás futott végig a termen. Az esküdtek osztatlan figyelemmel szegezték szemüket a tanúra.

– Boszorkány? – kérdezte a bíró.

– Igen, tekintetes úr – mondta Fekete Nell. – Fehér boszorkány. A nevem Fekete Nell.

– Hát ez nekem zavaros – mondta a bíró, és Sir Magnusra pillantott. – Lenne szíves talán...?

– Természetesen, nagyméltóságú uram. A boszorkányoknak két válfaja van. A fekete, amely gonosz cselekedeteket művel, avagy állítólag gonosz cselekedeteket művel, és a fehér, avagy jótételes boszorkány, amely jótetteket művel. Ez a hölgy az utóbbi válfajhoz tartozik, és boszorkányság mellett mellékfoglalkozásként jövendőt is mond.

– Kristálygömbből? – érdeklődött a bíró.

– Néha – közölte Fekete Nell. – De nem mindig.

– Nekem is volt – mélázott a bíró –, de sose láttam benne semmit.

– Koncentráció kérdése – magyarázta Fekete Nell. – Próbálja meg egyszer gyémántgyűrűvel.

– Gyémántgyűrűvel? Igazán? – csillant fel a bíró szeme. – No, ezt megpróbálok.

– Folytathatom, nagyméltóságú bíró úr? – tudakolta szenvedő ábrázattal Sir Magnus.

– Tessék csak, tessék – intett a bíró.

– Tehát mi történt, amikor találkozott a vádlottal és az elefántjával?

– Én tudniillik aludtam – magyarázta Fekete Nell –, és egyszerre a lakókocsim elkezdett rázkódni.

– Most meg jönnek a járművek! – panaszkodott a bíró. – Lakókocsiról eddig nem volt szó!

– Nem – mondotta Sir Magnus. – A lakókocsi a tanú tulajdonát képezi.

– És miért rázkódott?

– Mert az elefántnak viszkedett az oldala és hozzádörzsölte – mondta Fekete Nell.

– Viszketeg elefántok általában lakókocsikhoz dörzsölik az oldalukat? – fordult a bíró Sir Magnushoz.

– Úgy tudom, nagyméltóságú bíró úr – felelt a kérdezett –, hogy mindenfajta ormányos (*elephas africanus*, *elephas indicus* és a többi), amennyiben megfelelő dörzsfelületi szubsztanciára bukkan, mindennemű enyhe bőrirritációját úgy igyekszik csökkenteni, hogy nevezett szubsztanciához dörzsöli.

– Meg kell hagyni, sok érdekeset tanulhatunk az elefántok szokásairól – mondta elégedetten a bíró. – Folytathatjuk, kérem.

– Amikor ön végül elhagyta a lakókocsit – kérdezte Sir Magnus –, megtámadta önt az elefánt?

– Jóságos atyáég! – sópánkodott Fekete Nell. – Hogy megtámadott? Hisz jámbor, akár a házinyúl! Letelepedtünk, ahányan voltunk, és jót falatoztunk.

– Eszerint tehát az elefánt nem okozott kárt az ön lakókocsijában, és arra sem tett kísérletet, hogy önt személyében bántalmazza?

– Ugyan már! – kiáltott felháborodottan Fekete Nell. – Nem vétene az a légynek sem!

– Köszönöm – bólintott Sir Magnus, majd újból Sir Augustusra pillantott.

Sir Augustus azonban úgy érezte, jobb lesz, ha nem merészkedik a boszorkányság ingoványos talajára; ismét eltekintett hát a keresztkérdésektől.

– Most pedig – szólott Sir Magnus – szeretném Peregrine Filigree-t szólítani.

Mr. Filigree csupa mosoly ábrázattal behömpölygött a terembe, s nem csekély nehézség árán beprézelte magát a tanúk rekeszébe.

– Helló, Adrian! – kiáltott, s meglengette dundi kezét. – Hogy vagyunk, hogy vagyunk?

A bíró rápillantott.

– Mr. Filigree – szólalt meg –, hálás lennék, ha csupán a tanúvallomásra szorítkoznék, és nem folytatna henye élcélődést a vádlottal.

– Bocsánat, nagyságos bíró úr – sunyta le a fejét Mr. Filigree.

A törvényszéki írnok elébe tartotta a Bibliát, és felszólította, hogy tegye le az esküt.

– Nem akadna véletlenül imamalmuk? – tudakolta a tanú.

– Micsodánk?! – hördült fel a bíró.

– Imamalom, nagyméltóságú uram – magyarázta készségesen Sir Magnus. – Tudomásom szerint Tibetben, és egyéb helyeken, ahol a buddhizmus a hivatalos vallás, igen elterjedt.

– Miért van önnek imamalomra szüksége? – érdeklődött a bíró.

– Mert buddhista vagyok – válaszolt Mr. Filigree.

– Igazán nem hiszem, Sir Magnus – vetette közbe a bíró –, hogy elvárhatnánk a törvényszéki írnoktól, hogy ilyenkor késő délután elkezdjen imamalom után szaladgálni a városban. És nem is vagyok benne bizonyos, hogy megfelelné a törvényes követelményeknek.

– Mr. Filigree – fordult a tanúhoz Sir Magnus –, kivételesen talán lekötelezne bennünket azzal, hogy a Bibliára esküdne, és közben, mondjuk, azt gondolná, hogy imamalom?

– Kérem – bólintott Mr. Filigree. – Ha úgy gondolják, hogy ezzel előbbre vihetjük a dolgot, nagyon szívesen.

– Most pedig talán folytathatjuk – vélte a bíró.

– Mr. Filigree – mondotta Sir Magnus –, folyó év április 29-ének estéjén, ugyebár, a vádlott, Adrian Rookwhistle, és elefántja megérkezett a Zenélő Rinocérosz nevű fogadóba, amelyet ön és leánya üzemeltet.

– Pontosan – mondta sugárzó mosollyal Mr. Filigree. – Igazán végtelenül kedves meglepetés volt!

– Lenne szíves elmondani a saját szavaival a nagyméltóságú bíró úrnak és a tekintetes esküdteknek, pontosan mi történt a szóban forgó estén?

– Szíves örömet! – ragyogott Mr. Filigree. Összekulcsolta dundi kezét, mintegy imára, és kerek szemét a bíróra függesztette.

– Tetszik tudni – magyarázta –, már évek óta nem volt elefántom.

– Lenne szíves kissé bővebben kifejteni eme sajátságos állítást? – kérdezte a bíró.

– Az a helyzet ugyanis – magyarázta Mr. Filigree –, hogy régebben százegy elefántom volt; persze mondanom sem kell, hogy Pu-Tingnek nem akadt köztük párja. De hát ennek már jó ideje.

– Helyesen értelmezem a tanú szavait, Sir Magnus, amennyiben eskü alatt vallja, hogy valamely régebbi időpontban százegy elefántja volt?

– Helyesen, nagyméltóságú uram.

– Az az érzésem, de ha tévedek, kérem, nyugodtan javítson ki, Sir Magnus, hogy a vádlott még egyetlen elefántot sem tudott kordában tartani. Hogyan lehetséges tehát, hogy az előttünk álló úriembernek semmiféle nehézséget nem jelentett százegy elefánt birtoklása?

– Tudomásom, szerint, nagyméltóságú uram, a szóban forgó nagyszámú elefánt akkor volt a tanú birtokában, amikor valamely korábbi inkarnációja során Indiában élt – magyarázta könnyedén Sir Magnus. – Bár ez természetesen nem tartozik szorosan a tárgyra. Csupán azért kértem a tanú szólítását, mert élete folyamán jelentős tapasztalatokra tett szert elefántokat illetően.

A bíró most már az esküdteknél is jobban összezavarodott.

– Én azt hittem... – hebegte –, azt hittem, a tanút mint szakértőt óhajtotta megidézni.

– Úgy is van, nagyméltóságú uram.

Az esküdtek izegtek-mozogtak-csivogtak, mint egy fészekalja csirke,

majd az esküdtszék elnöke szólásra emelkedett.

– Bocsánat, nagyméltóságú bíró úr – mondotta –, tisztázhatnánk egy kérdést?

– Azt hiszem, igen – mondta kissé tévővázva a bíró. – Magam is szívesen tisztáznék egypár kérdést. Ön mire kíváncsi?

– Hát... hogy hogy van például ez az inkarnáció-dolog.

– Helyes kérdés – bólogatott a bíró, és reményteljes pillantást vetett Sir Magnusra.

– A világ bizonyos részein – magyarázta Sir Magnus szónoki lendülettel –, ahol nem a kereszténység az uralkodó hit, hanem a buddhizmust követik, általános felfogás szerint az ember lelke sorra más és más testbe költözik, és több életet él végig.

– Jól mondja – bólogatott Mr. Filigree.

– Ezért tehát kiváltképp szerencsésnek tarthatjuk magunkat, hogy módunkban állott megidézni Mr. Filigree-t mint tanút. Merem állítani, hogy tanúvallomása a maga nemében egyedülálló; ilyesmi bizonyára nem került még esküdtszék elé. Önök abban a kiváltságban részesülnek, hogy magából a kútforrásból értesülhetnek Mr. Filigree-nek az elefántok terén szerzett széleskörű és főként szakszerű tapasztalatairól. Mr. Filigree hosszú éveken át gyűjtögette e tapasztalatokat, s mint hallhatták, tekintetes esküdt uraim, nem egyetlen elefánt révén, nem is ormányosokkal való futó ismeretség alapján hisz a tanúnak nem kevesebb, mint százegy elefánt volt a birtokában! Nos, önök bizonyára első pillantásra átlátják: az az ember, akinek nem kevesebb mint százegy – ismétlem: százegy – elefánt volt a birtokában, behozhatatlanul előnyös helyzetben van hozzánk, szerényebb halandókhoz képest, akik a sors kifürkészhetetlen akaratából még attól a szerencsétől is megfosztattunk, hogy akár csak egy – ismétlem: egyetlenegy – elefánt boldog birtokosai lehettünk volna.

Az esküdtszék elnöke szakasztott olyan képpel bámult a világba, mint akit istenesen föbe kólintottak. Egyszer-kétszer kitátotta száját, mint valami elaggott aranyhal, aztán némán leült.

– Mr. Filigree – folytatta Sir Magnus –, közöltem az esküdt urakkal, hogy az ön véleményét mint legfelsőbb kompetenciát tekinthetjük mindennémű ormányoskérdésben. Most pedig arra kérem, mondja el az esküdtszéknek, mi volt a benyomása a szóban forgó elefántról, vagyis Rosyról.

– Rosyról?! – kiáltott fel Mr. Filigree, és babaarca még rózsásabbra pirult. – Rosyhoz fogható aranyos, drága elefánttal alig találkoztam életemben. A legnagyobb rosszindulattal sem találhatunk benne hibát, ha

csak azt nem, hogy nincs agyara.

– Miért hiba az, ha valakinek nincs agyara? – érdeklődött bíró.

– Mert nem lehet bele lyukat fúrni – magyarázta Mr. Filigree.

– Sir Magnus – hördült fel a bíró. – Módfeltett lekötelezne, ha igitkeznék kissé kordában tartani a tanúit! Véleményem szerint fölös mennyiségű mellékes dolgot hánytorgatnak fel, aminek semmi köze a tárgyalat ügghöz.

– Ahogy óhajtja, bíró úr – hajtott fejet Sir Magnus.

– Igazán nem szeretném, ha azt gondolnák, hogy igazságtalan vagyok Rosyval – mondta riadtan Mr. Filigree, és dunderi ujjával integetett a bírónak.

– Ön tehát úgy véli, hogy a szóban forgó elefánt rosszindulatú? – kérdezte Sir Magnus.

– Rosszindulatú! – kiáltott fel Mr. Filigree, és a pusztá gondolatba belevörösödött. – Hogy Rosy rosszindulatú! Életemben alig találkoztam hozzá fogható kedves, barátságos jószággal!

– Köszönöm értékes véleményét – mondta Sir Magnus –, annál is inkább, mert valamennyien tudjuk, mily hatalmas tapasztalatokra tett ön szert mint számos elefánt tulajdonosa.

Sir Augustusnak igazán nem nagyon akarózott keresztkérdéseket intézni a tanúhoz, de mivel már két tanút engedett kicsúszni a markából, úgy érezte, eleget kell tennie a várakozásnak. Felállt hát, és zordul nézett Mr. Filigree-re.

– Mr. Filigree – szólt metsző hangon –, egyetért velem abban, hogy ha mi nem osztjuk az ön nézeteit a lélekvandorlást illetően, úgy az ön tanúvallomása semmisnek tekinthető?

– Ugyan, ugyan – fuvolázta szívhez szólóan Mr. Filigree. – Ön igazán nem tehet róla, ha nem hisz. Én persze előnyös helyzetben vagyok, hiszen kézzelfogható bizonyítékokkal rendelkezem. Adriannak már meséltem a macskámról. Annál igazán keresve sem találhatnánk jobb példát!

– Sir Augustus! – hördült fel a bíró. – Ahányszor ön feláll és keresztkérdéseket intéz egy tanúhoz, mindig sikerül egy újabb állatot csempésznie az ügghbe! Ez már mégiscsak sok!

– Nagyméltóságú bíró úr – kezdte Sir Augustus –, én csupán meg szerettem volna világítani...

– De nem világította meg! – mordult rá a bíró. – Tessék, most már van itt egy macska is!

– Még hozzá milyen szép macska! – sóhajtott Mr. Filigree. – És első pillantásra rám ismert!

– A macskának semmi keresnivalója ebben az ügyben! jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon a bíró. – Sir Augustus, úgy találom, az ön keresztkérdései meglehetősen szakszerűtlenek!

– Tudomásul vettem, nagyméltóságú bíró úr – hajtott fejet nagy önmérséklettel Sir Augustus. – Nincs több kérdésem. Leült, s fenyegetően meredt Sir Magnusra, aki azonban hátradőlt székében, lehunyta szemét, és arcára üdvösséges mosoly terült.

– A tanú távozhat – intett a bíró. Belelapozott jegyzeteibe, azután Sir Magnusra nézett.

– Szándékozik még tanúkat szólítani, Sir Magnus? – kérdezte.

– Igenis, nagyméltóságú uram. Még van néhány tanúm. A bíró az órájára nézett.

– Hát akkor szaporán!

Sir Magnus következő tanúként Honoriát vonultatta fel. Amikor a név elhangzott, Adriannak összeszorult a szíve, de legnagyobb meglepetésére a hősszerelmes elsőrangú tanúnak bizonyult. Csak később tudta meg Adrian, hogy a kitűnő szereplés másfél üveg ginbe került, ám Honoria úgy állott a tanúk emelvényén, pompás kebele úgy hullámozott mélyen dekoltált ruhájában, hogy valamennyi esküdt szeme mohón rátapadt. Honoria érzelmes volt; Honoria a lelkek húrjain játszott. Vérbeli remeklés volt, ahogyan előadta Rosyhoz fűződő bensőséges barátságának szívbe markoló történetét. Állt az emelvényen, keble hullámozott, ajka pihegett, fejét büszkén felvetette, s orcáján ömlött a könny, ahogy elmondotta, hogy ő, csak ő felelős a színházi katasztrófáért, hiszen ő kapatta rá Rosyt a ginre. Mire a jelenet végére ért, szem nem maradt szárazon, az esküdteknek, de még a bírónak is sűrűn kellett az orrát fújnia, miközben Honoria diadalmasan távozott a színről.

Következő tanúként Ethelbert lépett az emelvényre. Mindenben alátámasztotta Honoria vallomását, egy-két részletét még ki is cirkalmazta. Egy ízben rendreutasították, amiért a bírót tündérfiúnak nevezte, mindamellett az volt az általános vélemény, hogy Ethelbert szavahihető és lelkes tanú.

Sir Magnus Samanthát is meg akarta idézni, ám itt már Adrian a sarkára állt. Samantha nem fog a tanúk emelvényén állni, nem bombázhatja kérdésekkel Sir Augustus! Mint kiderült, nem is volt ok az aggodalomra, mert Sir Augustus, Mr. Filigree vállatásának csúfos kudarca után, úgy gubbasztott a helyén, mint egy bánatos varjú, és csak a fejét rázta, amikor a bíró megkérdezte, óhajt-e keresztkérdéseket feltenni.

– Most pedig, nagyméltóságú bíró úr – jelentette Sir Magnus, amikor

Ethelbert is elhagyta a tanúk emelvényét –, végre tiszta kép alakul lelki szemeink előtt.

– Hát... ön tudja, Sir Magnus – mondta némileg kétkedően a bíró.

– Úgy hiszem, a kétely leghalványabb árnya nélkül sikerült bebizonyítanom, hogy a szóban forgó elefánt fajtájának különlegesen vonzó és kezes példánya. Mindenki előtt nyilvánvaló, hogy azon alkalmakkor, amikor történetesen némi kárt okozott, ez nem szándékosan történt, és hogy az állat mindezért csak oly kevésbé kárhoztatható, mint a tulajdonosa.

– Nos, lehet, hogy ön szerint ez a kérdés tisztázódott mondotta a bíró –, de előttem zavarosabb, mint valaha.

– Értettem, nagyméltóságú uram – bólintott Sir Magnus. – Akkor tehát, ha esedezhetem még egynéhány percre a tisztelt törvényszék türelméért, engedtessek meg ismét Lord Fenneltree-t szólítanom.

Lord Fenneltree nyájasan visszaballagott az emelvényre, megtisztogatta monokliját, szemére illesztette, és barátságos mosollyal körülnézett.

– Ez igazán kedves – állapította meg. – Nem is reméltem, hogy viszontláthatom önöket!

– Lord Fenneltree – szólalt meg Sir Magnus –, ha megkérhetném, szíveskedjék visszagondolni folyó év április 28-ra. A kedves lánya születésnapjára.

– Igen, igen – bólogatott Lord Fenneltree. – Egész pontosan emlékszem rá.

– Ön, ugyebár, úgy rendezte, hogy ön és a vádlott elefántháton lovagoljon be a bálterembe?

– Úgy bizony – bólintott őlordsága.

– E föllépést megelőzőleg tanúsított-e a szóban forgó elefánt rosszindulatú jellemvonásokat?

– Kicsoda? A kedves Rosy? – kiáltott fel a lord. – Ó, dehogy! Csodálatos teremtés.

Sir Magnus csendes elégedettséggel mosolygott.

– És magának a bálnak estéjén – folytatta – a vádlott nyilvánított-e aggályokat a tervezett bemutatóval kapcsolatban?

– Aggályokat? – kaccantotta el magát a lord. – Valóságos idegcsomó az az ember! Felettébb aggályos természete van a fiúnak, mindig is mondtam neki. Ez a legnagyobb baja. Nem győzőm mondogatni neki, mennyire kellemetlen az ilyesmi.

– Más szóval – vágott közbe Sir Magnus –, a vádlott azt a véleményét hangoztatta, hogy oktalan vállalkozás lenne az elefántot bevinni a

bálterembe?

– Hogy hányszor mondta! – sóhajtott fel a lord. – Napjában legalább tízszer.

– S vajon milyen okból? – tudakolta Sir Magnus.

– Nos... úgy gondolta, a feleségem esetleg megneheztel majd – magyarázta Lord Fenneltree. – A feleségem sokakban kelt ilyesféle hatást.

– Azt el tudom képzelni – mondta szárazon Sir Magnus.

– Tehát magának a bálnak estéje előtt a vádlott több kísérletet tett, hogy megakadályozza a tervet?

– Mondom: szüntelenül gyötört a kételyeivel.

– Magának a bálnak az estéjén is aggályoskodott?

– Hogy aggályoskodott-e? Nagyon enyhe kifejezés – mondotta őlordsága. – s persze, amikor rájött, hogy az elefánt részeg, minden erőmet latba kellett vetnem, amíg rábeszéltem, hogy azért csak folytassuk a dolgot.

– Értem – búgta behízelt hangon Sir Magnus. – A vádlott tehát a bál előtt meg akarta akadályozni a terv megvalósítását, és magán a bál estéjén, amikor az állatot illuminált állapotban találta, erőteljesen igyekezett rávenni önt a terv feladására.

– Így volt – bólintott Lord Fenneltree.

– Más szóval azt is mondhatnók – folytatta Sir Magnus, hogy a bálon keletkezett zűrzavar sem az alkoholos befolyásoltság állapotában leledző állatnak, sem a vádlottnak nem tulajdonítható, hanem közvetlenül ön volt érte felelős.

A teremben halotti csend honolt, míg Lord Fenneltree egy kissé eltűnődött ezen a kérdésen. Érdekes, erre nem is gondolt. – Ha jól meggondoljuk – mondotta végül, rálehelte monoklijára, megtörölgette, és visszaillesztette szemére –, ha jól meggondoljuk, valóban így történt. Az egész az én hibám volt.

– Rupert! – hallatszott Lady Fenneltree csatariadója a terem mélyéből. – Vigyázzon, mit beszél!

– Miféle csendháborítás ez?! Ki az ott, kérem? – kérdezte a bíró, és körüljártatta rövidlátó pillantását.

– Azt hiszem, a tanú felesége – közölte elégedetten Sir Magnus.

– Bíró úr! – mennydörögte Lady Fenneltree. – A férjemet félrevezetik!

– Hajlandó végre elhallgatni, asszonyom? – kérdezte a bíró.

– Nem hallgatok! – kiáltott Lady Fenneltree. – Életemben még ilyen bárgyú bírót nem láttam. Nem vagyok hajlandó tétlenül nézni, hogy a szeme láttára csináljanak pojácát az igazságszolgáltatásból!

– Ejnye, ejnye, kedvesem – kiáltotta Lord Fenneltree, és békéltetően

integetett –, nyugodjék meg!

– Dehogy nyugszom! – kiabált Lady Fenneltree.

– Lady Fenneltree – szólott a bíró –, ez az ügy már éppen eléggé kusza, ne zavarja össze még jobban.

– Igen, és maga volt az, aki összekuszálta! – kiabált őladysége.

– Asszonyom – szóló fagyosan a bíró –, ha nem marad csöndben és nem ül le, kivezettem a teremből.

Lady Fenneltree két marokra fogta napernyőjét, mint valami alabárdot.

– Azt meg is bánná! – jelentette ki.

– Vezessék ki azt a nőt! – lihegte izgatottan a bíró.

Két tagbaszakadt rendőr lépett Lady Fenneltree mellé, aki, természetéhez mérten váratlan fürgeséggel, három lépésnyit hátraugrott, azután támadásra lendült a napernyővel. Az ernyő hegye egy árnyalattal a köldöktől északra kapta el a nagyobbik rendőrt, aki menten kétrét görnyedt és harcképtelenné vált. Lady Fenneltree ezután sarkon fordult, és tarkón suhintotta a másik rendőrt. Jó pár percbe beletelt, míg a két rendőrnek végül sikerült őladységét lefegyvereznie, és szégyenszemre kivonszolni a teremből, amit az esküdtek visszafojtott lélegzettel, lenyűgözve néztek végig. Ahogy a ladyt kifelé vonszolták, utolsó elhaló kiáltása még elhatolt hozzájuk:

– Rupert, ne merészeljen egy szót se szólni!

– Lord Fenneltree – szóló a bíró –, elnézését kérem, amiért kénytelenek voltunk így bánni a feleségével.

– Nem tesz semmit – legyintett a lord. – Szóhoz sem jutok csodálatomban? Lehetséges volna megtudnom e két derék rendőr nevét, mielőtt távozom?

– E sajnálatos epizód után folytathatom, nagyméltóságú uram? – kérdezte Sir Magnus.

– Végtelenül lekötelezne – válaszolt a bíró.

– Most tehát tudjuk – mondotta Sir Magnus, és Lord Fenneltree-re nézett –, hogy ön közvetlenül felelős mindama kárért, amelyet az elefánt az önök estélyén okozott.

– Igen – bólintott Lord Fenneltree. – Ez igazán a legkevesebb, és én a magam részéről végtelenül fájlalom, hogy szegény jó Adrian idejutott. Igazán nagyon rokonszenves fiatalember, és az elefánt remekjóság!

– Köszönöm, Lord Fenneltree – mondotta Sir Magnus. – Nincs több kérdésem.

Leült, diadalmas pillantással elővonta szelencéjét, orrába tömött egy csipet burnót, azután óriásit, diadalmasat prüszentett, és megnyerő mosolyt vetett Sir Augustusra.

– Nos, khm, igen – mondotta a bíró. – Van valami mondanivalója, Sir Augustus?

Sir Augustus, aki egyre szerencsétlenebbül nézett a világba, feltápáskodott. Reszketett alig palástolt haragjában.

– Nagyméltóságú bíró úr – szólalt meg remegő hangon, keveset tehetek hozzá előző összefoglalómhoz. Mindössze annyit szeretnék megjegyezni, hogy remélem, amiért nagyrabecsült kollégám ily sok kétes tanút vonultatott fel, ez semmiképpen sem változtatta meg a tisztelt esküdteknek az ügyről kialakított véleményét. Jótétebszorkányok, kétes múltú vándorkomédiások, a lélekvándorlás hívei és hasonlók... úgy hiszem, az ilyen tanúk nemhogy erősítenék, valójában inkább rést ütnek a védelem bástyáján!

Sir Magnus felállt. – Ha egy pillanatra szabad közbeszólnom, szeretném én is felhívni mélyen tisztelt kollégám figyelmét, hogy a jótétebszorkányok, vándorkomédiások és a lélekvándorlás hívei között tanúként megjelent Lord Fenneltree is.

Leült. Sir Augustus pedig oly vad, megsemmisítő pillantást vetett rá, hogy Adrian csak azon csodálkozott, hogy Sir Magnus holtan össze nem rogyott.

– Úgy érzem – mondotta Sir Augustus –, hogy az esküdtszék csak egy ítéletet hozhat, nevezetesen, hogy a vádlott, Adrian Rookwhistle, bűnös.

Sir Magnus ismét felállt.

– Nagyméltóságú bíró úr, tekintetes esküdtszék, úgy érzem, hogy a szükségesnél is jobban megvilágítottam az ügyet a védelem szempontjából. Az elhangzott tanúvallomások, remélem, tisztára mosták a vádlottnak és hű társának, e nemes vadnak bemocskolt becsületét!

Az esküdtszék elnöke már jó ideje ki-kitátotta, majd megint becsukta a száját. Most végre felállt.

– Mi az, kérem, mi az? – kérdezte nyűgösen a bíró.

– Bocsánatot kérek, nagyméltóságú uram – mondotta az esküdtszék elnöke –, csak azt szeretném megkérdezni: a szóban forgó elefánt ugyanaz, amelyik a múlt héten lejárt a partra?

– Igen – bólintott Sir Magnus –, Rosy nagy élvezettel sétál a tengerparton, és eljátszik a kicsiny gyermekekkel.

Az esküdtszék elnöke letelepedett, és suttogókonferenciát tartott esküdtársaival. Sir Magnus nyájas, atyai mosollyal figyelte őket.

– Azt hiszem, nagyméltóságú uram – mondta bársnyos hangon –, bízvást remélhetem, hogy a tisztelt esküdt urak a tőlük várható józan ítéletre jutnak.

– Igen, igen, nos... – hűmmögött a bíró. Sietősen végiglapozta jegyzeteit. – Kérem, nagyon örülnék, ha abba hagynák a sugdolózást és rám figyelnének – szólt rá az esküdtekre.

Az esküdtszék elnöke megint felállt.

– Bocsánatot kérek, nagyméltóságú uram – mondotta. De mink máris döntöttünk.

– Hogy micsoda? – kérdezte panaszosan a bíró. – De hiszen még előbb nekem kell összefoglalnom az ügyet!

– Kérem, csak tessék – mondta az esküdtszék elnöke, és leült.

A bíró megköszönte torkát, jegyzeteibe bámult, azután hátradőlt és lehunyta szemét.

– Alapvetően azt kell eldönteniök – mondotta –, vajon az önök előtt álló vádlott, Adrian Rookwhistle, bűnös-e, avagy sem. – Kinyitotta szemét, és diadalmas pillantást vetett az esküdtekre. – Ezt mondhatjuk az egész eljárás sarkalatos pontjának. Mielőtt azonban visszavonhatatlanul eldöntenék bűnössége avagy ártatlansága kérdését, bizonyos pontokat meg kell vizsgálniok. Számos tanúvallomást hallottunk. – Meglehetősen reménytelenül lapozgatta jegyzeteit. – Számos tanúvallomást – ismételte –, némelyeket a vádlott ellen, másokat mellette. Nos, az én feladatom nem az, hogy megmondjam önöknek, mit gondoljanak, csupán, hogy eligazítsam önöket. Önöknek módjukban áll azt gondolni, hogy a vádlott bűnös, még akkor is, ha valójában nem bűnös. Avagy megfordítva, éppúgy gondolhatják azt is, hogy nem bűnös, holott bűnös.

Épp ebben rejlik törvényhozásunk szépsége. Én csupán azért vagyok itt, hogy kalauzoljam önöket a törvény útvesztőiben. – Elhallgatott, néhány pillanatig halkán köhécsejt, s megint a jegyzeteit lapozgatta, amelyek közül jó néhány már a padlóra hullott.

– Nos, hallottunk tanúvallomásokat, amelyek minden kételyt kizáróan bizonyítják, hogy Adrian Rookwhistle, aki egy elefánt birtokosa, és ezért vélhetőleg irányítja is annak tetteit, elnézte, hogy a szóban forgó elefánt jelentékeny kárt okozzon mind emberi lényekben, mind anyagi javakban. Ám az önök éleselméjűsége nyilván nem téveszti szem elől, hogy eme tanúvallomásokat ellensúlyozzák egyéb tanúvallomások, amelyek minden kételyt kizáróan bizonyítják, hogy a szóban forgó elefánt nem rossz szándékú, és hogy a vádlott önhibáján kívül került e kényes helyzetekbe.

A bíró elhallgatott, és szűrös pillantást vetett az esküdtszék elnökére.

– Követik az okfejtésemet? – kérdezte. Az esküdtszék egy emberként bólintott.

– Nos – folytatta a bíró, és megfenyegette őket az ujjával, önökre az a

kötelesség hárul, hogy a vádlottat ártatlannak nyilvánítsák, amennyiben arra a megfontolásra jutnak, hogy a vádlott, Adrian Rookwhistle, valóban, khm, eh, hm, ártatlan. Másrészt azonban, amennyiben bűnösnek tartják, mindenféle meggondolás és habozás nélkül úgy kell ítélniök, hogy bűnös, természetesen, mint már mondtam, figyelembe véve az ügy valamennyi vonatkozását. Számos pont van, amelyet igen figyelmesen újra és újra meg kell vizsgálniok, mint például azt a pontot, amelynek tekintetében magam sem tudok egyértelműen állást foglalni, nevezetesen, hogy az elefántok kedvelik-e a gint, avagy sem. Ugyancsak megfontolandónak tekinthetik önök ama pontot, amelyet jómagam kulcsfontosságúnak tartok, hogy az elefántok szánkáznak-e a parkettán. Minthogy nem kisebb jogi szaktekintély, mint Sir Magnus Ramping Fumitory biztosított bennünket arról, hogy elefántok valóban szánkázhatnak parkettán, amennyiben ezt a kijelentést tényként fogadjuk el, óhatatlanul arra a következtetésre jutunk, hogy a szóban forgó elefánt valóban szánkázott a szóban forgó parkettán, s mint ahogyan Sir Augustus Talisman oly behatóan kimutatta, jelentékeny kárt okozott.

Vegyük továbbá a lakókocsira vonatkozó tanúvallomást. Önök bátran feltehetik a kérdést, egyénileg és együttvéve, hogy vajon az elefánt csakugyan vakarózás céljából dörzsölte az oldalát a lakókocsihoz, avagy ezt spontán támadásnak tekinthetjük-e? Semmiképpen se befolyásolja önöket az a tény, hogy a tanú, aki a kérdéses időpontban a lakókocsiban tartózkodott, nem szenvedett sérelmet. Valójában éppúgy lehetett spontán támadás áldozata, amelyet csupán nem ismert fel, avagy, mint ahogy a védelem állította, az elefánt valóban csak vakarózott. Nos, igen tisztelt esküdtek, önökre ünnepélyes feladat hárul. Meghallgatták mind a vád, mind a védelem álláspontját, s önökön áll, hogy összefoglalják az ismertetett részleteket, és abból egységes egészset alkossanak. Az én munkám csupán annyi, hogy a dolgokat megvilágítsam önök előtt. Most tehát felkérem önöket, vonuljanak vissza, és nyugodtan tekintsék át az ügy minden adatát és valamennyi vonatkozását, és ha ezek után úgy ítélnék, hogy a vádlott bűnös, vajon ki kárhoztathatná önöket? Másrészt azonban, ha bölcsességükben és a teljes tényanyag birtokában úgy döntenek, hogy a vádlott ártatlan, senki sem szegezheti önökre szemrehányó tekintetét. Végezetül csupán annyit mondhatok: remélem, segítettem önöknek, hogy a megfelelő döntésre jussanak. Most pedig kérem, vonuljanak vissza, és vegyék fontolóra ítéletüket.

Az esküdtszék elnöke felállt.

– Ügy határozotunk, hogy nem vonulunk vissza, nagyméltóságú bíró úr –

jelentette ki.

– Merőben szabálytalan – mondta a bíró. – Önöknek idő kell a tanácskozásra és megfontolásra.

– Mi már mindent megfontoltunk, bíró úr – mondotta az esküdszék elnöke.

– Nos tehát – kérdezte kelletlenül a bíró –, mi az ítéletük? – Kérem szépen, bíró úr, csupán egyetlen apróságot szeretnénk még tisztázni, mielőtt kimondanánk az ítéletet. A szóban forgó elefánt egész biztosan ugyanaz az elefánt, amelyik a kölykeimmel játszott a tengerparton?

– Úgy gondolom, Sir Magnus – mondotta a bíró –, hogy erre a kérdésre ön hivatott válaszolni.

– Igen – mondotta Sir Magnus. – Amennyiben önnek vannak gyermekei, akik az utóbbi napokban a tengerparton játszottak, akkor minden kétséget kizáróan a szóban forgó elefánttal játszottak.

– Ebben az esetben – jelentette ki az esküdszék elnöke úgy döntöttünk, hogy a vádlott nem bűnös.

Hatalmas tapsorkán tört ki a teremben, amelyhez a bíró is csatlakozott szórakozottan. Amikor a zaj elült, a bíró megköszörülte torkát, és Adrianra pillantott.

– Adrian Rookwhistle – szólott – Ön bűnösnek találtatott az ön ellen felhozott vádpontokban.

– Elnézést, bíró úr – szólott közbe az esküdszék elnöke –, de mi éppenséggel nem találtuk bűnösnek.

– Úgy? – kérdezte a bíró. – Hát akkor nem találtatott bűnösnek az ön ellen felhozott vádpontokban, minek következtében hivatali kötelességem önt elítélni... – elhallgatott, elgondolkodott –, minek következtében hivatali kötelességem önt felmenteni, és jellemét feddhetetlennek nyilvánítani.

A bíró az esküdtekre vetette rövidlátó szemét.

– Önök becsületes és igazságos esküdszéket alkottak, és kitűnően ellátták feladatukat. Ezért tehát elbocsátom, és egy évre eltiltom önöket az esküdti kötelességek gyakorlásától.

Szórakozottan összesöpörte jegyzeteit, azután előrehajolt, és rekedt suttogással megszólította a törvényszéki írnokot:

– Van még más ügyünk is?

– Nincs, nagyméltóságú bíró úr – mondotta az írnok. – Ez volt az utolsó.

– Hála istennek – sóhajtott a bíró. Felegyenesedett, és Adrianra pillantott. – Csak még egy dolog. Megtenne nekem egy apró szívességet?

– Hogyne, bíró úr – mondta készségesen Adrian.

– Hadd nézzem meg a szóban forgó elefántot! – kérte a bíró. – Ugyanis még sosem láttam eleven ormányost! – vallotta be röstelkedve.

– Kérem, bíró úr – mondta Adrian. – Épp indulok, hogy elmondjam neki a jó hírt. Ha nagyméltóságod volna szíves velem tartani...?

– Nagyszerű – kukorékolt a bíró. – Kint találkozunk néhány perc múlva, Mr. Rookwhistle.

S miközben a hallgatóság felcihelődött, öméltósága felpattant székéből és kisurrant a hátsó ajtón.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

AZ ÍTÉLET

ADRIAN KISSÉ KÁBULTAN hagyta el a vádlottak padját, s valóságos jóindulat-hullám hátán sodródott ki a teremből. Egyik oldalon Sir Magnus karolt bele, a másikon Lord Fenneltree, Mr. Filigree és Ethelbert meg ide-oda táncolt, és általánosan láb alatt volt. Végül valamennyien kikerültek a teremből, és – íme, ott állott Samantha. Rámosolygott Adrianra.

– Nagyon örülök, hogy felmentették!

– Igazán örül? – kérdezte Adrian.

– Igazán örülök – mondta Samantha.

Adrian csak állt, bámult a nagy, zöld, aranypettyes szempárba, és érezte, hogy a haja tövéig elpirul.

– Én... én igazán nagyon örülök, hogy maga nagyon örül – nyögte ki bambán.

Ki tudja, miért, Samantha is elpirult.

– Igen, örülök – ismételte.

– Amikor már kellőleg kimerítették ezt a témát – vetette közbe Sir Magnus –, azt ajánlanám, menjünk át valamennyien a házacskámba, és igyunk egyet az ítélet örömére.

– Sir Magnus – szólt Samantha –, igazán mindnyájan végtelenül hálásak vagyunk, hogy felmenttette Adriant és Rosyt.

– Szót sem érdemel – legyintett Sir Magnus. – Igazán csekélység.

– Valahogy az az érzésem – mondta Lord Fenneltree –, hogy én nem sokat lendítettem a védelem ügyén.

Ethelbert hétrét görnyedt nevéttében, úgyhogy Honoria kénytelen volt támogatni.

– Az az érzésem, kedves fiam – mondta Lord Fenneltree –, az az érzésem, ha nem haragszik, hogy szívesen magukkal mennék néhány napra, akárhová tartanak is. Legalább lesz egy kis ideje a feleségemnek rendezni a gondolatait.

– Hát én tudom, hova megyek – szólalt meg eltökélten Adrian. – Én visszamegyek a Zenélő Rinocéroszba... persze, ha a gazdái befogadnak.

– És Rosyt? – kérdezte aggodalmasan Mr. Filigree. – Ugye, elhozza Rosyt is?

– Ha szabad – mondta Adrian, és egy oldalpillantást vetett Samanthára.

– Azt hiszem, el tudjuk helyezni mindkettőjüket – mondotta a leány.

– Lehetséges volna egy zugot találni, ahol én is meghúzhatnám magamat egy kis időre? – kérdezte Lord Fenneltree, és komolyan Samanthára tekintett a monokliján át.

– Mondok valamit – szólt közbe Mr. Filigree, és a puszta gondolattól izgatott sipításra váltott. – Jöjjenek el valamennyien! Hely van bőven, és rendezhetnénk egy igazi estélyt!

– Kitűnő eszme! – mondta Sir Magnus.

– Nemsokára kifut a Sploshport Királynője – közölte Lord Fenneltree. – Áthajózhatunk valamennyien, azután a hölgyeket elviszem a hintómon, az urak pedig vonatra szállhatnak.

– Nem hiszem, hogy Rosyt elvinné a vonat – vélte Adrian. – Nem, nem, menjenek csak valamennyien, én meg majd odasétálok Rosyval.

– Csacsiság, fiacskám – integetett sétabotjával Sir Magnus. – Az állomásfőnök régi jó cimborám. Egészen bizonyos vagyok benne, hogy fel tudjuk szállítani Rosyt, ha nem is első osztályú kocsiba, de valahol csak akad helye a vonaton.

E pillanatban megjelent a bíró, aki Adrian nagy meglepetésére rikító kockás öltönyt viselt, amit mintha tévedésből húzott volna magára. Adrian elmesélte tervüket, és a bíró epedő pillantást vetett Samanthára.

– Nagy orcátlanság volna, ha megkérdezném, Lord Zhure – szólalt meg tapintatosan Samantha –, hogy talán ön is eljönne velünk a Zenélő Rinocéroszba?

– Drága gyermekem – válaszolt a bíró –, mi sem jelenthetne nagyobb örömet a számomra! Történetesen néhány napig épp nem kell igazságot szolgáltatnom, és ugyancsak jólesne egy kis vidéki kikapcsolódás!

– Kitűnő – mondotta Sir Magnus. – Legalább lesz alkalmam megbeszélni önnel a következő ügyemet.

– Nemigen hinném, hogy a jogi etika ezt megengedhetőnek tartja... – vélte a bíró.

– Hát különben nem sok értelme van, hogy ön is eljöjjön mondta erre Sir Magnus.

– Ez esetben persze semmi kifogásom – mondta a bíró. Adrian, vonakodva bár, de elkészönt Honoriától, Fekete Nelltól és Samanthától, akik Lord Fenneltree-vel tartottak, és Sir Magnus, Lord Zhure, Mr. Pucklehammer, Ethelbert és Mr. Filigree társaságában visszatért Sir

Magnus házacskájába.

Amint megérkeztek, Adrian rohant az istállóba, Rosy pedig boldog sikkantással üdvözölte.

– Na, te nyamvadt, kártékony, részeges fenevad – kiáltotta nagy szeretettel Adrian, és hevesen átölelte Rosy ormányát –, kiszabadultunk mind a ketten!

Rosyt ugyan eddig sem izgatta különösebben az ügy folyása, de annyit észlelt, hogy Adrian jókedvében van, úgyhogy meglebbentette fülét, és még egyet sikkantott.

– Észbontó! – mondta a bíró, aki követte Adriant az istállóba. Megállt Rosy faránál, és felbámult rá. – Sir Magnusnak tökéletesen igaza volt: ez az ormány ugyan fel nem éri azt a csillárt!

– Az a farka – magyarázta Adrian. – Az ormány az elülső végén van.

– Aha – bólintott a bíró. Némi kotorászás után előhalászta zsebéből a csíptetőjét, orrára biggyesztette, és mélységes érdeklődéssel bámulta Rosy hátulsó fertályát.

– Csakugyan! – állapította meg végül. – Ennek szőrös a vége.

Körbesétált, és ezúttal elülről vette szemügyre Rosyt a csíptető segítségével.

– Észbontó! – állapította meg. – Abszolúte észbontó!

– Menjünk, kérem, menjünk – tört be türelmetlenül az istállóba Sir Magnus: – Lekéssük a hajót!

Adrian megragadta hát Rosy fülét, s nyomában kíséretével, levezette a kikötőbe. Az utazás említésre méltó esemény nélkül zajlott le, csak épp Sir Magnus meg a bíró énekelt matrónótákat. Amikor partra szálltak, a hölgyeket Lord Fenneltree gondjaira bízta, a többiek pedig a vasútállomásra siettek.

Itt aztán Sir Magnus addig harsogott, addig hízelgett, míg végül egy nyitott teherkocsit csatoltak a 3.45-ös monkspepperi személyhez, és Rosy minden különösebb teketória nélkül beszállt.

– Most pedig – fordult Sir Magnus az állomásfőnökhöz székeket kérünk, Bert barátom, székeket.

– Székeket? – álmélkodott az állomásfőnök. – Miféle székeket?

– Szé-ke-ke, öregem. A váróteremből – magyarázta Sir Magnus. – Amin ülni lehet.

– De hiszen önök első osztályon utaznak, Sir Magnus!

– Már hogy is utaznánk első osztályon! – mondta felháborodottan Sir Magnus. – Ha Rosynak jó a marhavagon, nekem is jó. Csak egy széket kérek, semmi mást.

A riadt állomásfőnök kerített egy lócát meg két széket a váróteremből, s ezeket Rosy mellé préselték a vagonba. Ezután Ethelbert, Mr. Pucklehammer és Adrian a lócára ült, Sir Magnus felmászott az egyik székre, a bíró letelepedett a másikra. Sir Magnus óriás csipet burnót helyezett orrlukába, tüsszentett, és így szólt az állomásfőnökhöz:

– Rendben van, Bert, most már indíthat. Hogy a vonat már idáig is húsz percet késett, és hogy az utasok egyre türelmetlenebbek lettek, ez láthatólag elkerülte Sir Magnus figyelmét. Az állomásfőnök megtörölgette verejtékező homlokát, iszonytatóan belefűjt sípjába, meglengette a zöld zászlót, és a vonat nagy kinnal-keservvel, imbolyogva kipöfögött a tájba.

Gyönyörű, meleg nyári nap volt, körös-körül minden csupa zöld, csupa arany, az ég kék, mint egy sziámi macska szeme. Adrian lenyűgözve figyelte, hogy röpké két óra alatt hány meg hány unalmas mérföldet hagynak maguk mögött azon a vidéken, ahol annyit baktatott Rosyval. Egy Pappenny nevű apró falusi állomáson szálltak le a vonatról, azután vagy másfél mérföldet gyalogoltak a poros úton, míg elérték a Zenélő Rinocéroszhoz.

– Tündérfiú – suttogta Ethelbert, és tágra nyitotta szemét. – Sose tudtam, hogy a vidék ekkora, és hogy ilyen sok errefelé a falevél!

– Pápuaföldön sokkal nagyobbak a falevelek – közölte Mr. Filigree. – Lényegesen nagyobbak. – Aprócska, dundi karját szétterjesztette, hogy érzékeltesse, mekkorák arrafelé a falevelek.

– Nem tudom, ön hogy vélekedik erről a kérdésről – fordult Sir Magnus Mr. Pucklehammerhez –, nekem azonban az az érzésem, hogy egy korsó ser nem ártana.

– Sosem árt – bólintott rá Mr. Pucklehammer. – Világéletemben az volt a meglátásom, hogy bizonyos dolgok ártanak, mások ezzel szemben kifejezetten használnak, és a serital feltétlenül az utóbbiak közé tartozik.

– Tudja, kolléga úr – mondta a bíró, és Rosyra pillantott –, ha nincs rajtam a cvikker, ugyancsak nehezen tudom megállapítani, melyik az eleje, melyik a vége!

– Minek a vége? – kérdezte Sir Magnus.

– Rosynak.

– Szívből remélem – fuvolázta Mr. Filigree, és lábujjhegyen fel-alá szökdécselt az úton –, hogy Samantha kerít valami harapnivalót. Italunk van bőségesen, azt tudom.

– Hát ha ital van bőségesen – vélekedett Sir Magnus, akkor igazán semmire sincs gondunk. Véletlenségből nem akad a háznál egy kis cseresznyepálinka?

– Ó, dehogyisnem! – kiáltott fel Mr. Filigree. – Még hozzá nem is kevés. Egyszer három hordóval hozattam, de sajnos, úgy látszik, erre mifelénk nem isszák.

– Jellemző – csóválta fejét Sir Magnus. Orrába helyezett egy csipet burnótot és tüsszentett. – Manapság ritka ember, akinek megbízható az ízlése.

Végre bekanyarodtak az utolsó fordulón, és előttük állt a Zenélő Rinocérosz, mint egy barátságos, fekete-fehér foltos macska, úgy kuporgott arany zsúpkalapja alatt.

– Hurrá! – kurjantotta el magát túláradó kedvvel Ethelbert. A vidéki levegő szemmel láthatólag a fejébe szállt. – Itt vagyunk!

Ethelbert éles kiáltásának hallatára kinyílt a fogadó ajtaja, és a küszöbön megjelent Lord Fenneltree és Samantha.

– Jól utaztak? – kiáltott feljük ölordsága.

– Pompásan – harsogta Sir Magnus, és üdvözlésképpen meglengette sétabotját. – Arra a megfontolásra jutottam, hogy kényelmesebb nyitott vagonban utazni egy elefánttal, mint első osztályú kocsiban egy csomó unalmas fráterrel.

– Vagy éppenséggel páterral! – kiáltott a bíró, és fetrengett a kacagástól, annyira tetszett neki a vicce.

– Sam, drágám – pihegte aggódalmasan Mr. Filigree –, mi a helyzet az élelemmel?

– Ó, sose aggódj – legyintett Samantha. – Lord Fenneltree igazán végtelenül kedves! Útközben megálltunk, és mindenáron ragaszkodott hozzá, hogy ő vegyen meg minden hozzávalót a lakomához.

Samantha a ház mögötti mezőre vezette a társaságot, s ott egy hosszú, kecskelábú asztalt pillantottak meg, amelyen patyolatfehér abrosz díszelgett, és valósággal roskadozott az étel alatt. Volt ott egy kisebb különítmény hideg, roston sült fácán, egy nagy tál bibetojás, halomban állt az osztriga, egy jókora pácolt sonka, amelynek olyan lágy és rózsaszín volt a húsa, mint az alkonyi felhő, valamint egy hatalmas, hideg marhagerinc, valószínűleg a környék leghatalmasabb barmának alkatrésze.

– Hát ez igazán kimondhatatlanul kedves öntől, Lord Fenneltree – mondta Adrian –, kivált ha meggondoljuk, hogy én nyertem meg a pert.

– Drága fiam – mondta komolyan ölordsága –, ha elvesztette volna, nem gondoskodtam volna lakomáról, de azt gondoltam, egy kis falatozás mindannyiunknak jólesik majd az utazás után.

– Örömöm akkor volna teljes – mondta Sir Magnus kissé nehezen érthetően, ugyanis tele volt a szája osztrigával és bibetojással –, ha

kaphatnék egy kortyot abból a cseresznyepálinkából, amelyet Mr. Filigree említett az úton.

– Ó, hogyne, hogyne – mondta Mr. Filigree, letörölte szájáról a pástétommaradványokat, aztán beszökdelt a házba, és kisvártatva egy kicsiny hordóval tért vissza. Hamarosan csapra is verték, és Sir Magnus vállalta mellette a szolgálatot.

Már hosszúra nyúlt az árnyék a smaragdzöld gyepén, s általános béke és jóakarát telepedett a társaságra. Mr. Pucklehammer ritmikusan lengette óriási söröskupáját, és érzelmesen dalolgatott. Fekete Nell épp magához tért heveny csuklási rohamából, s most Honoriának jósolt tenyérből, méghozzá oly fényes pályafutást, hogy Sarah Bernhardt is megirigyelhetne volna. Lord Fenneltree a gyepen hevert, szinte önkívületben, bámulta az eget, s hallgatta a bíró hosszú és bonyolult jogi fejtegetését. Adrian Samanthával szemközt ült, és nézte, amint a napfény átszűrődik a lombokon, és bearanyozza a leány rézszín haját. Hamarosan azonban annyira kétségbe ejtette Samantha szépsége, hogy azzal az ürüggyel, megnézi, mit csinál Rosy, felállt és kiment a csűrbe.

Rosy is részt vett egy darabig a lakomán, de amikor úgy találta, hogy a felszolgált csemegék nem tartoznak kedvenc ínycségei közé, s hogy Adrian mindössze másfél liter sört engedélyezett, beballagott a csűrbe, s ott egy halom karottával és marharépával vigasztalódott. Adrian bement a csűrbe, s csak állt és bámult hatalmas, szürke védencére. Rosy rákacsintott apró, csillogó szemével, meglebegtette fülét, és üdvözlésül elsikkantotta magát.

– Te könnyen beszélsz – mondta keserűen Adrian, és lázasan fel-alá járkált a csűrben. – Neked minden jó, csak ehess, ihass, amennyi beléd fér. Akkor boldog vagy. De mi lesz velem? Gondoltál egyáltalán valaha énrárm?

Hatásos szünetet tartott és Rosyra nézett. Rosy gyomra dallamosan megkordult, ormányát kinyújtotta, és gyengéden megsimogatta Adrian haját.

– Ő meg, odakint – folytatta Adrian –, annyira szívtelen, hogy olyan nincs is. Egyszerűen keresztülnéz rajtam. Nem hiszem, hogy végül is itt maradhatunk.

Rosy hosszan felsóhajtott. Adrian tovább járkált.

– Nohát, talán egy-két napig azért maradhatunk – mondta, mert enyhe rosszullét környékezte a gondolatra, hogy megint elszakadjon Samanthától. – Én csak azt nem értem, mi baja van velem? Az ember azt hihetné, én kevertelek bajba téged, nem pedig fordítva, és különben is, most már

szabadok vagyunk, hát akkor minek az a nagy hűhó?

Rosy a földre helyezett egy jókora marharépát, és mellső lábával finoman ide-oda görgette, de azért sikkantott egy biztatót, nehogy Adrian azt higgye, nem figyel rá.

– Nem – szögezte le határozottan Adrian. – Ha itt maradunk, tisztázni kell a dolgokat. Engem nem fog egzecíroztatni az a hálátlan teremtés.

Rosy érezte, hogy Adrian bosszús, de azt is felfogta, hogy nem rá haragszik, elégedett volt hát a világ sorával.

– Keményen fogok bánni vele – jelentette ki Adrian. Kihúzta magát, állát parancsolóan felszegte. – Megmondom neki, hogy gyerekesen viselkedik. Igenis, megmondom. Diadalmas tekintet lövellt Rosy felé, az meg helyeslése jeléül megint csak sikkantott egyet.

– Mert a nőkkel keményen kell bánni – folytatta Adrian. – Nézd csak meg, mi történt Lady Fenneltree-vel. Így kell vele bánni, nem vitás. Mert mindnek fejébe száll a dicsőség. – De azért még jelen zilált lelkiállapotában sem volt képes egyetlen közös vonást sem találni Lady Fenneltree-ben és Samanthában.

– Most pedig megyek! – jelentette ki Adrian, és ujjával megfenyegette Rosyt. – A helyzetet pedig jobb, ha tisztázzuk. Máskülönben egyetlen éjszakára sem maradok tovább ebben a házban.

E hirtelen elhatározás főként annak a ténynek volt gyümölcse, hogy Adriant tökéletesen megbabonázta Samantha arca, kacagása; ahogy ingerkedett Sir Magnusszal, ahogy tejfehér foga megcsillant, amikor nevetett; hajának meleg színe; ahogy szórakozottan felhajtotta Sir Magnus korsó serét, amely jócskán meg volt keresztelve cseresznyepálinkával...

– Igenis! – jelentette ki Adrian, az ajtóhoz csörtetett, s búcsúzóul egy pillantást vetett Rosyra. – Nemsokára megtudod, mi történt!

Igyekezett szakasztott olyan vad, kérlelhetetlen külsőt ölteni, mint Sir Magnus, amikor keresztkérdéseket intéz egy ellenséges tanúhoz, és visszaléptetett az asztalhoz. Fekete Nell épp azt közölte Honoriával, hogy dúsgazdag férje lesz és tizennégy gyermeke. Mr. Filigree négykézlábra ereszkedett, és suttogó párbeszédet folytatott egy bögöllyel. Sir Magnus átkarolta Mr. Pucklehammer vállát, és együttesen előadták, nem csekély sikerrel, A Királynő Katonái-t, amelynek dallamára Ethelbert egy általa némi túlzással keleti hastáncnak minősített koreográfiai költeményt lejtett, Lord Fenneltree pedig kábán hevert a gyepen és Lord Zhure előadását hallgatta.

– Hol van Samantha? – vakkantotta el magát Adrian. Illetve vakkantásnak szánta, de többször is meg kellett előbb köszörsülnie a torkát,

hogy ki tudja nyögni a szavakat.

– Samantha? – nézett körül csodálkozva Honoria. – Biztosan bement a házba.

– Ahá! – hördült fel Adrian. Némileg rontotta a hatást, hogy kis híján keresztülbukfencezett Mr. Filigree-n, amint sarkon fordult és befelé csörtetett. Berobogott az óriási, kőpadlós konyhába, a megfeketedett gerendák és a barátságosan csillogó rézedények alá. Samantha a konyha végében állt és kinézett az ablakon. Adrian végigcsörtetett a konyhán, és megállt a lány mögött. Megköszörülte torkát.

– Samantha – szólalt meg metsző hangon –, beszédem van magával.

– Ugyan fogja már be a száját! – sziszegte vadul Samantha.

– Ejnye, hát miért ilyen fölényes? – hőkölt vissza Adrian. Napóleoni mozdulattal kabátjába süllyesztette kezét.

– Ha nem fogja be a száját, és nem takarodik innét, de rögtön – perdült meg a sarkán Samantha (arca tüzelt, szeme veszedelmesen villogott) –, magam is megbánom, olyasmit csinállok!

– Ejnye, ejnye – hátrált Adrian –, ne legyen már olyan gyerekes!

– Lehet, hogy én gyerekes vagyok, de maga részeg! – vágta oda a lány.

– Dehogysis vagyok én részeg – hebegte Adrian. – Vagyok olyan józan, mint akárki.

– Ha pedig nem részeg – mondta maró gúnnyal Samantha –, akkor nem merészelne ilyen... ilyen fölényes hangot használni velem, mintha... mintha a lovához beszélne.

– A lovamhoz? – rebegette Adrian. – Hisz én sose beszéltem magával úgy, mintha ló volna!

– Dehogysisnem! Méghozzá valami kivénült, elhülyült vén csataló!

S szólván, Adrian legnagyobb megdöbbenésére, sírva fakadt.

– Jaj, istenem, ezt ne csinálja! – kiáltott fel elgyötörten Adrian. – Igazán nagyon sajnálom... ne haragudjon... csak ne bögjön, az istenért!

– Én nem bögök! – bögött Samantha. Csak úgy patakzott a könny az arcán.

– Hát akkor mit csinál? – kérdezte elszánt humorral Adrian. – Talán fürdik?

Samanthát ez kissé meglepte, azután könnyei közepette váratlanul kuncogni kezdett.

– Maga számár... – mondta nagy szeretettel.

Adrian úgy érezte, mintha vörösen izzó spékeltőtűt forgatnának meg a szívében.

– Ó, Samantha – sóhajtott –, én szeretem magát! Samantha ránézett.

– Akkor jó – mondta nagy sokára. – Így legalább kvittek vagyunk.

– Úgy érti... – dadogott hitetlenül Adrian, és úgy érezte, mintha egy léggömb hirtelen a sztratoszférába emelné –, úgy érti... hogy maga... hogy maga meg én... hogy mi...

– Hát nem mondom, elég nehezen nyögted ki – mondta Samantha.

– Úgy érti – kezdte újra Adrian –, hogy én... hogy maga... hogy te...

– Ide figyelj – nézett rá szigorúan Samantha –, ha abba nem hagyod sürgősen ezt a dadogást, sose jutunk el nászútra! Adrian erre a karjába kapta, és el nem eresztette. Csókolta forró száját, lecsókolta a könnyeit, bizonyára minden női könnyek legnagyobb s legfinomabbjait, csókolta az arcát, azután megint a száját, mert újra meg újra meg akart győződni róla, hogy valóban a megtévesztésig hasonlít a rózsasziromhoz.

– Vagyis azt akarod mondani, hogy hozzám jössz feleségül? – kérdezte végre rekedten.

– Lehet, hogy ez számodra újdonság – mondta Samantha –, én azonban már akkor elhatároztam, hogy hozzád megyek, amikor megláttalak ott feküdni a díványon, akkor este, a baleset után.

Adrian hitetlenül bámult rá – azután a biztonság kedvéért megint megcsókolta.

– Muszáj valakinek elmondani – jelentette ki végül. Végigszáguldott a konyhán, ki a fogadó hátsó ajtaján.

– Hahó! – üvöltött.

Mintegy áramütésre megelevenedett a tölgyfa alatt tanyázó békés és kissé elázott élőkép. Még Lord Fenneltree is feltápászkodott.

– Elveszem Samanthát! – kurjantotta Adrian.

– Erre csak most jött rá? – kérdezte méla undorral Sir Magnus.

– De hát... honnan tetszett tudni? – hüledezett Adrian.

– Azt nem árulom el – mondta Sir Magnus. – Bizonyos szakmai titkokról az ember nem fecseg.

– Elveszed Samet? – kérdezte Mr. Filigree. Riadtan talpra kecmergett, és tökéletesen megfeledezett a böggöllyel folytatott párbeszédéről.

– Amennyiben ön is beleegyezik – mondta Adrian.

– Hogy beleegyezem-e? – sikkantotta Mr. Filigree. – Hiszen ez egyszerűen csodás! Ez azt jelenti, hogy Rosy a rokonom lesz!

– Véletlenségből nem akadna egy kis pezsgő a házban? – kérdezte könnyelműen Adrian.

– Kitűnő ötlet! – mondta Sir Magnus. – Pezsgő és cseresznyepálinka – ez való az ilyen ünnepi alkalomra! Valamennyién betódultak a konyhába, s míg Mr. Filigree előszedte a pezsgőt, ami ugyan meleg volt egy kicsit, de

azért mindenki nagy lelkesedéssel fogadta, Honoria és Fekete Nell hevesen összecsókolgatta Samanthát, majd Honoria elemi erejű könnyzáporban tört ki.

- Miért sírsz, drága? – kérdezte Ethelbert.
- Menyegzőkön mindig sírok – jelentette ki méltóságteljesen Honoria.
- De hiszen ez nem menyegző – mondta Ethelbert.
- De majdnem! – felelte Honoria.

Megtöltötték a poharakat, Sir Magnus felköszöntötte az ifjú párt, és valamennyien lelkesen tapsoltak. Adrian épp negyvenedszer akarta megcsókolni Samanthát, amikor hirtelen eszébe jutott Rosy.

– Jóságos ég! – kiáltotta. – Egészen megfeledkeztem Rosyról. Neki is innia kell a tiszteletünkre!

– Majd én behozom szegénykét – fuvolázta Mr. Filigree, és kihömpölygött.

– Remélem, kedvesem – fordult Lord Fenneltree Samanthához –, részesülhetek abban a kitüntető kegyben, hogy amikor összeházasodnak, időnként meglátogathatom magukat.

– Mindig a legkedvesebb vendégeink közé fog tartozni mondta Samantha. – Mint ahogy önök valamennyien!

– Persze, persze – bólogatott Adrian.

Ekkor jelent meg Mr. Filigree, méghozzá futva, ahogy csak tömegétől telt. Kivörösödött, pihegett, kiverte a veríték.

– Adrian – sikoltotta –, Adrian, gyere gyorsan!

– Mi történt? – kérdezte rémülten Adrian.

– Rosy! – sipította Mr. Filigree. – Mikor nem néztünk oda, megkaparintotta a cseresznyepálinkás hordót, és megszökött vele!

Atyaúristen – gondolta Adrian. – Kezdődik előlről!

– Gyorsan – vette kézbe a dolgot Sir Magnus. – Be kell kerítenünk, mielőtt egérutat nyerne. Előre!

És kirohant, hogy csak úgy csattogott mögötte a kabátja szárnya. Sarkában ott szaporázta Honoria, Fekete Nell, Ethelbert, Mr. Pucklehammer és a bíró, Mr. Filigree meg ott dőcögött mögöttük.

Adrian megfordult és Samanthára nézett.

– Biztos, hogy hozzám akarsz jönni? – kérdezte.

– Egész biztos – mondta a lány.

– Rosy ellenére is?

– Elsősorban Rosy miatt – mosolygott Samantha. Adrian gyorsan megcsókolta.

– Hát akkor bocsáss meg egy percre – mondta. – Szaladok, mert el kell

csípnem egyetlen élő rokonomat.

És kifutott a napsütésbe a többiek után.